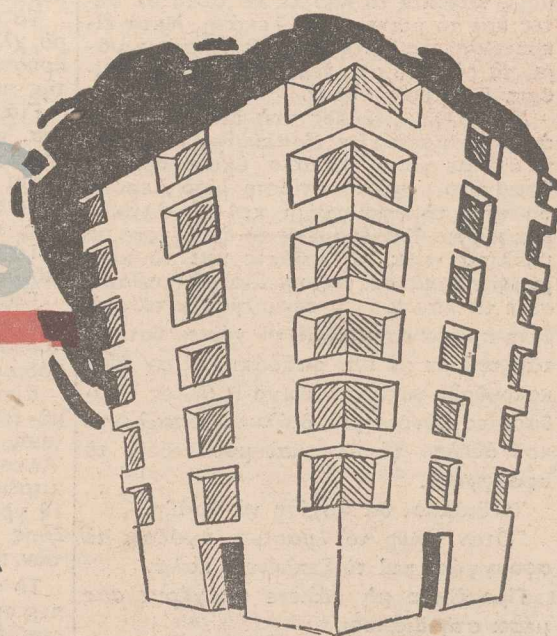

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Πολυκατοικίες

Χαίρε σπιτάκι ειδυλλιακό
μέ την κληματαριά σου
τό «λιακωτό» σου, τὰ παληά
μικρά παράθυρά σου
μέ τὸ μπαλκόνι, τὴν αὐλή,
καί με τὴν ἀκακία.
'Αντίο! Σ' ἐξετόπισεν
ἡ πολυκατοικία...

Ὅλα γκρεμίζονται γραμμὴ τὰ παλαιὰ τὰ κτίρια
καὶ γίνονται οικοδομαὶ πὺ μοιάζουν μεγαθήρια
μ' ἑφτά κι' ὄχτὼ πατώματα καὶ με διαμερίσματα
πῶχουν πολλὰ χαρίσματα
καὶ ὅλως ἀναίτιως
ὥσαν νάταν σταυρόλεξα, πωλοῦνται ὀριζοντίως.
Τὰ σπιτία αὐτὰ εἶνε ἀδύνατον πὺ λές νά μὴν τ' ἀ-
(ρέσης)
ἔχουν ἐν πρώτοις θαυμαστὲς κι' ἀσύγκριτες ἀνέσεις.
Σὰν μὴν κανεὶς ὑπόκλιση πρέπει εὐθὺς νά κἀνῃ
διότι τὸ κεφάλι του κτυπάει στὸ ταβάνι.
Εἶνε πολὺ κουκλιτικά τὰ διαμερίσματα τῶν
θελόντας μὴ οἱ ἔνοικοι στέκουν στὰ... γόνατά τῶν.
Δὲν πρέπει κόπο τὰ μαλλιά νά κάνουν οἱ κυρίες
ἐκεῖνες πὺ πηγαίνουν σὲ πολυκατοικίες.
Ν' ἀλλάζουν, πρέπει, κτένισμα στὸν κομωτὴ σὰν
(πάνε)
διότι οἱ κότσοι τῶν μαλλίων στίς πόρτες δὲν... χω-
(ράνε).

Εἶνε ἀξιοθαύμαστον πὺς μπαίνουν μέσα ἄρτια,
οἱ σύζυγοι πὺ ἔχουνε στὸ μέτωπο... κατάρτια.
'Αν ἔχετε ὑπηρετρία ψηλὴ ὡς ἐκεῖ πέρα
εἰς τὸ δωματιάκι τῆς
θὰ μένη ὡς τὸ... λαϊμάκι τῆς
καὶ τὸ λοιπὸ τὸ σῶμα τῆς θὰ μένη στὸν... ἀέρα.

XXX

Ἄν ἔχετ' ἐπιπλά πολλὰ καὶ τύχη καὶ θελήσετε
σὲ μιὰ μοντέρνα οικοδομὴ νά τὰ μετακομίσετε
γιὰ νὰ τὰ μεταφέρετε πρέπει καλὰ καὶ σώνει
νὰ πάρτε ἕνα καλὸ καὶ δυνατὸ... πριόνι.
'Αλλοιὼς δὲν θ' ἀποφύγετε τὰ τῶσα τὰ ἐμπόδια.
Σὰν δὲν χωρεῖ ὁ καναπὲς τοῦ... κόβετε τὰ πόδια.
Γιὰ νὰ μὴν χῶρετ' ὁ κομὸ νὰ πάρῃ μιὰ θέσι
μέ τὸ πριόνι αὐθωρεῖ τὸ κόβετε στὴ μέση.
Κι' ἂν δὲν χωρῇ ἡ γυναῖκα σας, γιατί εἶνε λυγρὴ
στὸν... τὸρνο ἀμέσως στεῖλτε τὴν ὁπότε... θὰ χωρῇ

XXX

Εἶνε οἱ σύγχρονες Βαβέλ
οἱ πολυκατοικίες
καὶ ἀπειρες στεγάζουσιν

ἀνθρώπινες κακίες.
Κόσμος ποικίλος, παρδαλός.
Κάνει ὁ καθένας τὸ γλέντι του.
Στὰ σπιτία αὐτὰ χάνει ἀσφαλῶς
ὁ σκύλος τὸν ἀφέντη του.

Μένει ἀπὸ πάνω ἕνας γλεντζῆς πὺ ἦλθε πρῶτα -
(πρῶτα)

καὶ ἀπὸ κάτω του ἀκριθῶς εἶνε μιὰ κοκότα.
Πλαί στὴν διδασκάλισσα μένει ὁ προαγωγός
καὶ πλαί στὸν ἰχθυόμπορο μιὰ γνωστὴ... αἰδώς.
Σὲ τέτοιο σπιτί μπαίνουντες κάποιον νὰ γυρέψῃς
εἶνε πολὺ ἐπόμενον λίγο νὰ τὰ μεπιδέψῃς.
Καὶ ἔτσι ρεζιλέματα ὀφίστασαι μεγάλα.
Μιά παραμάνα πῶς νὰ θρῆς πούχει ἀφθονο τὸ γάλα.
Κτυπᾷς καὶ ὅταν εἶνε μιὰ μικρὴ μ' ὠραία μάτια
(πλάνα)

—Παρντὸν, τῆς λέτε, εἰσοδεῖς ἡ τὰδε παραμάνα;
—Καλὲ τί λέτε; κάνει αὐτὴ. Σὰς ἔπιασε ζαλάδα;
Λάθος στὴν πόρτα ἐκάματε. 'Εγὼ εἰμ' Ἄ ρ σ α -
(κ ε ι ὰ ὰ α...)

Μιά κυρία στὸν παπᾶ γιὰ εὐχέλαιο πηγαίνει
καὶ κατὰ λάθος, φυσικά, μπαίνει σ' ἐνὸς ἐργένῃ.
Μιά νέα πὺ ἕνας Δὸν Ζουάν τὴν γέλασε καὶ δαύτῃ
θέλει νὰ πᾶν στοῦ γιατροῦ καὶ μπαίνει εἰς τοῦ...
(ραφτῇ).

Τὰ λάθη αὐτὰ δὲν ἔγιναν σκοπιμῶς με κακία
φταίει ἀπλῶς τὸ σύστημα: ἡ πολυκατοικία.
Γίνονται, βλέπετε, σ' αὐτὴν τὰ πράγματα ὅλα ἔτσι:
Ζοῦν ὅλοι ὡς νὰ θρίσκωνται μέσα σ' ἕνα κοττέτσι
χῆνες καὶ πάπιες καὶ παπιά καὶ κόττες καὶ κοκόροι,
χάνει ἡ μαμά τὴν κόρη τῆς καὶ θρίσκε ἕνα ἀγόρι
καὶ χάνει ἕνας σύζυγος τὸ ἔτερον ἡμισὺ τοῦ
πὺ εἰς τὸ διαμερίσμα ἔπηγε τοῦ μεσῆτου
ἐνῶ κι' αὐτὸς τὴν κόρη του ἄλλοι τὴν ἀνεξήτει.
Βλέπετε... λάθη γίνονται. Εἶνε τὸ ἴδιο σπιτί
οἱ πόρτες τόσο μοιάζουν! Εἶνε ὅλες πάντα ἔτσι.
Κόττες, κοκόροι ἀναμῖξ μέσα σ' ἕνα κοττέτσι.

XXX

Αἱ ὀροφα εἶνε χαμηλαὶ λεπτότερα πασῶν
εἶνε κι' αὐτὸ ἕνα προσόν
τῆς πολυκατοικίας.
'Ακοῦς εἰς ὅλη τὴ διαπασών

τὰ γελία, τὰ ξεφωνιὰ, τὰ δάκρυα, τὰ κλάματα
ἀπὸ τὴ νύχτα ὡς τὰ χαράματα

κι' ἔτσι γνωρίζεις τὴν ζωὴ πλήρως τῶν συγκατοί-
(κων σου)
πὺ γίνονται θέλεις δὲ θὲς ἀφέντες εἰς τὸν οἶκο
(σου).

Πεθαίνει ἐπάνω ἡ γρηά, τὴν θάνουνε στὰ σάβανα
καὶ ἀφοῦ τὰ διαμερίσματα εἶνε χαμηλοτάβανα
κι' ὀλονυχτὴς ἀκούονται οἱ θρήνοι τῶν οἰκείων τῆς
φαντάζεσαι εὐθὺς καὶ σὺ ὅτι σὲ εἶχε θείον τῆς
καὶ θρηναδεῖς ὀλονυχτὴς
οὕτως ἡ ἄλλως δὲν μπορεῖς διόλου νὰ κοιμηθῇς
Στὸ δίπλα διαμερίσμα ἔχουνε γενητούρια.
Παίρνεις εὐθὺς ἀπόφασι, χωρὶς καμμιὰ φούρια:
Πρέπει, μπαμπά, νὰ φαντασθῇς πὺς σ' ἔκανε ἡ μάμη
καὶ θελόντας καὶ μὴ
ὅλες τὶς νύκτες ἀγρυπνος θὰ νανορίζῃς νοερά
τὰ δίδυμα μωρά
πὺ ἕνα τσιρίζει σὰν ντιζέξ καὶ τᾶλλο σὰν θαρῶ-
(τονος).

Ἔχεις τὴν ὑποχρέωσι. Εἶνε μωρὰ τῆς γείτονος.
Βλέπετε, ἔτσι γίνεται: στὴν πολυκατοικία
σὰν ζῇ κανεὶς σ' αὐτὴν ξεχνᾷ κάθε κακία.
Δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ σπιτία τὰ συνήθη.
Σ' αὐτὴν ἐξημερώνονται τὰ ἦθη.

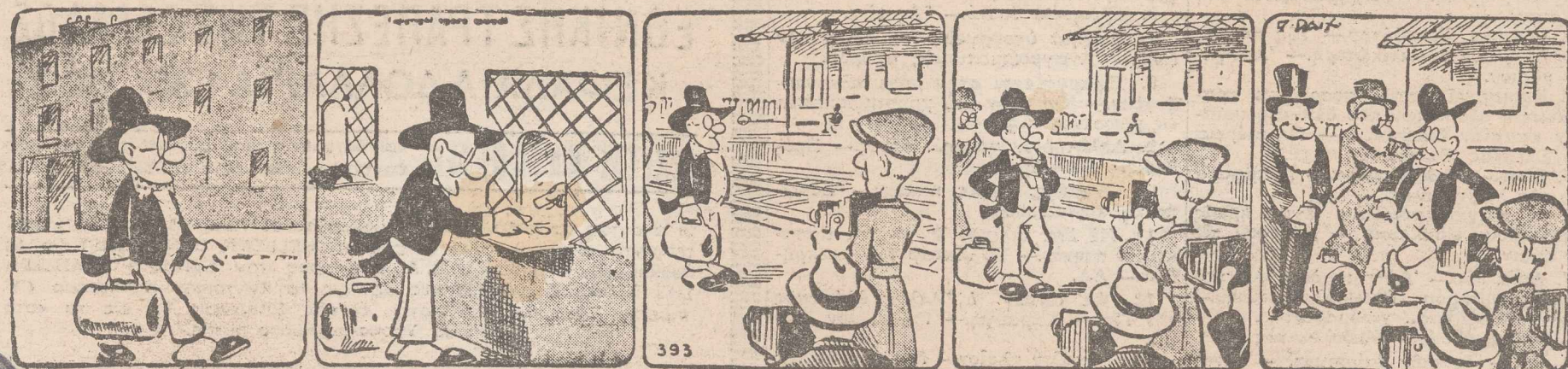
Ζῆς μιὰ ζωὴ κοινὴ ὅπως κι' οἱ ἄλλοι.
Πονᾷς καὶ σὺ ὅταν πονοῦν τοῦ γείτονος οἱ κάλοι.
Καὶ τέρπεσαι ὅταν ἀκοῦς εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα
σ' ἔρωτας νὰ ἐπιβιδωνται δύο ἀγνωστὰ σου ἄτομα.
Γεννᾷ ἡ ἐπάνω, χαίρεσαι σὰν νᾶσουν οὐ πατέρας,
θυμώνεις με τὴν πεθερὰ τοῦ δίπλα πὺ εἶνε τέρας,
Φωνάζεις ὅταν ἡ φιφὴ τοῦ κάτω τοῦ πατώματος
—πὺ εἶνε θεοκόμματος—

γυρίζῃ ἀργὰ καὶ φυσικά θεριεύει τὴ μητέρα τῆς
Μαθαίνεις πὺς στὸ τέταρτο ἐπέταξε τὴ θέρα τῆς
ἡ νέα πούχει ἀρραβωνιαστὴ
καὶ θλίβεσαι πὺ δὲν ἦταν ὅσο ἔπρεπε πιστὴ.

XXX

Σὰς δίνουμε μιὰ συμβουλὴ. Θέλετε νὰ εὐτυχῆσετε;
Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ σεῖς νὰ πολυκατοικήσετε.

Οἱ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

Ὁ μπάμπας Μαθίος κατεβαίνει τυχαίως στὸ σταθμὸ ἔποῦ οἱ φωτορέπορτες ἀναμένουν τοὺς ἐπισήμους

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Ἔτος Β'.—Ἀριθ. φύλλου 58
Ἀθῆναι, 30 Ὀκτωβρίου 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπηση

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Τὰ γεγονότα τῆς Πα-
λαιστίνης.

Πὺς ἐδραπέτευσεν ὁ Μένας
Μουφτῆς

Τὸ μυστικὸ τοῦ μπά-
ρμα Νικήτα.

Τοῦ κ. Π. Νιρβάνα

Χαρακίρι

Πὺς εὐτοκτονοῦν οἱ κίτρινοι
ἱππῶται

Φταίει τὸ ταξί!

Τοῦ κ. Τίμ. Μωραϊτίν

Οἱ πλουσιώτερες νυ-
ναίκες τοῦ κόσμου.

Πὺς εὐθετοῦν τὸ χρῆμα τῶν

Ἡσαία χόρευε

Τοῦ κ. Δ. Ψαθά

Ὅπερα ἢ ὀπερέττα;

Τοῦ κ. Μ.Χ. Κυριακίδη

Ὁ Βιρτουόζος

Εὐθυμογράφημα τοῦ Λιούις
Μένκεν

Ἐνα σιδηροδρομικὸ
δυστύχημα.

Ἀνέκδοτὸν τοῦτέλλα τῆς Β-
κυ Μπάουμ.

Ἀμφιβολία

Διήγημα τῆς Ρουμανίδος Ἰ-
λεάνας Ροῦφι

Πρεμιέρες τῆς ὀθόνης

Τοῦ κ. Μ. Σαφαρίκα

Τὸ Μίκυ Μάους

Τοῦ κ. Ἀσημ. Γιαλαμά

Πὺς νὰ ἀδυνατίσετε

Πρακτικὲς συμβουλὲς πρὸς
τ.ὺς χονδρούς

Τὰ Ζῶα ἀγαποῦν τὰ
σπόρ!

Ἐνδιαφέ-οι-σα μελέτη Ἀγ-
γλου φυσιολόγου

Διηγήματα, σατυρικὴ γελῆς
ρεπορτάζ, τῆς μόδας, ἀνεκ-
δοτὰ, εὐθύμια, καὶ πλουσι-
ἐκλογηγράφους.

Ἐκί-οι-α τοῦ κ. Μιχ. Γαλλί-α

Σαυτό τό φύλλο

Ἡ διανομή τῶν ἀποικίων

Αθηναϊκή Ζωή

Παράξενες φλυαρίες

Η πλήξης της τελειότητας

Καλλονές της οθόνης

Παρακολουθούσαμε μίαν μπανανοπι-
μένην φλυαρία του Χόλλυγουντ, απ' αυ-
τές που λέγονται ταινίες ομιλούσες έκ-
τον δέκα τοίς εκατό. Σ' αυτό το φιλμ ε-
φλωρούσαν οι γλώσσες και οι γάμπες
των κγέρλες. Είχαν γαλήνη και τα μάτια
μας και τ' αυτά μας. Ίδιους μας είχε πιά-
σει ο λιγυρός της γάμπας. Μας προσέφε-
ρετο γάμπα καθ' όλους τους μαγεγι-
κούς τρόπους παρασκευής του οφθαλμι-
κού γεύματος : Γάμπες εν άβυσσος οε
πελώρια, άπλωτα πιτάτα, γάμπες οε όρ-
μαθίες, γάμπες γοργινισμένες με σαλα-
τικό τσά φουλάρακια μιάς κοντής φουσί-
τσας, γάμπες - ντολμάδες, περιτυλιγμέ-
νες δηλαδή μέσα στην κάλτσα. Ένας
της παρέας, που είχε βυθιστεί στην οθό-
νη την άδωξη των τσπιτών του κι ε-
σκούπιζε τα ματοταϊνιούρα του, γιά να
μή... τρέξουν οι οσάτσες, ήκούσθη ψιθυ-
ρίζων :

Τι γυναίκες !
Ο παράξενος φίλος έκουνεσε το κε-
φάλι του :
—Θα ήθελες να ζεις στον κόκκινον τ'ν
'Ηρώποιν των άπλητων δούλων.
—Και ποιος δεν θα ήθελε ! Άπλη-
τοπον έκουνε, δέν θέλανε τι θαύματα
είνε όλα αυτά τα κοριτσόπουλα της ο-
θόνης ! Τι υπέροχα σώματα, τι αλιονέ-
τες ! Όλες είναι σαν να έχουν βγεί από
το ίδιο καλούπι, το πεϊό τέλειον γυναικείον
καλούπι του θεού.

—Αυτό ακριβώς, παρετήρησεν ο παρά-
ξενος φίλος, είναι το μεγάλο ελάττωμα
των γυναικίων του κινηματογράφου. Έ-
χουν όλες την ίδια καλλιγραμμή ολιου-
έπτα. Το ίδιο γοητευτικό χαμόγελο. Την
ίδια υπέροχη πλάτη. Οι γάμπες των είναι
σαν να έχουν βγεί από το ίδιο όρθοπε-
δικό κατόστημα. Αυτό το γεγονός δέν
δημιουργεί εις την ψυχήν σας ένα είδος
πληξείας :

—Καταλαβαίνω, ότι δέν με καταλαβαί-
νετε, συνέχισε ο παράξενος φίλος. Θα
προσπαθήσω να γίνω σαφέστερος. Όμοι-
ονά γινόνται και γιά μαζύ με σας ότι
όλες οι γυναίκες της οθόνης είναι εξ ί-
σου ύμωφες και κομμένες άπλην στα
ανάγρια της ίδιας οματικής τελειότη-
τος. Και οσς λέγω, ότι αυτό, το ότι εί-
ναι όλες ύμωφες, είναι το ελάττω-
μά των.

—Πρέπει να έχετε νοήσεις, άναηπτό
μου, ότι και η απόλυτη ύμωφία έκνευρι-
ζει στο τέλος, όσο και η άσχημία. Και η
συνεχής άρμονία είναι άνυπαρξη, όσο
και η δυσαρμονία. Την άκραν έκιαοι-
σύνην την άποστρέφεται κανείς στο τέ-
λος, όσο και την έκδικίαν. Σεκάστε την
περίπτωσιν του Άριστείδου : Οι Άβηναί-
οι τόν έκέρωσαν, διότι είχαν βαρεθεί, ν'
άκούν, να τόν λένε έκδικίαν. Είναι πολύ
άνθρωπινη αυτή η πράξις της Άβηνας.
Και μπορεί να γενικευθή ο' όλες τις
παρεμφερεις περιπτώσεις. Δέν οσς έ-
τυχε ποτέ, να νοιώσετε ένα είδος άναγ-
κτικής, έκκούοντας τόν κόρομ να λέ-
γη : "Ένα κι ένα κάνουν δύο" ! Και
δέν οσς ήθελε η επιθυμία να φωνάξει :
"Όχι, κύριοι, ένα κι ένα δέν κάνουν
δύο. Ένα κι ένα κάνουν τρία". Γιά σκε-

φήτε αυτήν την περίπτωση.
»Τό ίδιο συμβαίνει και με τις καλλο-
νές της οθόνης. Βλέπεις οε όλα τα φιλμ
έχουν άψευδίστατες εις σωματικήν
κατασκευήν : Αυτό ακριβώς είναι που
οε άναγκάζει κατά τών γυναικίων αυτών.
Είμαι δέ βέβαιος, ότι αυτήν την ψυχικήν
κατάστασιν την νοιώθουν και οι άνδρες
του Χόλλυγουντ. Έμεις τούς μακαρίζου-
με αυτούς τούς "γόπτας", διότι ζούν και
κινούνται μέσα στον κύκλο ώραιων γυναι-
κών. Αυτοί όμως εις την πραγματικότη-
τα είναι δυστυχείς. Σερούν, ότι μ' όποια
γυναικία σκετιοθούν, θα έκη ώραιες γάμ-
πες, υπέροχη ολιουέττα, θα είναι τέλει-
α, σαν ήθοιοιου του κινηματογράφου. Αυτό
ακριβώς είναι η δυστυχία των. Αυτό θα
πρέπει τόν φερών ολιούρα μίαν μεγάλην πλ-
ήξιν : Την πλήξιν της τελειότητος.

Εις αυτήν την ψυχικήν κατάστασιν ό-
φελονται κατά την γνώμην μου και τα
πολλά διαζύγια του Χόλλυγουντ.
Έξερει αίφνης ο Γκάρντ Κούπερ, ότι
άγκαλιάζοντας την μέση της Κόδριν
Χάρμπορντ είναι το ίδιο σαν ν' άγκαλι-
άζη την μέση της Μάρλεν Μπρίκ. Είναι
και οι δύο εξ ίσου τέλειες. Άφηνι λοι-
πόν την μία και άγκαλιάζει την άλλη.
"Ίσον διαζύγιον, δέν έχει καμμίαν προ-
σποικίωσιν η καλλονή μιάς όμοιουσής
ήθοιοιου, γιά να τόν συγκρατήση. Οι
προσωπικότητες χάνονται εις τόν έκκα-
νόν της τελειότητος.

—Με κατάλαβες : Θέλω δηλαδή να οσς
αποδείξω, ότι δέν θα ήταν εύτυχτες ένας
άνδρας ζών μέσα στα γοητευτικά αυτά
θέλεια, που οσς φέρνουν πλῆξιν με την
ώμορφία των. Θέλω δέ άκόμη να οσς
διαβεβαιώσω έκ μέρους των άξιστίμων
κυρίων κυρίων Κλάρκ Γκέμπλ, Ρομπέρ
Ταίλφορ και λοιπών γοητών, ότι δέν εί-
νε οι άνθρωποι αυτοί καθόλου εύκαρι-
σμημένοι από την διαρκή συνάφειαν των
με τις άβυσσώδεις καλλονές του Χόλ-
λυγουντ. Ποδούν και αυτοί οι φουκαρί-
δες λίγη στραβοκάμψη γάμπα, λίγη κα-
κοκομμένη γυναικεία ολιουέτα, πληθω-
ρική περιφέρεια, ντοματοειδή μάγουλα, κι-
κή προεξέχοντα... Είμαι βέβαιος ότι νο-
σταλούν το κοκτέιλ της άσχημίας. Γε-
λάτε : Και όμως δ'α' αυτά οσς τα είπα
με άξιωμιν οσδομάρη παρατήρησων. Θέ-
λω να πιστεύσετε, ότι άν ηγαίναμε στο
Χόλλυγουντ θα ήλπιήταμε.

—Όρίστε ! Έγώ τώρα έχω πλῆξει από
αυτήν την παρέλασιν επί της οθόνης
τών τρυφερών γαμπών των κγέρλες. "Ο-
χι μόνον έχω πλῆξει δ'α' άρχίζω να
έκνευρίζωμαι. Άς ήταν δυνατόν, λέγω
μένα, να ιδώ μέσα στις τέλειες αυτές
γάμπες και μία άσχημη, μία παειάκι σαν
μπουκάλα, η δούνατη, σαν σπρίττο, η γυ-
ριστή, σαν άρδανισμένη γισαγάνη. Με άρ-
πάσσω η τελειότης και ζωτώ το φέρι-
μακον της άσχημίας.

—Και τι κάθεσαι εδώ : τού είπες ένας
της παρέας. Θέλεις να ιδής, εις άντι-
στέθιμα των τελειων γαμπών των
κγέρλες, γάμπες, σαν μπουτίλιες, σαν
οπρίτα, σαν γισαγάνια : ηγαίναμε κατ'
εύθειαν ο' άθηναικό θέατρον.

ΠΕΝΝΑ Χ.

Ένα κάθε εβδομάδα

Η πεζότης της ζωής

Ταξιδεύοντας με τόν Ηλεκτρικό

"Όταν ταξιδεύετε με τόν ηλεκτρικό ά-
σφαλώς έχετε την έντύπωσιν πως ό μό-
νος έπισκέπτης, που μπορεί να οσς έ-
νοχλήση με την παρουσία του είναι ό
έπισκεπτήρ, που θα περάση γιά να οσς
ζητήση τό εισιτήριον. Μά αυτόν τόν έχε-
τε πιά συνηθίσει και περιμένετε την έ-
πίσκεψιν σας σαν ένα άναγκαϊόν κακόν.
Και όταν οσς έπισκεφθή και παρατηρή-
ση με έμβριθεία τό εισιτήριόν σας, έ-
λέγοντας την ήμερομηνία, ήσυχάζε-
ται τό θεατήριον πως κανείς πιά δέν
πρόκειται να οσς ένοχλήση. Κι' άληθι-
νά πούν έπισκέπτης μπορεί να περιμένη
ένα έσάγινι κινούμενον με 40 χιλιόμε-
τρα την ώρα.

Και όμως, "Έχετε άδικο.
Έκεί που σκεπτόσαστε, τά διάφορα
κομικά ή τραγικά συμβάντα της ήμέ-
ρας ή παρακολουθήτε με τό βλέμμα
σας τόν αλωρούμενον κοπτόν του τσιγά-
ρου σας, αίφνης άνοίγει ή πόρτα του
θαγονίου και εμφανίζεται ό άπροσδό-
κητος έπισκέπτης.

"Από πού ήρθε; Μήπως έπεσε από τόν
ουράνιον; Όχι δά. Άπλούστατα μήκη-
ς ένα σταθμό του σιδηροδρόμου και
τάρα, κατά τη διάρκεια του ταξιδίου,
έκπεπτεται άλληλοδιαδόχως όλα τά
θαγόνια του σιδηρού.

Και δέν είναι, έξέρετε, και τόσο άντι-
παθητικός; Βλέπετε ένα κοριτσάκι, που
είνε δέν είναι έντεκα χρόνων με δυό κό-
κινους φιάλους που περιορίζουν τό
χείμαρρόν των χρυσών μαλλιών του.

Μά δέν είναι αντιπαθητικός ό άπρο-
σδόκητος αυτός έπισκέπτης του κινουμέ-
νου όχημάτος είναι έν τούτοις αντιπαθη-
τικός ό σκοπός της έπισκέψεώς του. Για-
τί ή μικρούλα δέν προχωρεί να καθήση
κόπτον άλλα στέκεται όρθια μπροστά
στην πόρτα. Και αβριδιώς άνοίγει τό
στόμα της γιά να άπαγγείλη... ένα ποιή-
μα.

"Όλοι καρφώνουν τό βλέμματά τους
άπάνω της. Βέβαια είναι κοινά, θέλι-
ματά οίκτην, θέλιματά περιφρονητικά,
θέλιματά θαυμασμού και έκπαιτα συν-
χεΐα. Μά ή μικρούλα δέν τά χάνει. Ά-
πειναντίως μάλιστα. Παίρνει ύφος καρ-
διανίως του μεσαιώνος που έξεπήδησε
από τις ασφοδέφους του Άγίου Βενε-
δέικτου και έκακοιούθη την κακοποίη-
σιν της άτυχούς Μούσας. Τό ποιήμα που
άπαγγέλλει είναι ήθικολαστικοδιδασκτι-
κό : Άνθρωποι —λέγει— μη σκέπτεσθε
μόνο τά ένγκασμα και τις έφημερες χα-
ρές, γιαντί άλλοιμονό σας, τά καζάνια
της καλώς βράσιν γιά σας. Έργασ-
θείτε διά την μέλλουσιν ζωήν θύον-
τας έκλειμμένην εις τούς πτωχούς.

Και έν τώ έια το θαρραλέο ύπό έ-
ξέλιον θυλήκό, όδγάζει ένα μικρό διακό-
κι, γιά να άντιληφθή κατά πόσον έτελε-
σφόρησε τό έμμετρον κύρημά του.

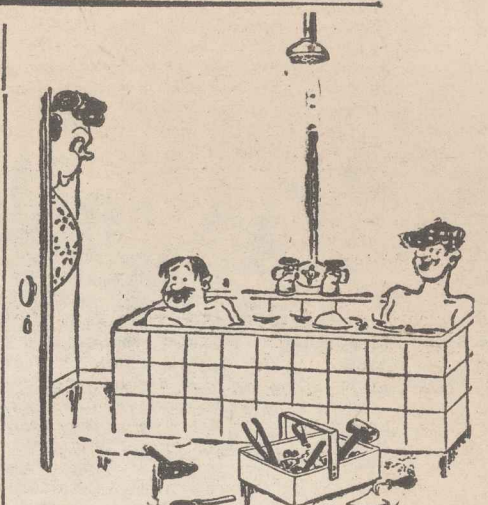
"Άλλά φέυ ! Ο δισκάκαλος του μικρού
κοριτσιού άπεβίχθη ότι δέν ξέρει ούτε
την προαιδέια. Μήπως ένόμισε γιά
Μαϊκήνας τούς έπιβάτας, που συνοστι-
ζονται μέσα στα θαγόνια του ηλεκτρι-
κού και έθεώρησε πρακτικόν να τούς

ΣΠ. ΓΙΑΝΝ.

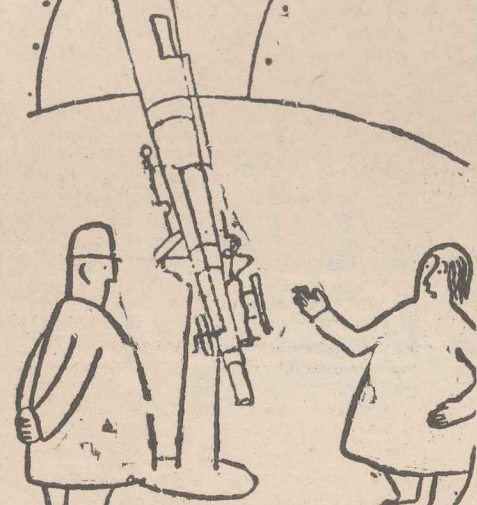
Έντὸς ὀλίγου εἰς τὸ «Εργον»

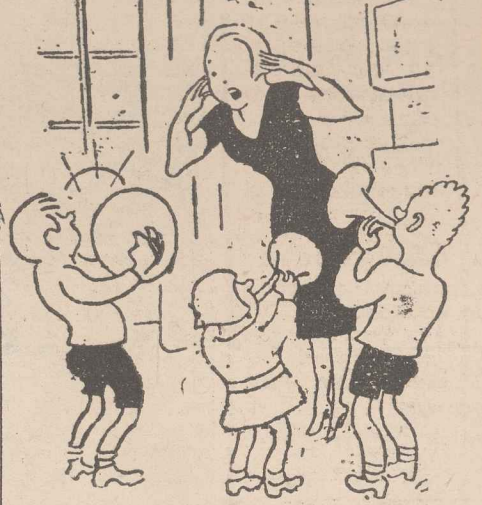
—Αν δέν κάνω λάθος έπηγαίναμε μα-
ζί σχολείο εδώ και τριάντα χρόνια.
—Αδύνατον ! Στά σχολεία όπου έπη-
γαίναμε έγώ δέν είχαμε κανένα μαθητή με
μοιοί.

Οι ὀδραυλικὲς (πού ήρθαν γιά
έπισκευές). Το μπάνιο, κυρία μου, έπι-
διωρθώθηκε.

—Θά περάσουν είκοσι ὥρες προτού
φθάσῃ στὴ Γῆ τὸ φάος αὐτοῦ τοῦ ἀστρου
πού τὸν πορεύεται νὰ ιδῇ.
—Τότε νὰ περάσω αὐριο.

—Μὲ τρελλάνατε, θρὲ παιδιὰ ! Δέν
πάτε στὸν κήπο νὰ παίξετε.
—Αδύνατον μαζὶ, γιαντί παίζουμε
μουσικὴν διαματιου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Γραφεία Σταδίου 23
Τυπογραφ. Ρ. Παλαμίδου 2
ΤΗΛΕΦ.) Γραφείων 31909
Τυπογραφ. 28622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
30
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
Άριθ. φύλλου 58
Τιμή φύλλου Δραχ. 3
Έκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΤΑΞΙ

ΤΟΥ Κ. ΤΙΜΟΥ
ΜΩΡΑΪΤΙΝΗ

Ένας Άγγλος καθηγητής κατάρθωσε
πρό έτών να άνακαλύψη τόν πραγματι-
κόν αιτίαν της προίσισης έκλύσεως τών
ήθων. Είναι το αυτοκίνητον ! Όσοι λοι-
πόν νομίζουν ότι το αυτοκίνητον διαμε-
ρίζει μόνον τα σώματα τών διαβατών
πλανώνται. Το αυτοκίνητον διαμερίζει
και τας ψυχάς και τούς χαρακτήρας και
τά ήθη. Τα έρωτευμένα ζεύγη, κατά τόν
κ. καθηγητήν, έρωτοτροπούν μέσα εις
το αυτοκίνητον ή κατακλύθουν εις τας
μακρύνες έξοχας και τρυπώνουν εις
τα πυκνά και άνεξερευνήτα δάση. Όταν
δέν υπάρχει τό μέσον αυτό της συνκοι-
νίας ή δάσιος τόν έρωτος ήτο περιωρι-
σμένη. Δέν είχε τότες έντρο έδαφος έ-
νεργείας. Μία μισοφωτισμένη δεινρόστοι-
χία ή μία γυνίκα αιδούσας αούτρες έπι-
θαιπεμένης από τό άγρυπνον βλέμμα
της καλής μαμάς ή της κουτοπομπόλας
φίλης, ήσαν τά μόνα καταφύγια των νε-
σάρων υπάρξεων, που ήθελαν να φλερτά-
ρουν. Τώρα εις κάθε γυνίκα υπάρχει τό
ταξί πρόδωμον να μεταφέρει 20 χιλιόμε-
τρα μακριά τούς έρωτευμένους.

Τι πρέπει να γίνη λοιπόν; Νά έπιστρέ-
ψωμεν εις τά γαϊδουράκια και να μετα-
χειρισθώμεν τό σαμάρι ες στρυμνήν έ-
ρωτικήν; Άλλά και τούτο, εάν συμβή,
δέν θα βγούν κερδιόμενοι οι έπικριταί
των ήθων. Διά τόν έρωτα δέν υπάρχουν
δυσκολία. Η λακή παροιμία λέγει : "Ο-
ταν θέλῃ ή νύμφη και ό γαμβρός τώλα
νύμφη ό πεθερόν. Και εις την προσέμι-
νν ύπόθεσιν ό πεθερός ή μάλλον ή
νεύθερα είναι ή ευκολομηνία. Η δ' αυ-
τοκίνητον έκτελείται ή ευκολομηνία ή
διά γαϊδούρου, τό ίδιο είναι διά τούς έρω-
τευμένους. Οι άνήνικοι αυτοί άνθρωποι
θα εύρουν πάντοτε τό μέσον να συναν-
τηθώμεν. Έάν δέν μεταβούν εις την Γλυ-
φίδα ή εις άλλην φιλόδεον άκτιν με
ταξί, θα μεταβούν με άμάξι, με κάρο,
υε οούστα. Το μόνον που θα συμβή θα
είνε ότι οι άνθρωποι αυτοί θα χάσουν
πολύτιμον χρόνον και θα βρεθώσουν κά-
πως τά άποτελέσματα της πρώτης έρωτι-
κής συναντήσεως. Άλλ' έκ της βραδύτη-
τος αυτής δέν έχει τίποτε να κερδίη
ή θήκη.

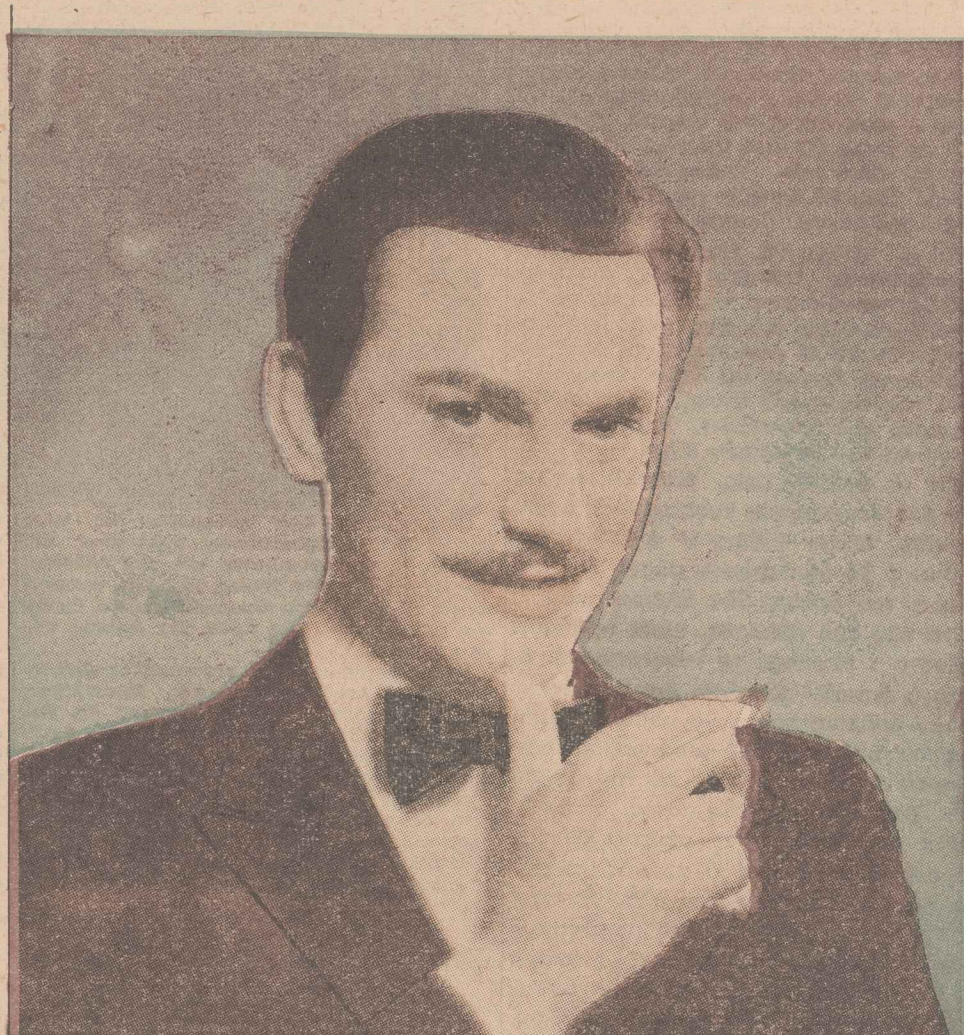
Προκειμένου μάλιστα περί κατατρο-
φής, καλύτερον είναι ό,τι είναι να γίνη,
να γίνη μία ώρα άρχήτρα. Άν προκεί-
ται να καταστράφη ή ανθρωπότης και να
έξαφανισθή η παρρηγομένη από τό κύμα
της διασφύρας, προτιμώτερον είναι να
προσέβη εις τούς τροχούς ενός ταξί
και να σωθή από αυτούς παρά να σωθή
εις την ούραν ενός γαϊδούρου. Άσού ή
ούτως ή άλλως είναι μοιραία να όδηγη-
θή εις τό κελίος ενός κρημνού, διότι
να μη μεταφερθή εκεί με τό ταχύτερον
μεταφορικόν μέσον, αλλά να διανύη τό
θλιβερόν αυτόν δρόμον ύψισταμένη εκ-
τός του ήθικού έξευτελισμού και τό μαρ-
τύριον ενός περιπετειώδους ταξιδίου :

Τό βέβαιον είναι ότι το αυτοκίνητον έ-
δοθήσε πολύ την έρωτικήν ύπόθεσιν και
έπροστάτευσεν τούς έρωτευμένους. Άλ-
λά δέν ήμυρει να κατηγορηθή και ως
προαγωγής. Περισσότερον έννοχος είναι
μία έορην νύξ, που όρνειν μεθυσμένας
τάς νεαράς ψυχάς με τό άρωμα των λου-
λουδιών της και τό φεγγαρόδωλον των
άστρων της. Και όμως δέν ήκούσαμεν
την αούτην φωνήν του κ. Εισαγγελέ-
ως έκπληκτος την εις θάνατον καταδί-
κην της έαρινής νυκτός. Άλλά περισσότερο
έννοχος από όλους είναι αυτή η
νεότης, κ. καθηγητή. Είτε άυτάρουν είτε
δέν υπάρχουν αυτοκίνητα, είτε υπάρχει
είτε όχι βενζίνη, αυτή κινείται και έξε-
τελλίζει τά άποστάσεις, θέτουμε με την
ψυχήν της εις κίνησιν όλους τούς τρο-
χούς και τούς πύ όκνους και βραδυ-
κινιτύως. Ένας άραμπάς, που όποιος έ-
πιβαίνει ό "Ερως ήμυρει να γίνη πουλί.
Μάλιστα, κύριε καθηγητή.

Και παρουσιάζοντας τό διακόκι της
σου ζητάει και... ρεότα.

Α' αραμπάς περνά
όκονη γίνεται...
Τ. ΜΩΡΑΤΤΙΝΗΣ

Τὸ «Πόρτ Ἀρθούρ» εἰς τὴν οἰθόνην

Ο διασημος ήθοποιός του κινηματογράφου "Αντολφ Βόλμπρουκ, που μας
έμεινε αλησιμνήτορ από τόν "Μιχαήλ Στρογκόφ" πρωταγωνιστή με έ-
ξαιρετικήν επιτυχίαν εις τό "Πόρτ Άρθούρ" με παρτεναίρ την Ντανιέλ Ντα-
ρί. Η ύπόθεσις της άριστοτυχημένης αυτής ταινίας, που δά προβλήθη
εις τό "Τιτανία" δά δημοσιευθή με μιστοτήριμα έντός ὀλίγου εις τό
"Εργον".

Τὴν Ἑβδομάδα

Η έκδοσις των "Απάντων" του άειμνήστου
ποιητού Καρανιώτη, μας έμβάλλει εις με-
ρικές σκέψεις. Η άνασσία αυτή, την όποιαν
ανάλαβε να φέρη εις πέρας μονομερής έ-
νας λόγιος, πρέπει να συστηματοποιηθή.

Να καταρτισθή ένας οργανισμός που να
αναλάβη υπεύθυνος να παρουσιάσει εις την
ζών γενεών τούς λογοτέχνες και τούς πα-
τήρας που έδωσαν, κατά τό παρελθόν, καί
τών όποιων τά έργα σκορπισμένα σε διάφο-
ρες έκδόσεις, είναι ελάχιστα γνωστά ή και
έντελώς άγνωστα εις τούς νεοκρήνους.

Αι έκδόσεις αυτές των "Απάντων" πρέπει
έννοείται να είναι προσιτά εις τό κοινό, πο-
λύ οργανισμός που δά συσταθή, επειδή ακριβώς
δέν θα είναι έμπορική έπιχείρησις και έπει-
δή θα ήμυρούσε να έρραφισθή και μίαν
έπιχορήγησιν, θα κατάρθωνε να προσφέρη
τό φθινό και καλό θάβλο, που δέν υπάρχει
σήμερα στην Έλλάδα.

Εις τά ταμεία των κινηματογράφων, έ-
ξαιρουμένων των μικροεπεισόδων, τό εισιτήριον
αίρων διακόσις υπερημισίη εις 30 δραχ. πεί-
νω που ό θεατής το εύρημα άκριβώς ή-
γνων. Αι διετ' οίσις — κινηματογράφων
έκουν τά έπιχειρήματα των έν προκειμένω,
άλλά τό κοινόν τά υποδέχεται μετά δικαιο-
λογημένης δυσπιστίας. Άποτέλεσμα είναι νά
δραμωθί σημαντικός ή πελάτης της οθόνης
προς όφελος του θεάτρον, οι έπιχειρηματίαι
δμως θαυκαλίζονται με την ιδέα ότι ή κό-
σμος δά συνήθισεν την ύπερτιμωσιν.

Εν άναμονή αυτής της έξοικειώσεως τά
αποσμένα εις αύξήσεως τά πληρώματα ά-
γγιστάς οι φανατικοί και άνεύστολοι άστε-
ρόπληκτοι.

Μετά τούς χειμωνιάτικους κουτοσθακισμούς
τού φθινοπώρου, ό Άττικος ούρανός έέρε-
θηκε να παριστάνη συνωστισμένον δρορράν
και έπαυλάει εις εύτακτος μορφή εις την
παράσσην της λιανόδας.

Τό "γαιδουροκαλόκαιρο" έπαυλάει με ό-
χιαν τάς τιμάς και τά θέλεια που είχαν τυ-
χίαν, να άπαικύν λαιμάρν κομικην οι-
ταίρια ή ήφροτισην ή άφρον.

Λίγη προς στιγμήν με γυναικεία, ήρσιαν
να φωνήνται ολιγότερον φειδωλά εις επιδε-
ξιν έκείνην. Έάν μετά τόν πόρο έμμετρον
πνέ θιγώνην δεικνύει κειμήλια και μάλιστα
μετά καταγινών, άν κρίνη τούλάχιστον κα-
νείς από τις τιμές.

Η "Κατέλλα Βιολαντί" που παίζεται από ή-
μερην εις τό θέατρον Κατοπούλης, παρέχει
άφροδην άφρόδην δακρύων εις τούς άμει-
νωτούς νωτολόγους των "παλαιών καλών ή-
μερών". Άλλά και οι μοντέρνοι θεαταί δέν
έκνευνται ολιγότερον. Ίδιως οι γυναικες
που άπέκτησαν επί των καλών ήμερών
μας άκαλίστον έλευθερίαν, κλαίουν μετ'
οίκτησιν την μοίραν της τραγικής ήρωίδας
του Σενοπούλου, που υπέστη εις τό σκλη-
ρόν θέλημα τών γυνήτορας, την όπισθον ή-
μεραν ή λύσις θα ήτο άπλούστατα : Μία φε-
ρία άπάγησιν δά άπέτελει τόν έπιλογόν
του έπιβλήτου, τον όποιον δά συνέγραψαν
με γλαφυράς λεπτομερείας και άφθονα κλι-
σι, οι είδικοί δια τά ευέεστατα ζήτηματα
συντάκται των έφημερίδων.

Εις την φωτογραφικήν έκθεσιν που ήνοικε
πρό ήμερών, και περί της όποιας δά γραφή-
μεν έκτενώς εις τό προσέχει, οι έρασιτέχναι
του φακού μας παρουσιάζουν έκπληξεις. Ί-
σχυρόν φωτογραφικό ήπιασες άριστοτυχη-
ματικές έκτελέσεις, που είναι έραμίλλοι άν
όχι άνατόροι αυτών που θέλωμεν εις τά έ-
να καλλιτεχνικά περιόδικα. Τόση πρόσδος
από λίνα χρόνια, είναι βέβαια σημαντική.
Άς μη ξεχνώμεν δέ τα παλαιότερα καλλιτεχνί-
κά φωτογράμια δέν υπάγεται στον τούτον
φωτογραφία μίας γυνίκας και πρόξες ένασ-
σισαν δύο γνωστάς νεολογισμούς από των
σπών των έφημερίδων, διακρινόμενες τά
άναθα ενός φαμάκου... όί έντριβάς !

Εις τό σκεπτικόν ακούτα ό εις έκ των δύο
καλλιτεχνών ήτοι οί τινος έκ ίσχυρίας
και ό έτερος έκείνης τό φάρμακον. Μη χει-
ρότερα.

Οι πρεμιέρες του Βασιλικού θεάτρον, άρ-
χίζαν, να άπαικύν λαιμάρν κομικην οι-
ταίρια ή ήφροτισην ή άφρον.

ΚΟΣΜΗΤΗΡΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 100
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

«Ὁ Γαλλία, ἰδὼς, ἄλλα καὶ ἡ Ἀγγλία ἀντιπῆλιν ἐπὶ τὴν ἐπιστροφήν αὐτὴν τῶν ἀποικίων καὶ διὰ στρατηγικὰς λόγους. Διότι ὁρατομέναν γύρω-γύρω στὴν ἀφρικανικὴν ἡπείρου καὶ στὶς μεγάλας ἐκτάσεις τοῦ Εἰρηνικοῦ, μπορούν, ἀν ὀργανωθῶν, νὰ ἀπειλήσου, σοβαρὰ καὶ νὰ διακόψουν ἢ μὲναι τίς θαλάσσιες συγκοινωνίες τῆς Γαλλίας.

Πάντως τὸ ζήτημα τῶν ἀποικίων δὲν ἔχει λῆξει.

Μία σπουδαία ιαπωνική εστίαση, που παριστάνει την σκηνή ενός «χαράκιρι». Οι στενοί συγγενείς του αυτόχειρος τόν περιβάλλουν με ιστορικές φροντίδες και του έτοιμαζον τα μέσα δια να ξεκολοιάσει σύμφωνα με την παράδοση...

Α και 'Ιαπωνία τελευταίως εμνήσθη εις πλείστες όσες εκδόσεις της ζωής τόν δυτικόν πολιτισμόν και την δυτικήν νοοτροπίαν και υπέστη καί εδέχθη τις ξένες αυτές προς τα πατριωτικά της ήθη και έθιμα επιρροές, εν τούτοις διετήρησε, όσον όλγία άλλα κράτη, τόν έννοιον και ιαχυρόν έθνικόν χαρακτήρα της που αποτελεί και την δύναμίν της.

Τό άρχαιον Ιαπωνικόν πνεύμα εξακολουθεί να κυριαρχεί της ζωής της χώρας τού ανατέλλοντος ήλιου, και θα ήδυνάτο κανείς να ηεί, έν οκάσει με τόν τίτλον τού παρόντος άθροισ, τό πνεύμα τού χαράκιρι. Διότι τού χαράκιρι είναι κάτι τελείως και άποκλειστικά έξωμιασά Ιαπωνικό, τό όποιον και σήμερα ακόμη έδιδει εις τόν λαόν αυτόν την δύναμιν, την σπουδή και την καταδυναμίν του.

Άλλα έν πρώτιστι τί είναι τού χαράκιρι: Τό χαράκιρι είναι ένας τρόπος αυτοκτονίας, τόν όποιον μεταχειρίζοντο εις πολύ παλαιότερους χρόνους μόνον οι ευγενείς 'Ιάπωνες είτε όταν τους τό επέβαλεν ως τιμωρίαν ο Αυτοκράτωρ είτε όταν ένόμιζαν ότι έπρεπε να προσφύγουν εις αυτό γιά να πλύνουν έν παράπτωμα ή κάτι τό άτιμωρητό, τό όποιον τους έπέριπτον ή και έν ειδεί διαμαρτυρία δια άδικίας ή δια πράξεως τών άνωτέρων προς τάς όποιας δεν συμφωνούσαν.

Όλιγον κατ' όλιγον ή χρήσις του έγενεκέθη καί μετεδόθη δια τούς αυτούς λόγους, και εις ευρύτερον κύκλον στίς μάζες τού λαού. Άν και τό έθιμον αυτό κατηργήθη τό 1868 ως έπιβαλλομένη άνωθεν υποχρέωσις, εξακολουθεί έν τούτοις να υπάρχει και πλείστοι 'Ιάπωνες προσφεύουν ακόμη εις αυτό δια διαφόρων λόγων.

Πρώ της έπίσημης καταργήσεως τού έπολογίζεται έτι τούλάχιστον 1500 άνθρωποι διέπραττον χαράκιρι κάθε χρόνο. Άπό της καταργήσεως του όμως οι περιπτώσεις χαράκιρι έχουν πολύ ελαττώσει.

Η λέξις χαράκιρι σημαίνει «τομή της κοιλίας». Διά τήν πράξιν αυτήν χρησιμοποιείται ένα ειδικό, βραχύ, Ιαπωνικό ένχειρίδιον, μήκους 9 1/2 εκατοστομέτρων, αικμυρό και λεπτό και κομπερό εάν ζυ-

Διά να έξιλωθούν προς την πατρίδα και να δείξουν την άφοσίωσίν των στον Μικάδο

κοί. Με τόν βοηθό του πηγαίνει και υποκλίνεται, με τήν μεγαλύτεραν ευγένεια, πρώτα μπρός στους 'Ιάπωνας μάρτυρας κι έπειτα μπρός στους ξένους.

Οι μάρτυρες τού ανταποδιδούν με τήν ίδια ευγενική τυπικότητα τόν χαιρετισμό. Τότε ανεβαίνει πάλι στο χαμηλό ι-κρίωμα, υποκλίνεται βαθύτατα δύο φορές μπρός εις τόν μεγάλων βωμόν και κατόπιν στρέφοντας τήν πλάτην εις τόν βωμόν, γονατίζει κατά τόν Ιαπωνικόν τρόπον, ένθ' ο φίλος του και βοηθός του γονατίζει άριστερά του. Τότε ένας από τούς τρεις άξιωματικούς τόν πλησιάζει και του έγκυριζέι μίαν άυσιαστήριον πινακίδα. Ο Τζεντζαμπούρο τήν λαμβάνει με μεγάλο σεβας, τήν σπώνει με τά δύο χέρια μπροστά και κατόπιν τήν τοποθετεί μπροστά του. Έπάνω σ' αυτήν είναι τοποθετημένο, σέ άσπρο λεπτό χαρτί, τό θάκισκιον, τό βραχύ Ιαπωνικόν ένχειρίδιον. Ο κατόδικος υποκλίνεται και πάλιν, ύολογεί με στερεάν φωνήν τήν πράξιν του και τελειώνει με τάς λέξεις:

«Διά τό παράπτωμα αυτό θα διαπράξω τώρα χαράκιρι και εώς παρακαλώ να παρενρεθίτε εις τήν πράξιν αυτήν ως μάρτυρες». Υποκλίνεται εκ νέου και μετά ξεγυμνώνεται ως τή μέση, και στερεώνει, όπως τό άπαιτεί ή συνήθεια, τά μανίκια κάτω από τά γόνατα δια να μήν πέση προς τά όπιοι (διότι ένας 'Ιάπων ευγενής πρέπει να πεθάνη πέφτοντας προς τά έμπρός). Χωρίς τόν ελάχιστον διαταγμό τότε παίρνει στερεά στο δεξό του χέρι τό ένχειρίδιον. Τό κυττάζει σκεπτικώς, οκείνως, με τρυφερότητα. Διά μίαν στιγμήν φαίνεται σαν να συγκεντρώνει της σκέψης του, έπειτα βυθίζει τό μαχαίρι, άριστερά, κάτω από τήν μέση, στήν κοιλιά τό σφύρι μέχρι τού δεξιού πλευρού, τό στρέφει μέσα στήν πλινή και έπικεκμένη τήν τομή όλγιο προς τά άνω.

Ότε ένας μύς δεν κινείται στο πρόσωπό του. Μόνον όταν σφύρι τό ένχειρίδιον από τήν πλινήν και κύπτει προς τά έμπρός, εμφανίζεται μιά έλαφρή έκφρασις πόνου στήν χαρακτηριστικά χωρίς να άκουσθί όμως ούτε τό ελάχιστον παράπονο από τό στόμα του.

Τήν στιγμήν εκείνη ακριβώς ο «καϊ-σασκουνίν», ο βοηθός του, ό όποιος, γονατισμένος κοντά του, τόν είχε παρακολουθήσει σε όλες του τίς κινήσεις, πεπτικά όρθιος και — έπακολουθεί μιά άστραπή στή λάμψη τών κηρίων ένας άπαισις γδούπος και οδύρδους μιάς πτώσεως — με μία σπαθιά του έχώρησε τό κεφάλι από τό στήν. Κατόπιν κάνει μιά βραδεί όπλοκίρι πρό τού νεκρού, σκουπίζει τό σπαθί με ένα κομμάτι χαρτί έπιτήδες προετοιμασμένο γι' αυτό και κατεδαίνει από τό χαμηλό ικρίωμα.

Τό αίματισμένο ένχειρίδιον τυλίγεται και αυτό σε χαρτί, άφου σκουπισθί και ο βοηθός και οι άξιωματικοί τό παίρνουν με έπισιμότητα μαζί τους.

Ο άπεσταλμένος τού Μικάδο έγκαταλείπουν τίς θέσεις των, πλησιάζουν τούς ξένους, τούς καλούν να βεβαιώσουν ότι

Μία σκηνή από τό 'Οκάϊ-Τόν, τήν Ιαπωνικήν κινηματογραφικήν ταινίαν που έξυμείν τά άγασθά του χαράκιρι. Η συζύγος έγκειρει εις τόν μέλλοντα αυτόχειρα τό πατριωτικό μαχαίρι.

ήπληξαν μάρτυρες της έκτελέσεως και φεύγουν. Η τρανικωτάτη τελετή τέλειωσε.

Ο αυτοχειριασμός αυτός διά χαράκιρι που μπορεί να όνομασθί «κλασσικός», έχει διπλήν σπουδαιότητα. Έν πρώτως είναι από τίς λίγες «ήθλεις» έκτελέσεις που έδόθηκε εύκαιρία εις έυρωπαίους να ίδούνε κα δεύτερον ύπήρξε μιά τών τελευταίων δικαστικώς έπιβληθεισών εις τήν Ιαπωνικήν ιστορίαν.

Οι έκτελέσεις αυτές προσηύθησαν φυσικά μεγάλην ψυχικήν δύναμιν, άπόλυτον περιφρόνησιν τού πόνου, άδιαφορίαν προς τήν ζωήν όταν ύπάρχουν άνώτεροι, ήθικοί λόγοι και τελείαν αυτοχειριαρχίαν. Προηποθέτουν όμως έπίσης και ώρισμένες γνώσεις ανατομίας. Διά τούς λόγους αυτούς οι Σαμουράι — οι ευγενείς 'Ιάπωνες — έδιδάσκοντο από μικρά παιδιά τίς άρετές που άπαιτούσε τό πνεύμα τού χαράκιρι και έπαίζαν με κουκλίες που έφεραν ειδικά οκείδια και πάνω στίς όποιες έκαναν, με μικρά μαχαίρια χαράκιρι.

Γυναίκες, κορίτσια, μικρά παιδιά, έδιδάσκοντο να περιφρονούν έξ ίσου τήν ζωήν και τόν θάνατο και να μή φοβούνται εις δεδομένην στιγμήν τόν αυτοχειριασμόν, όχι δια χαράκιρι, άλλα πάντως βυθίζοντες τό μαχαίρι στήν καρδιά ή στο λαιμό.

Έναφέρονται παραδείγματα μικρών παιδιών που δεν είχαν τήν δύναμη να θυβίσουν τό μαχαίρι στο στήν τους και δια να τό κατορθώσουν τό έστήριζαν στή γυνία τού τραπέζιού ή στήν τοίχον.

Τό χαράκιρι είναι κάτι τό άπολύτως έθνικόν στήν 'Ιαπωνία και έχει περάσει στο θέατρο και στήν ποίησι. Κάποιος θρύλος άσכולείται με «τό δένδρο που άνθίζει στίς 16». Τό ποίημα λέγει ότι ύπήρχε μιά κερασιά που άνθούσε σ' έναν κήπο αλώνος, από μιά γενιά στήν άλλη, κάθε άνοιξι και έκανε τούς καρπούς της. Τελευταίως τίς οικογενείας είχε μείνει, άφου είχαν πεθάνει όλα τά παιδιά του, ένας γέρον, ό όποιος είδε με τρομερή λύπη μίαν ήμερα τήν κερασιά να μαρμαίνεται. Τό βράδυ έπήνε κοντά της και της είπε: «Ζησε σου και θα πεθάνω ένθ' γιά σένα» και έκανε χαράκιρι στήν ρίζα της. «Ήταν 16 τού μηνός». Άπό τότε ή κερασιά, γνωστή οε όλη τήν 'Ιαπωνία, ζή και άνθίζει πάντα γιά μιά μέρα, στίς 16 κάθε μηνός.

Ένας από τούς τελευταίους έπίσημους που έκαναν χαράκιρι είναι ο νικητής τού Ρωσοϊαπωνικού πολέμου, ό όποιος άνωιζε τήν κοιλιά του μαζί με τήν γυναίκα του τό 1912 στο θάνατο τού Αυτοκράτορος Μούτσου Χίτο. Και τώρα στήν πόλεμον τήν Κίνα άντιγγεγέθησαν περιπτώσεις χαράκιρι άξιωματικών και στρατιωτών άκόμη που συνελήφθησαν αιχμάλωτοι και έζήλυναν κατ' αυτόν τόν τρόπον τό άτιμωτικό αυτό γεγονός.

Τό χαράκιρι δεν ξεριζώθηκε ακόμη από τά Ιαπωνικά έθιμα και θα όργηθι να ξεριζωθί ολοκληρωτικώς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ :
Έτησια Δρχ. 200
Έξάμηνος » 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ :
Έτησια Δρχ. 1
Έξάμηνος » 1/2

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Η έπιστροφή τού πρωθυπουργού κ. Μεταξά έξ 'Αγκύρας παρέσχε τήν εύκαιρίαν εις τόν έργατικόν κόσμον της πρωτεύουσας άλλα και έν γένει εις τόν λαόν να έκδηλώσθι τήν άφοσίωσίν του εις τήν κυβέρνηση και τήν έμπιστοσύνην του εις τό έργον της άναδημιουργίας της 4ης Αυγούστου.

Αι έργατικά όργανώσεις της χώρας έπεφύλαξαν εις τόν κ. Πρωθυπουργόν ένθουσιώδη ύποδοχήν. Χιλιάδες έργατών είχαν συρρεύσει από της μεσημέριας εις τόν Πειραιά, ύπεδέχθησαν δέ τόν κ. Πρωθυπουργόν με ένδοσιώδεις έκδηλώσεις άγάπης και σεβάσμου.

Ο κ. Πρωθυπουργός, τόν όποιον οι έργατικοί ρήτορες προσήγόρευσαν χαρακτηριστικώς άπρώτον έργατήν της 'Ελλάδος συγκεκλιμένος εκ τών έκδηλώσεων τού λαού, έξέφρασε τήν Ικανοποίησιν του δια τήν γενομένην εις αυτόν ύποδοχήν, παρεκάλεσε δέ τούς ήγέτας τών όργανώσεων να γίνουν διερμηνείς τών αισθημάτων του αυτόν προς τόν έργατικόν κόσμον.

Ο κ. Πρωθυπουργός έγένετο τήν έπομένην δεκάτις εις τά 'Ανάκτορα, έξέθεσε δέ προς τήν Α. Μ. τόν Βασιλέα τά της έπισκευμώς του εις 'Αγκυραν, όπου ως γνωστόν ο τουρκικός λαός ύπεδέχθη τόν 'Ελληνα πρωθυπουργόν με ειλικρινείς έκδηλώσεις έγκαρδίου συνδελφώσεως.

Ο κ. Πρωθυπουργός εις δηλώσεις του προς τόν Τύπον έξηρε τά άγαθά της 'Ελληνοτουρκικής συμμαχίας, τονίσας ότι οι δύο λαοί, μη έχοντες πλέον καμμία διαφοράν, ήνωμένοι και συνδεδεμένοι, έργάζονται έν τή πλαίσια της Βολκανικής Συνεννόησεως δια τήν βελούωσιν και τήν διατήρησιν της ειρήνης.

XXX

Χαρακτηριστικός έν προκειμένο είναι και ο λόγος της Α. Μ. τού Βασιλέως τόν όποιον εξέφρασε κατά τό δόθεν προς τμήν του νόημα ύπό τού όλημου Θεσσαλονίκης, όπου ως γνωστόν μετέβη δια να παραστή εις τάς έορτάς της έπέτειου της άπελευθερώσεως της πόλεως.

Ο 'Αναξ έτόνισεν ότι ή 'Ελληνοτουρκική συνεργασία έξασφαλίζει εις τούς Βαλκανικούς συμμάχους τών δύο έθνών τόν πολιτισμόν και τήν ειρήνην.

Η Α. Μ. ο Βασιλέως έξηρε έπίσης τήν έλπίσθησιν έσωτερικήν όμοιοσιν και ειρήνην, ή όποια έξασφαλίζει τήν ετήμεριον τού 'Εθνους.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Όλαι αϊ εκ τού έξωωτερικού είδήσεις πείθουν ότι ή διεθνής κρίσις εισήλθε εις ύφεσιν και ότι ήρχισαν να δημιουργούνται έκ νέου βασιστάται έλλειδες ότι θα καταστή τήν δύναμιν ή εξομάλυνσις της καταστάσεως.

Ήδη, κατά τήν χθεσινήν συνεδρίασιν της ύποεπιτροπής ή έπεμειβάσεως έπλη-θεσ συμφωνία επί σημαντικώτατων σημείων άναποκρινόμενων προς τό άγγλικόν σχέδιον τού 'Ιουλίου. Ούτω άπεφασίσθη:

Πρώτον ή πλήρη, έγκατάλειψις της (ιδέας περί προκαταρκτικής «συμβολικής άποχωρήσεως έθνών έθελοντων έξ 'Ισπανίας. Δεύτερον ή συμφωνία τών μελών της ύποεπιτροπής, πλην της Ρωσίας, επί τού σχεδίου τού προέλεγοντος τήν άποστολήν έπιτροπών εις 'Ισπανίαν δια τήν έξακριβέσιν τού αριθμού τών μαχομένων έθνών. Τρίτον ή επανάληψις τού έλέγχου από της μολίς μόλις άρχισή ή άποχώρησις τών έθελοντών και πράγματι υποστηρίχθη συμφωνία περί τού όρόπου της επανάληψεως τού από θαλάσσης έλέγχου, τόν όποιον έζητήσαν ή Γαλλία και ή Μεγάλη Βρετανία. Τέταρτον άναχώρησις τών δικαιοκρίτων έμπλεκόντων εις τούς έν 'Ισπανία διακω-χόμενους μόλις πραγματοποιήθη ύυσιαστική άποχώρησις τών έθελοντών. Τά άνω συμφωνήθησαν σημεία χαρακτηριστικά ως άναποκρινόμενα εις τό βρετανικόν σχέδιον τού 'Ιουλίου.

Οι άντιπρόσωποι της 'Ιταλίας και της Γερμανίας ύπέδειξαν ότι, μόλις καθορισθί ή δικαιοδοσία τών έπιτροπών άπέναντι θά σταλούν εις 'Ισπανίαν, θα δεχθούν πιθανώτατα να έναλλάξουν τήν άποχώρησιν όπως θεωρήσουν τάς χώρας τών ως δεσμευόμενων ύπό τών πορισμάτων της έρευνής τών έπιτροπών. Πάντως δεν έδωκαν ρητήν επί τού σημείου τού-του ύπόσχεσιν. Όλαι αϊ άντιπροσώπει-αι έδέχθησαν εύνοϊκώς τό ως άνω σχέδιον συμφωνίας, τό όποιον θα διαβιβάζουν εις τάς οικείας κυβερνήσεις προς έγκρισιν.

Κατόπιν τούτου έλπίζεται ότι, έκτός δυσαρέστων άπορρήτων, θα έπτευχθί τάς συμβιβαστική λύσις, δυναμένη να θέσι τέρμα εις τήν έπικινδύνον δια τήν εύρωπακήν ειρήνην Ισπανικήν περιπέ-τειαν.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ ΠΩΣ ΕΔΡΑΠΕΤΕΥΣΕΝ Ο ΜΟΥΦΤΗΣ ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΟΠΟΥ ΚΑΤΕΦΥΓΕ

Αι συνεχιζόμεναι ταραχαί της Παλαιστίνης κρατούν άνάστατον τόν μουσουλμανικόν και τόν έθραϊκόν κόσμον, έκάτερος τών όποιων προσπαθεί να έπικρατήσθι εις τούς Άγιους Τόπους.

Και τίς όλης κινήσεως ήγείται ο Μέγας Μουφτής τών 'Ιεροσολύμων Άμίν Έλ Χουσεϊν, ό όποιος, καταδικωμένος από τās βρεττανικάς άρχάς, κατώρθωσε να δραπετεύσθι εις τήν Συρίαν, άφου έμει-

διά να προστατεύη τούς προσευχομένους πιστούς από τόν φλογερώτατον ήλιον.

Πολύ άργότερα, από τού 688 μέχρι τού 692, Βυζαντινοί αρχιτέκτονες, κλη-θέντες από τόν Χαλίφην 'Ιμπν Μερβάν, έκτισαν τό μνημειον που είνε γνωστόν με τό όνομα τέμενος τού 'Ομά. Οι μουσουλμάνοι τό όνομάζουν «Κουμπέτ ές Σεχρά», που σημαίνει ό τρούλλος τού

τρού 22,50 μέτρων κα ύψους 34 από τού εδάφους. Εις τήν κορυφήν ο τρούλλος αυτός έχει μίαν ήμισέληνον ύψους 3 μέτρων.

Έκτός από τήν αρχιτεκτονικήν τού τε- μένου έχει κανείς να θαυμάσθι τά λευκά οκείδια επί γαλανού βάθους τών επι- γραφών και τών στίχων τού Κορανίου, εις τό τύμπανον τού τρούλλου, και τά παγινιδια τού φωτός που δημιουργούνται εις τό έσωτερικόν. Αι λοιπαί διακο- σμήσεις και ή άρμονία τών γραμμών είνε επίσης άξιοθαύμαστοι.

Εις τό έσωτερικόν τού τέμενους εύρίσκονται δύο κιγκλιδίσματα, τό ένα έν- τός τού άλλου, έν ειδεί περιβάλλον. Ο πρώτος περίβολος άποτελείται από όκτώ τετραγωνικούς κίονας που άνταποκρί- νονται εις τάς όκτώ γωνίας τού κτηρίου. Μεταξύ τών κίωνων ένεύονται άνά δύο μικρότεροι, από τό έκλεκτότερον μάρμα- ρον. Και όλοι αυτοί οι κίονες, διαφορε- τικίς προελεύσεως, στήριζονται επί δια- φορετικών βάσεων. Τά κιονόκρανα είνε κατά μέγα μέρος βυζαντινής προελεύ- σεως, μερικά δέ έξ αυτών έχουν σκαλι- σμένον τό σημείον τού σταυρού. Έπάνω από τούς κίονας είνε μιά σειρά τώζων με παράθυρα και διακοσμήσεις από μω- σαϊκά.

Ο δεύτερος περίβολος είνε κυκλικός. Άποτελείται από τέσσαρας μεγάλους πα- στούστας και τρεις κίονας μεταξύ τού ενός παστούτου και τού άλλου. Η όρο- φη είνε ζύλινη με αναγλύφους διακοσμ- ήσεις, έπικρυσώματα και ζωγραφικίν.

Όλαι αϊ διακοσμήσεις είνε από μωσα- ικόν βυζαντινής τέχνης. Κατά νεωτέρας όμως έποχας ύπέσθησαν διαφόρους με- ταρρυθμίσεις.

Κάτω από τόν τρούλλον εύρίσκεται ο 'Ιερός Βράχος, ή γυνήν και άκανόνισ- στος επίφάνεια τού όποιου άποτελεί κτυ- πητήν αντίθεσιν με τόν πλούτον τού περι- ριλήματος. Ο βράχος αυτός είνε δια τούς μουσουλμάνους ιερός και πολλοί θρύλλοι συνδέονται με τήν ιστορίαν του.

Ο βράχος περιτοκίζεται από πυκνόν κιγκλιδίσμα, που δεν επηρεάζει ούτε τήν άνετον θείαν του εις τόν έπισκεπτήν.

Ένα μικρόν κώλωμα θεωρείται ως τό ίκνος που άφασε τό χέρι τού άρχαγγέ- λου Γαβριήλ και πάρα κάτω, ένα άλλο μικρόν κώλωμα θεωρείται τό μέρος όπου έπάτησε ο Μωάμεθ. Εις μίαν άπό- μένιαν λάρνακα διατηρούνται δύο τρι- χες από τήν γενειάδα τού Προφήτου.

Άπό μίαν μικράν θύραν κατέρχεται ο έπισκεπτής εις ένα έσωτερικόν κώλωμα τού βράχου διαμέτρου δεκα περίπου μέ- τρων. Μέσα εις τό σπήλιον αυτά διακρί- νεται μιά πέτρα που όμοιάζει με γλώσ- σαν. Η παράδοσις λέγει ότι όταν ο 'Ο- μάρ σκαίρευσεν τόν 'Ιερόν Βράχον, αυ- τός τού άναπέδωσε τόν χαιρετισμόν με τήν γλώσσαν αυτήν.

Μέσα από τόν ίδιον βράχον, προς τά δεξιά, είνε τό μέρος όπου προσωπολή- σαν ο Δαυίδ και ο Σολομών, όπου ο 'Ο- μάρ έλάτρευσεν τόν θείον και ένα άλλο όρατον ίκνος τού Προφήτου είνε τήν όρο- φήν. Λέγεται ότι καθώς προσοικήτο ο Μωάμεθ ήγέρθη αποτόμως και θα έσπα- ξε άσφαλώς τό κεφάλι του εις τήν όρο- φήν τού σπήλιου, αλλά ο βράχος έγι- νεν αίφνης απαλότατος και διετήρησε τό άποτύπωμα τής κεφαλής του.

Όλοι λοιπόν αυτοί οι θρύλλοι και αι παραδόσεις, αι περισημειώσεις τών όποι- ων δεν έχουν καμμίαν άπολύτως βάσιν, έδημιούργησαν τήν φήμην αυτήν, τήν ό- ποίαν έχει σήμερον τό τέμενος τού 'Ο- μά, τόν όποιον θεωρείται ως ένας από τούς ιερωτέρους τόπους προσευχής τού μουσουλμανικού κόσμου.

Οι μουσουλμάνοι άποδίδουν θαυματουργούς ιδιότητες εις τό τέμενος της 'Ιερουσαλήμ και κατ' έτος συρρεύουν εκεί κατά χιλιάδας δια να θεραπευθούν από διάφορα άσθενή νοσήματα.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

Του Πέρσου ποιητού
Σααδής.

"Όσο ψηλά κρατάς το μέτωπό σου, τό-
σο πιο στερεά πατάς τη γη.

XXX

Δύσκολο είναι όχι να πεθάνει κανείς
σάν ήρωας, αλλά σάν ήρωας να ζήσει.

XXX

Το πιο φθάρσο πουλί είναι η ελπίδα
Ποτέ δε παύει από το να κελαιδά
μέσ' την καρδιά μας.

XXX

Οι προλήψεις μοιάζουν με τα σκουρι-
σμένα καρφιά που είναι πολύ δύσκολο
καταστρέψει να τα βγάλει και να τα πετάξει.

XXX

"Ότι δεν άρσσει το άπτο τ' άρπα-
ζουν τα κοράκια.

XXX

Οι καταστρεπτικές συμπτώσεις είναι χί-
λιες φορές περισσότερες από τις ωφέλι-
μες. Κι' ο γνωστός άνθρωπος, δεν πε-
ριμένει προκοπή απ' αυτές.

XXX

Τα λόγια μας όσο άμορφα κι' αν είναι
δεν θα είναι τόσο ευχάριστα αν δεν πε-
ριβάλλονται κάπου-κάπου και με την
κορνίζα της σιωπής.

XXX

Δεν είναι καλός τεχνίτης εκείνος που
μίνει από κάθε έργο του ικανοποιημέ-
νος.

XXX

Δεν είδα άνθρωπο που να μην είναι
ευχαριστημένος από το μυαλό του, μα
κι' ούτε άνθρωπο που να είναι ευχαριστη-
μένος από την τύχη του.

XXX

Κείνος που δεν ετοιμάζει από την ή-
μέρα το καντλάι του, θα πη ότι άνεχε
ται τη νύχτα το σκοτάδι.

XXX

Το χρυσάφι στη φωτιά κι' ο άνθρωπος
στη συμφορά φαίνεται.

XXX

Ό πεινασμένος λύκος χυμάει και σε λι-
οντάρι.

XXX

Κείνος που λέγει λίγα λέγει πολλά.

XXX

Σε λόγια που σε θύγουν να κάμνεις
τόν κουφό.

XXX

Σαν έρχεσαι στο μύλο πρέπει να
περιμένεις και την άρδα σου.

XXX

"Αν δεν είπαν κλώσσα πέρνα, είπαν
όμως δεξ και πέρνα.

Τό ο λόγος : Κι' ύστερα σου λέει
ό άλλος πως τό αυτοκίνητο αυτό είναι
έξυπνων !

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Σμαράγδινες ράχες κι' δλόσπρα
(χωριά
Σε κάμπος τό φως σέ ποτάμια
(χυμένο...
Γαξείδι δέ θάταν αυτό ετυχισμέ-
(νο

Γιά μία άλλη καρδιά;

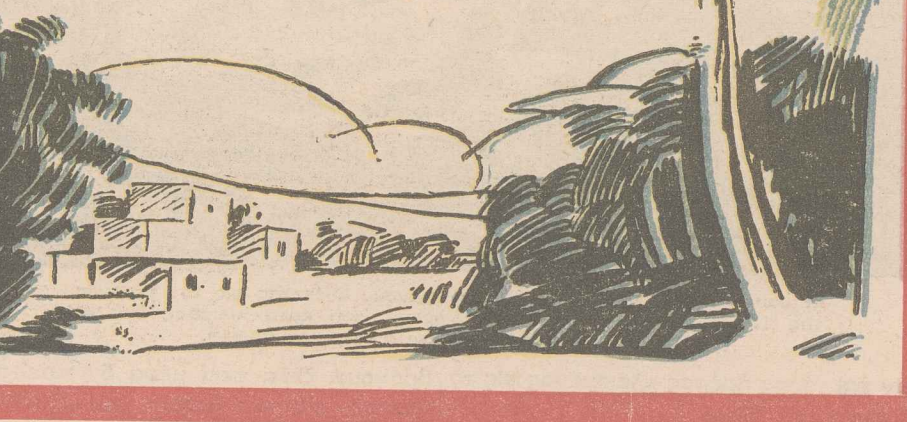
Του κάκου τούς λαούς και τίς χώ-
(ρες διαβαίνω.
Οί λύπες, που μ' έχουν πολύ άνα-
(πημένο,
Στό δρόμο γυρεύουν νά τίς ξε-
(ναζήτσω.
Μισέω κι' εκείνες με γύρισαν πί-
(σω.

Πηγαίνω. Στών χρόνων ξεχνιέμαι
(τά εύθη
Κι' άκούω τό ρυθμό τής σκληρής
(μηχανής.
Πώς έγιναν όλα δέν ξέρει κανείς...
Παράξενο πούναί ή ζωή παραμύθι.

"Ω κάμποι, που φεύγετε ενάντιο
(στό τραίνο!
Χωρίς στη φωλιά τών κλαριών
(πλεγασμένο,
Τρανοί που σσελεύετε αντίκρου του
(θράσος
Ζευγά στο χωράφι, κοπέλλα στο
(στάχυ,

"Ω δέντρα, πλατεία στους άγέρη-
(δες λύρα
Κι' όλόρθε δοσκέ στο μικρό τό
(κοπάδι!
Τη θέλω του ανθρώπου τη ζωή
(και τη μοίρα
Την ώρα που σβύντε άργά μες
(στο έράβι.

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΟΝΙΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ-ΕΣΠΡΕΣ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Του Γάλλου συγγραφέως Γκαμπριέλ Φώρ

— "Όχι, δέν είμαι καθόλου τρελλός !
Πές μου μονάχα αν έχης νά μετανοή-
σης γιά καμμία σου κακή πράξη...
— "Όχι, τό όρκίζομαι, είπε τρέμοντας
ή Μαρία.
Τήν άρπάζει και τής σφίγγει βάρθαρα
τά χέρια.
— Είσαι φευτέρα και άτιμη ! 'Ετοιμάσου
νά πεθάνης !
— Ναί, αλήθεια είναι. 'Εφταιξα... Συχώ-
ρεσέ με...
Και έπνεσε γονατιστή μπροστά του.
— Ότε τήν προσευχή σου δέν θα κά-
μης !
Και μία μιά ξαφνική κλωτοιά τήν έξε-
σφενδόνισε στν βάρθαρα. 'Εσσαυροκο-
πήθη έπειτα ό Μάρς και έπέστρεψε δια-
στικά στο χωριό.

XXX

— Κύρ Μάρς, έχω νά ποτίσω άπόψε.
Πάμε νά ιδής και τήν "Τρύπα τής Κό-
λασης ; »
— Πολύ ευχαρίστως !...
Στό δρόμο ό Μάρς προσπαθεί νά κρύ-
ψει τήν ταραχή του με δεισιμαμένους ά-

στεϊσμούς. Φθάνουν και κατεβαίνουν τό
χείλι τοϋ βαρθάρου.
— Πρόσεξε κύρ Μάρς. "Ενα παραπά-
γμα κ' έχάθηκες... 'Αλήθεια, έχεις κά-
μει τή διαθήκη σου... "Αν πεθάνης, τί
θα γίνει ή Μαρία ;
"Ο Μάρς άρχίζει νά τρέμη. Βρίσκεται
τόρα κρεμασμένος στο κενόν... 'Αρπά-
ζεται από κάποιο βράχο, αλλά τά δά-
κτυλά του γλιστρούν : — Βοήθεια ! βο-
ήθεια !
"Ο σύντροφός του σκάζει άγρια γέλια.
— Καλή αντίαμωπή με ή Μαρία !... "Ο-
ταν μου τήν έκλεψες, μούκλεψες μαζί
και τήν εύτυχία και τη ζωή μου... Παίρ-
νω κ' έγώ τη δική σου τώρα. 'Εξωφλή-
σαμε !
Και μία μιά ξαφνική κλωτοιά τόν έξε-
σφενδόνισε στο βάρθαρα.
Μία τρομερή κραυγή... "Ενας δούπος
σώματος... Τίποτε άλλο... "Η εκδίκη είχε
επιτελεσθεί... "Ο ύβριστής σύζυγος
ξεσπά σέ άκράττητα γέλια, και γυρίζει
στο χωριό του... τρελλός !

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΦΩΡ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Από τό τελευταίον
Ταχυδρομείον.

"Ο φανατικός θεατής. — Ξεφώνισα τόσο
πολύ απ' τόν ένθουσιασμό μου, ώστε έ-
χασα τη φωνή μου.
"Ο παρακαθήμενος θεατής. — Μην ψά-
χνετε νά τήν βρείτε, κύριε. Είναι στο ά-
ριστερό μου αυτί !

XXX

— Τί καρούλα είναι αυτή στο κεφάλι
σου ; Τί σου συνέδη ;
— Μιά κοπέλλα μου πέταξε ένα τριαν-
τάφυλλο.
— Μήπως ήταν μαζί κ' ή γλάστρα ;
— "Όχι, αλλά κοντά μου βρισκόταν έ-
κείνη τήν στιγμή ή γυναίκα μου !

XXX

— "Εχετε πολύν καιρό που σωφάρετε.
— "Όχι. Μόλις πρό μιάς ώρας πλήρωσα
τό πρώτο πρόστιμο.

XXX

— Φίλε μου, λέει ό γιάτρος σ' έναν φί-
λο του, ή πρώτη μου ιατρική διάγνωση
είναι εκείνη που είχε τήν μεγαλύτερη
έπιτυχία !
— "Όχι δά ! Καί τί ήταν αυτή ή περι-
φημος διάγνωση ;
— Διεπίστωσα... τόν θάνατο ενός πελά-
του μου !

XXX

Κριτικός. — "Από τό τελευταίο σας μι-
θιστόρημα ένα πράγμα μούκανε ξεχω-
ριστή έντύπωση και μ' ευχαρίστησε.

Συγγραφέας (κολακευόμενος). — 'Α-
λήθεια. Και ποιά ήταν αυτό ; Τό στυλ ;
"Η πρωτοτυπία τής υποθέσεως ;

Κριτικός. — Τίποτα απ' όλα αυτά. Τό...
χαρτί.

XXX

"Ο σκηνοθέτης (στών ήθοποιό). — Στο
νέο έργο θα πεθάνης στήν πέμπτη πρά-
ξη και θα σου ψάλλουν κατόπιν τόν επι-
κήδειο... "Επειδή όμως έχουμε μόνον
τρεις ήθοπούς καλλίφωνους... θα τούς
δοηθήσης και συ στο τραγούδι.

XXX

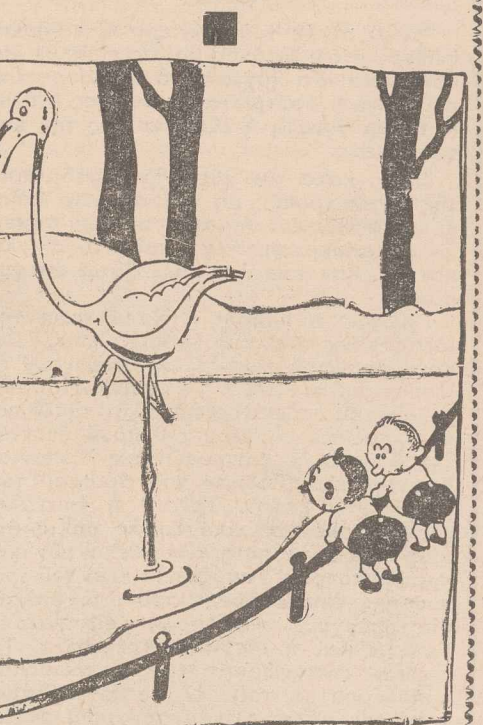
— "Ενας που παίρνει δυό γυναίκες τί
είναι ;
— Δίναμος.
— Κι' ένας που παίρνει τρεις ;
— Ηλίθιος !

XXX

"Ενας νέγρος μυσέρι έπρόκειτο ν'
άντιμετώπιση έναν αντίπαλο του πρώτα
θλητή τοϋ μπόξ. "Όταν όμως άνέθηκε
στο ρινγκ έδειχάσε.

— Μή φοβάσαι Τόνυ, τού είπε τότε ό
προπονητής του. Πές στον αυτόν σου
«ότι θα τόν νικήσω και νά είσαι βέβαιος
ότι θα τό κατορθώσης.»

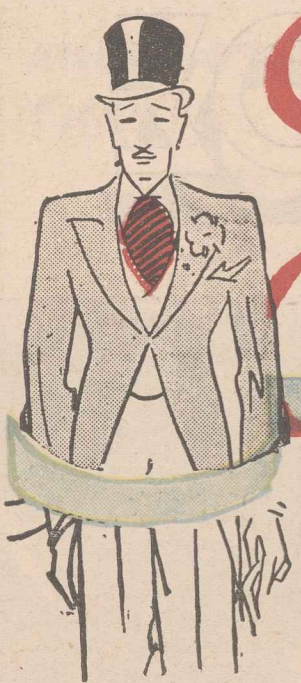
— Δέν τό πιστεύω, τού άπάντησε ό νέ-
γρος. Νομίζεις ότι δέν ξέρω... τί φεύγεις
που είμαι ;

— Γέλοια που θα κάνουμε !
— "Αν σπύσση και τό άλλο του πόδι θα
πέση.

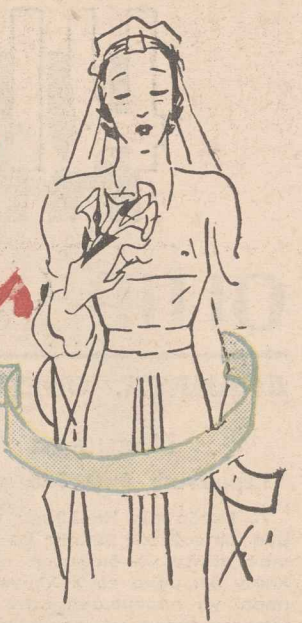
ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΑΥΞΑΝΕΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ

παθαίνουν τήν δεκάτην. Νωρίς - νωρίς,
"Άλλοι τήν ένδεκάτην. "Άλλοι τήν δωδε-
κάτην. "Όριον ηλικίας ; Δέν υπάρχει. Εί-
νε ένα έπάγγελμα όπου ζητά τήν άδεια
νά τό έξασκήση κανείς και στα έβδομήν-
τα του χρόνια ! Γι' αυτό και τό γραφείο

αυξάνουν οι κατήγοροι τοϋ γάμου τούσιν
τό γραφείον μας εργάζεται. "Εντατικώτε-
ρον. Διότι, κακά είναι τά ψεύματα. Μόνον
εις τόν γάμον εύρίσκεται ή πραγματική
εύτυχία. Δέν νομίζεις ;
— Κακά είναι τά ψεύματα !...

Τό "ευτυχισμένο ζεύγος τοϋ Χόλλυγουντ, ή χαριτωμένη δευτέρα τοϋ κινηματογράφου Ζαννέτ Μακτόνταντ που θα ίδούμε έφέτος εις τό μουσικόν φίλμ "Ρόδα τοϋ "Απρίλη" με τόν σύζυγόν της Τζέιν Ράμουντ, τήν ήμέραν τοϋ γάμου της.

που εκδίδει τις άδειες κάνει χρυσές δου-
λειές.

XXX

Πλησιάζω στο γκισέ.
— Πάτερ, νά σας άποσυχώσω.
— "Ορίστε, τέκνον μου θέλετε άδεια
γάμου ;
— Ευχαριστώ.
— Διότι τέκνον μου ;
— Διότι τήν έπείρα πρό πολλού.
— Τί θέλετε, λοιπόν ;
— Κουθένταν.
— "Αργόσχολος είσθε ;
— Γιά νά κυριολε-
κτώ, δημοσιογράφος.

— Σας άκούω.
— "Εχετε πάντοτε
πελατείαν ;

— Πελατείαν ; Δέν
βλέπετε τί γίνεται
τέκνον μου ; Δέν έ-
παρκούμεν πολλές
φοράς εις τήν εκδο-
σιν τών άδειών. "Οσον

— Διότι ;
— Αυτό είναι άλλη ιστορία.
— Παίρνετε ένα καφεδάκι ; Νά τά είπω-
μεν ;

— Ευχαριστώ.
"Ερχεται τό καφεδάκι και τά λέγωμεν.
Πότε χορεύει περισσότερο ό κόσμος
τόν χορό τοϋ "Ησαία ; "Η έπικίνδυνος ή-
λικία είναι από τό 25 έως τό 35. Συνήθως
σ' αυτές τής ηλικίας τό ταγκό τοϋ "Ησαία
συνδυάζει ή μελιστάλακτος μουσική ύ-
πόκρουσις τοϋ έρωτος. "Ας λένε ό,τι θέ-
λουν "Ας ομιλούν περί πεζότητας. "Ο

ερας κάνει αγάριαν θραύσιν... τών κεφα-
λών στήν έποχήν μας. Αιώνιος και μέ-
νους κουτελιές βράζει όπου βράη. "Η έπο-
χή μας έχει έφευρε άντιπάρμακα γιά ό-
λα τά δεινά. Μπροστά σ' αυτόν έσταύ-
ρισε τά χέρια. Φίκα είναι ό κόσμος από
Μαριόλας και Τίτικας. Βρίθει ό εικοστός
αίών από Ρωμαιοίς και "Ιουλιέττες. "Αν-
θοστολιστός είναι πάντα ό δρόμος τοϋ αϊ-
σθηματος. "Ετοιμα τά καράβια νά σαλπά-
ρουν γιά τό έρωτικό ταξίδι τών Κυθην-
ρων.

— "Εδó είναι τά Κύθηρα, τέκνον μου !
— "Ερχονται και ζευγάρια ;
— Συνήθως έρχεται μόνον ό υποψήφιος
γαμβρός. "Αλλά όχι σπανίως τόν συνο-
δεύει και ή νύμφη, όποτε είναι άριστον
...άγμα νά βλέπετε με πόσον χαράν

Αισθήμα. "Ενα εκατομμύριον. Πάθος.
Δύο ή τρία εκατομμύρια ή πενήτε ; Κου-
ντεφούνη, και δά σέ κλέψω μία βρα-
δυή ! Δέκα εκατομμύρια ; "Ερωτική παρα-
ζάλη και καυμός, όλογα και μυσάκι και
σεβντάς τρικούθερτος. Φωτιά στα τόπια !
"Ετσι είναι ! χορεύουν όλοι τόν παρ-
αίσιον αυτόν χορόν τοϋ "Ησαία, ή μό-
δα τοϋ όποίου δέν αλλάζει ποτέ.
Με τό καλό, λοιπόν, και τόν βιον άνέ-
φελον. Καλήν σταδιοδρομίαν νά σημειώ-
σουν οι νέοι συνάδελφοί εις τό λαμπρόν
στάδιον όπου με τόση άφθονίαν προηλά-
θαν νέοι αθληταί οία τήν άραν τών βα-
ρών. Ούς ό θεός συνέξευεν μη χω-
ρζέτω άνθρωπος. "Ετσι γιά νά βάλουν
γνώσιν !

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΟΙ ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ, ΟΠΕΡΕΤΤΕΣ, ΚΟΜΕΝΤΙ

Πρεμιέρα

Γερμανική όμιλουσα ταινία

Ο Γκέτα φον Μπλόδου, ο διάσημος σκηνοθέτης θέλησε με την ταινία αυτή να διαφύγει την αντίληψη ότι μόνο το Χόλλυγουντ μπορεί να παρουσιάσει στον κινηματογράφο φαντασμαγορικά μολάλετα. Και το κατορθώνει αυτό περίφημο... αλλά με την βοήθεια Αμερικανικών γκεράς που ανήκουν στο περίφημο συγκρότημα του Ολύμπ Ντυπόν.

Ο Μπλόδου, όπως και οι περισσότεροι Αμερικανοί συνάδελφοί του, εστίασαν στην αθένη των γυναικών που με την μηχανοποιημένη τέχνη των ημιερών να δώσουν αξιοθώραστα ρυθμικά σύνολα.

Και έτσι μας έδωσε εξαιρετικές ειδήσεις κινήσεως και χάριτος που δεν υπακούονται κατά τίποτε των Αμερικανικών. Βέβαια, οι σκηνές των μπαλέτων δεν έχουν εκείνο τον λιγυγώδη ρυθμό του «Καμπορέ των Όνερμαν» ούτε φθάνουν σε πρωτοτυπία συλλήψεως το «Πάλλας Ότελι» του οποίου τα μολάλετα πλησιάζουν να με σκηνές από την ζωή, (το 24ο ρον του Μπροντγουάιν) απέτελεσαν μίαν ασύγκριτη δημιουργία, όπου το δραματικό και το φανταστικό συνδυάζονται εις ένα άτελειστο παιχνίδι θεαμάτων εικόνων. Άλλα και η «Πρεμιέρα Έκει» απ' αυτής της απόψεως άρετες που δεν είχε ως τώρα κανένα ευρωπαϊκό φιλμ του είδους του.

Μία ικανοτάτη αστυνομική υπόθεση παλαιότερη του έργου που αποτελείται από σκηνές από μολάλετα, διά να μας αποκαλύψει το τέλειον μιας νέας ηθοποιού, της Ζάρα Λέαντερ, και να δώσει την ευκαιρία εις τον άμικτον Τέο Λινκεν να παίξει με το γνωστό του μπριό τον ρόλον ενός διακεκοσμένου παράγοντος των παρασκηνίων.

Κα αυτή, καθημαγμένη και συντετριμμένη, ακούραστη και αδάσπαστη, έζησε την πιο αλλόκοτη μυθιστορηματική περιπέτεια καθ' όλα το διάστημα της ευαλόδους της ζωής.

Σ' όλα το φιλμ, ο Πάμπου δεν κάνει τίποτε. Όλο από το να φωτίζει, να έρμηνεύει την σκοτεινή της προσωπικότητα και να μας αποκαλύπτει το ανθρώπινο στοιχείο που θριασκει μέσα της σε μίαν άστοχάτη σύγκρουση για το οικειοβελές καθήκον της. Στην έρμηνεία αυτή τον βοηθεί η Ντίτα Πάρλο, μία ηθοποιός, η οποία, όπως στην «Μελωδία της καρδιάς» και στην «Επάνοδο» μας αποκαλύπτει υπέροχα.

Οι πολυμέρες σκηνές του έργου, μας θυμίζουν το «Πηλικά Μάτωχοι». Και εδώ επίσης αντικρύζουμε ένα το φρικτό μεγαλείο του Λέμου, μέσα σε σύντομες, αλλά συγκλονιστικές.

Και έτσι μας έδωσε εξαιρετικές ειδήσεις κινήσεως και χάριτος που δεν υπακούονται κατά τίποτε των Αμερικανικών. Βέβαια, οι σκηνές των μπαλέτων δεν έχουν εκείνο τον λιγυγώδη ρυθμό του «Καμπορέ των Όνερμαν» ούτε φθάνουν σε πρωτοτυπία συλλήψεως το «Πάλλας Ότελι» του οποίου τα μολάλετα πλησιάζουν να με σκηνές από την ζωή, (το 24ο ρον του Μπροντγουάιν) απέτελεσαν μίαν ασύγκριτη δημιουργία, όπου το δραματικό και το φανταστικό συνδυάζονται εις ένα άτελειστο παιχνίδι θεαμάτων εικόνων. Άλλα και η «Πρεμιέρα Έκει» απ' αυτής της απόψεως άρετες που δεν είχε ως τώρα κανένα ευρωπαϊκό φιλμ του είδους του.

Μία ικανοτάτη αστυνομική υπόθεση παλαιότερη του έργου που αποτελείται από σκηνές από μολάλετα, διά να μας αποκαλύψει το τέλειον μιας νέας ηθοποιού, της Ζάρα Λέαντερ, και να δώσει την ευκαιρία εις τον άμικτον Τέο Λινκεν να παίξει με το γνωστό του μπριό τον ρόλον ενός διακεκοσμένου παράγοντος των παρασκηνίων.

Φρούλαϊν Ντόκτορ
Ταινία όμιλουσα γαλλιστί

Ο Πάμπου είναι σήμερα ένας από τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες του κόσμου. Κάθε έργο του αποτελεί σταθμόν διά την κινηματογραφική τέχνην, και κάθε νέα του δημιουργία αναμένεται με μεγάλο ενδιαφέρον. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγον και η «Φρούλαϊν Ντόκτορ», της οποίας την προδολήν άνευθεναν οι φίλοι του κινηματογράφου από πένησι, συνεκτείνωσαν κατά την πρεμιέρα της ένα μεγάλο πλήθος θεατών που τον μεγάλο δημιουργό της οδών εις τους οποίους μένουσιν αληθομύνηται οι ταινίες «Παρέθεσις με σότλη», «Πηλικά Μάτωχοι», «Δόν Κιχαίτερ», «Έρως ο' όλα τα πατωμάτα», «Πηλικά».

Ενας σκηνοθέτης που έδημιουργησε τέτοια άριστοτήματα, δεν ήμπορούσε να μην επιτύχει και εις έργον... ιτασκονίας, όταν μάλιστα το σενάριο του άναφεται στην ζωή της Άννας-Μαρίας Λένερ που υπήρξε από τις πιο δραματικές φυσιογνωμίες του μεγάλου πολέμου.

Η «Φρούλαϊν Ντόκτορ» είναι από καθόλας κινηματογραφικής άπόψεως ένα έργο άντιόχον του σκηνοθέτου του.

Δεν έχει σημασία αν η υπόθεσις δεν είναι ιστορική ακριβής, αν η θεολογία είναι κάπως άπεινη, αν παρενεβλήθη στο σενάριο ο άπαρσιτικός εις όλα τα έργα κατασκευαστής έρως.

Σημασία έχει ότι το έργο έχει μία νοήν, μίαν ένδοξη, έναν ρυθμό, και ότι άναπορεύσθ με εξαιρετική δύναμη το εσωτερικό δράμα της «Φρούλαϊν Ντόκτορ», που υπήρξε στα χρόνια του συγγραφέα του Μαρτέζους ένα έπισημο δράμα ολέθρου. Άνταρτική ύπαρξις, γεμάτη άνευρησις και πάθος, μεθυσμένη από το κυνήγι της περιπέτειας, από την άσπιδι, εδρασημένη και χαλδύνη, άθωα μέχρις άπαιτούτου βαθμού και σκληρή όσον καμμία άλλη, η γυναίκα.

Η Γκέτα φον Μπλόδου, ο διάσημος σκηνοθέτης θέλησε με την ταινία αυτή να διαφύγει την αντίληψη ότι μόνο το Χόλλυγουντ μπορεί να παρουσιάσει στον κινηματογράφο φαντασμαγορικά μολάλετα. Και το κατορθώνει αυτό περίφημο... αλλά με την βοήθεια Αμερικανικών γκεράς που ανήκουν στο περίφημο συγκρότημα του Ολύμπ Ντυπόν.

Ο Μπλόδου, όπως και οι περισσότεροι Αμερικανοί συνάδελφοί του, εστίασαν στην αθένη των γυναικών που με την μηχανοποιημένη τέχνη των ημιερών να δώσουν αξιοθώραστα ρυθμικά σύνολα. Και έτσι μας έδωσε εξαιρετικές ειδήσεις κινήσεως και χάριτος που δεν υπακούονται κατά τίποτε των Αμερικανικών. Βέβαια, οι σκηνές των μπαλέτων δεν έχουν εκείνο τον λιγυγώδη ρυθμό του «Καμπορέ των Όνερμαν» ούτε φθάνουν σε πρωτοτυπία συλλήψεως το «Πάλλας Ότελι» του οποίου τα μολάλετα πλησιάζουν να με σκηνές από την ζωή, (το 24ο ρον του Μπροντγουάιν) απέτελεσαν μίαν ασύγκριτη δημιουργία, όπου το δραματικό και το φανταστικό συνδυάζονται εις ένα άτελειστο παιχνίδι θεαμάτων εικόνων. Άλλα και η «Πρεμιέρα Έκει» απ' αυτής της απόψεως άρετες που δεν είχε ως τώρα κανένα ευρωπαϊκό φιλμ του είδους του.

σθρίον, και ο θάνατος του Κάρτον, είναι ωραιότερα στιγμιαία του έργου.

Ο Ρόναλντ Κόλμαν, εις τον ρόλον του Κάρτον άναδεικνύεται ένας μεγάλος ηθοποιός.

Τά «Σίλλυ Σύμφωνο»

Ο Βάλτ Ντίανου εύρηκε πολλούς μιμητάς. Οι φίλοι του κινηματογράφου που υπεραγαπούν τις θαυμαστές αυτές συνθέσεις της φαντασίας δεν ήμπορούν παρά να χαρούν. Λυπούνται μόνον όταν βλέπουν να αντιγράφεται ο Ντίανου άνοικτημύνης εις τα διάφορα «Σίλλυ Σύμφωνο» που κατασκευάζονται κατ' άπομυμνον του.

Αυτήν την έδωδα είδαμε ένα έγκριμον φιλμ Μέρου Μέλντου «Τά λουλούδια», πολύ ωραία, πολύ διασκεδαστική, αλλά και άνευρησις άντιεγερσίμων. Είπε σκεδόν έντελως το ίδιο με τον «Γάμο των δύο Δένδρων» του Ντίανου. Οι τυπικοί των λουλουδιών, η πυρκαϊά του δάσους, η παρέλασι των άρμάτων, όλα είναι τα ίδια κι' άπαράλλακτα. Είπε κρίμα, διότι οι δημιουργοί αυτού του μικρού άριστοτήματος ένοπίσαν. Θα ήμπορούσαν με λίγη εφευρετικότητα και λίγη φαντασία να μας παρουσιάσουν κάτι νέο.

Η Άννοστη
Γερμανική όμιλουσα ταινία

Εάν η ταινία αυτή δεν «έγυριζε» το ο κινηματογράφος δεν θα είχε να ζημιά, και καμιά παράμυθος, και οι θεαταί θα έγλύτωναν από δύο ώρες άφροσύνη άντας. Θα έστερουσαν το βέβαια της άπολαύσεως να ιδώ... τη θαυμάσια μάσκα μιας ηθοποιούς με το χαμόγελο της εύτυχίας στα χείλη, που μας την δίνει με εξαιρετική τέχνη η Ζυμπίλλε Σμιτς και το μελαγχολικό πρόσωπο μιας γυναίκας που στέκεται άνευρησις πίσω από ένα παράθυρο, που το δένει άλυστήν η βροχή.

Άλλα... ως από τις δύο αυτές ειδήσεις που κρατούν έλάνοις ένοστιμεί, ο σκηνοθέτης φράνκ Βιομαρκ δεν κατέρωθε να κάμνη τίποτε άλλο.

Πραγματικά μετά το «Ρεζοίρ» είναι φιλμ, εις το όποιον ο Άντρέ Λυγκά παρίστανε τον τυφλόν-πράμα που θα πύκνωτο να πάθουν και οι θεαταί-δεν ένθυμούμεθα να είδαμε άντικινηματογραφικών έργων. Μία θαυμάσια ηθοποιός, η Ζυμπίλλε Σμιτς, που μας έδειξε την δύναμη της τέχνης της στο «Μία γυναίκα δίχως σημασία» και στον «Κυρίαρχο του Κόσμου» και ένας συμπαθέστατος ηθοποιός, ο Ζάν Γκολάν, που υπεβύθη με μαεστρία τον ρόλον του άναμπερ ούζγγου στο «Όταν η άσος προτάξω», βρίσκονταν μπλεμμένοι με μίαν αταναντή ιστορία, η οποία τριανφεί, κούραζει και άποκαρδιώνει και τον πιο θαρραλέο και όπομνηστικόν θεατή.

Η λήψις των σκηνών είναι αυτόχρονα παιδαγωγική. Ο φάκος παρακολουθεί διαρκώς τους ηθοποιούς που περπατούν, άνοιγουν πόρτες και μανεινόμενοι χωρίς να ύπαρξη κανένας άπολύτως λόγος, και μας παρουσιάζει δυο πρωταγωνιστές άσπρωτοπύρους του βωδου κινηματογράφου.

Η πρώτη του έργου στο τέλος άπτοκτονεί, και θα έπρεπε ώριμμένος να την μιμηθεί και ο σκηνοθέτης.

Μ. ΣΑΡΑΡΙΚΑΣ

Η Γκρέτα Γκάρμπο, η ασύγκριτη ως Μαργαρίτα Γκωτιέ, στην μεγάλη δραματική δημιουργία της που θα θαυμάσωμεν έφετος στην οθόνη.

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΠΟ ΤΑ ΣΙΟΥΝΤΙΟ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Νέα και περίεργα της οθόνης

Αι άμερικανικά έφημερίδες και ιδιαιτέρως της Καλιφορνίας άσκαλούνται άκόμη με το ταξίδι του Ρόμπερτ Τάιλορ εις την Εύρωπην. Και άφου κατακρίνουν την υπερβολικήν εύσεβειαν των Ευρωπαίων γυναικών άπέναντον του γόντου, εύρισκουν κατάλληλον την ευκαιρίαν διά να δημοσιεύσουν δι' έκαστον ίσον φράσιν, διαφόρους λεπτομερείας της ζωής της.

Μέχρι πρό τιναυ άκόμη έττον ο Ρόμπερτ Τάιλορ ήτο σκεδόν άγνωστος εις το πολύ κοινόν. Άφου άνεκαλύφθη και έλανοαρισθή καταλλήλως, κατέρωθε ταυτοχρόνως να κατακτήσει πολλές γυναικείας καρδίας. Η πρώτη του μεγάλη επιτυχία έσημειώθη εις την ταινίαν «Μαργαρίτα Γκωτιέ», ως Άρμάνδος, παρ' ό το πλευρόν της Γκρέτας Γκάρμπο. Και άπαθείσθη εις ειν έρκετα καλάς ηθοποιός.

Έκει όμως και ένα έλάττωμα, εάν ήμπορη να του δοθί ο χαρακτήριος αυτός: είναι πολύ ωραίος. Και όταν οι γυναίκες εύρουν έναν ώραιον άνδρα και ταυτοχρόνως άσπρωτοπύρους, άπέναντον του γόντου, εύρισκουν κατάλληλον την ευκαιρίαν διά να δημοσιεύσουν δι' έκαστον ίσον φράσιν, διαφόρους λεπτομερείας της ζωής της.

Εκ το Λονδίνου, όπως άνεφέρουν ο άσπρωτοπύρος, παρέστη ανάγκη να έπέμψη ά άστυνομία, διά να ύπερκόποι τον γόντα από τας πολύ θερμάς έκδηλώσεις των θαυμαστρινών του.

Εκ το Παρισι έμυσ τα έκταφαιρα καλύτερα, διότι κατέρωθε να εξαπατή με ένα έξυμνον κόλλο πασιφίλν των γυναικών που έπέμεναν να τον έναγκαλισθούν, έστω και δια τις όσας.

Όλα αυτά, κατά την γνώμην των άμερικανικών έφημερίδων, φανερώουν ότι οι γυναίκες της Εύρώπης δεν είναι καί τόσο άσπρωτοπύρες. Διότι θαυμάστριάς ο Τάιλορ έχει και εις την Αμερικήν, αλλά δεν έκδηλώνουν τα άπέναντον του αίσθηματά των κατά τρόπον τόσο ένθερμον.

ΧΧΧ

Η θεραπεία διαμήσις που έγινε κατά τα τελευταία έτη διά τους

Εντός ολίγου εις το «Εργον»

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

2ον
(Τελευταίον)

Έξισου αύθόρμητα, ο Στέτεν άκούμπησε το δεξί του χέρι στο κεφάλι της και άρχισε να της χαιδεύη τα μαλλιά... Τά άστρα έλαμπαν πάνω από τα κεφάλια τους. Είχαν και οι δύο την έντύπωσι ότι ζυγνούσαν από ένα κακό όνειρο. Και μαζεύονταν ό ένας κοντά στον άλλο, για να νοιώσουν την θερμότητα του σώματός των, για να βεβαιωθούν καλύτερα ότι ζούσανε ακόμα...

ΧΧΧ

Ύστερ' από λίγη ώρα, η Γκρουσινσκιά ήταν έξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, στο καλύτερο δωμάτιο του χωριού του σπιτιού. Ένα λυχνάρι έφώτιζε την μεγάλη κάμαρα. Δίπλα της, σ' ένα τραπέζι, είδε ένα μπουκαλά κωνιάς, ένα φλυτζάνι τσάι, μία καράρα γεμάτη ζεστό νερό... Ο Στέτεν έκανε βόλτες στο δωμάτιο, με δειμένο το άριστερό χέρι του. Φαινότανε εύθυμος και χαρούμενος. Η άλθεια είναι ότι στο μεταξύ, είχε άδειασει τέσσερα ποτηράκια κωνιάς... Μόλις έφυγε από το δωμάτιο η γυναίκα που βόλτες την καλλιτέχνηδα να πλαγιάσει, ο Άρνολντ ήλπισε στην Γκρουσινσκιά, έγειρε από πάνω της και της είπε με βραχνή φωνή:

— Είμαστε μαζί ! Είμαστε ζωντανοί ! Καταλαβαίνετε τι θα πη αυτό; Η Γκρουσινσκιά του έριξε ένα παράξενο βλέμμα — και ύστερα πήρε το χέρι του και το έφερε σιγά - σιγά στα χείλη της.

Διά μου είναι όρεση σαν παιδούλας που άγαπά για πρώτη φορά...

— Πονάτε μήπως ; Έχετε πυρετό; την ρώτησε ο Στέτεν, ήλπιώντας την.

— Όχι, όχι, άποκρίθηκε η κορεύτρια, γερμανικά. Είμαι άπλώς εύτυχισμένη.

Τά βλέμματά των συντηρήθησαν—και τά μάτια της γυναίκας φανέρωναν τέτοιο πόθο, ώστε ο άνδρας γονάτισε έμπρός της.

— Τι ωραία που είστε ! ψιθύρισε ο Άρνολντ.

Κι' έσφιξε με δύναμη το χέρι της...

— Θεέ μου ! τι είναι αυτό που μου συμβαίνει, που μας συμβαίνει ! έξακολούθησε με φωνή που έτρεμε. Είθε...

— Είμαι δική μου ! Έγώ σ' έσωσα από το θάνατο ! Μου άνήκεις...

— Ο ! πές μου και άλλα έρωτικά λόγια...

— Μίλα μου, μίλα μου, πές μου και άλλα λόγια τόσο γλυκά... ψιθύρισε η κορεύτρια.

— Είμαι δική μου ! Έγώ σ' έσωσα από το θάνατο ! Μου άνήκεις...

— Ο ! πές μου και άλλα έρωτικά λόγια...

— Μόλις έφυγε από το δωμάτιο η γυναίκα που βόλτες την καλλιτέχνηδα να πλαγιάσει, ο Άρνολντ ήλπισε στην Γκρουσινσκιά, έγειρε από πάνω της και της είπε με βραχνή φωνή:

— Είμαστε μαζί ! Είμαστε ζωντανοί ! Καταλαβαίνετε τι θα πη αυτό;

Η Γκρουσινσκιά του έριξε ένα παράξενο βλέμμα — και ύστερα πήρε το χέρι του και το έφερε σιγά - σιγά στα χείλη της.

— Είθε καλός, είθε εύγενής και συμπονετικός ! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έβγαλε τόσο καλός μαζί μου... Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε άποτομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναίσθημα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρίσκονταν μόνος σ' ένα δωμάτιο με μία ωραία και έπιθυμωμένη γυναίκα, η οποία λίγο έλειψε να βρή οίκο το θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ένδωσι μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από σπινθηρίσματα, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτι αυτό το λατάρωσε με άκόρεστη δίψα.

Σαφνικά, η Γκρουσινσκιά άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, έννοιωσε την ανάγκη να έκρωσάτη στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνδέει με τις γλυκύτερες άναμνήσεις των παιδικών της χρόνων... Ο Στέτεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη από τον μονόλογο αυτόν. Τον μερούσε, όμως, η μουσική της φωνής της άγνωστης αυτής γυναίκας...

— Τιποτα το εξαιρετικό δεν μου συνέβη μέχρι σήμερα... — έλεγε η είσοψη κορεύτρια, με μισόκλειστα μάτια. Δεν άσκησας καμμία έντονη χαρά στη ζωή μου... Ήμουν πάντοτε μόνη κι' έρημη ανάμεσα στα πλήθη... Σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων, κάποιος πρίγκιψ μ' έκανε δική του — και ύστερα με πέταξε στους δρόμους σαν κατήριπτο... Άναγκαζόμουν να παραδώσω το παιδί μου σε ξένα χέρια... Κατέρωθε να γίνει διάδοχος, να ποτέ δεν γνώρισα μίαν μεγάλην εύτυχία... Άριέφωσα την ζωή μου και τις σκέψεις μου στο κοινόν, και γέγραφα χωρίς να ήλπιωσθ δόλους στον εαυτό μου. Κι' έπρεπε να με άγγιξη ο θάνατος με τ' άπερά του, για να νοιώσω την πρώτη μεγάλη ταραχή στη ζωή μου... Ο ! πόσο θέλω να γίνω ευτυχισμένη, να γνωρίσω επί τέλους τον έρωτα... Ξέρε, δεν γνωρίζω ούτε τ' όνομά σου... Θέλω, όμως, να μ' αγαπήσει... Έλα πιο κοντά μου, πάρε με στην άγκαλιά σου, πές μου ότι μ' αγαπάς... Η κορεύτρια, άπό δυο ώρες, μία συγκινητική σκηνή γινότανε στον μικρό οίκο δρομικού σταθμού του χωριού. Είχε φτάσει

— Είθε καλός, είθε εύγενής και συμπονετικός ! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έβγαλε τόσο καλός μαζί μου... Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε άποτομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναίσθημα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρίσκονταν μόνος σ' ένα δωμάτιο με μία ωραία και έπιθυμωμένη γυναίκα, η οποία λίγο έλειψε να βρή οίκο το θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ένδωσι μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από σπινθηρίσματα, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτι αυτό το λατάρωσε με άκόρεστη δίψα.

Σαφνικά, η Γκρουσινσκιά άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, έννοιωσε την ανάγκη να έκρωσάτη στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνδέει με τις γλυκύτερες άναμνήσεις των παιδικών της χρόνων... Ο Στέτεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη από τον μονόλογο αυτόν. Τον μερούσε, όμως, η μουσική της φωνής της άγνωστης αυτής γυναίκας...

— Τιποτα το εξαιρετικό δεν μου συνέβη μέχρι σήμερα... — έλεγε η είσοψη κορεύτρια, με μισόκλειστα μάτια. Δεν άσκησας καμμία έντονη χαρά στη ζωή μου... Ήμουν πάντοτε μόνη κι' έρημη ανάμεσα στα πλήθη... Σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων, κάποιος πρίγκιψ μ' έκανε δική του — και ύστερα με πέταξε στους δρόμους σαν κατήριπτο... Άναγκαζόμουν να παραδώσω το παιδί μου σε ξένα χέρια... Κατέρωθε να γίνει διάδοχος, να ποτέ δεν γνώρισα μίαν μεγάλην εύτυχία... Άριέφωσα την ζωή μου και τις σκέψεις μου στο κοινόν, και γέγραφα χωρίς να ήλπιωσθ δόλους στον εαυτό μου. Κι' έπρεπε να με άγγιξη ο θάνατος με τ' άπερά του, για να νοιώσω την πρώτη μεγάλη ταραχή στη ζωή μου... Ο ! πόσο θέλω να γίνω ευτυχισμένη, να γνωρίσω επί τέλους τον έρωτα... Ξέρε, δεν γνωρίζω ούτε τ' όνομά σου... Θέλω, όμως, να μ' αγαπήσει... Έλα πιο κοντά μου, πάρε με στην άγκαλιά σου, πές μου ότι μ' αγαπάς... Η κορεύτρια, άπό δυο ώρες, μία συγκινητική σκηνή γινότανε στον μικρό οίκο δρομικού σταθμού του χωριού. Είχε φτάσει

— Είθε καλός, είθε εύγενής και συμπονετικός ! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έβγαλε τόσο καλός μαζί μου... Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε άποτομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναίσθημα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρίσκονταν μόνος σ' ένα δωμάτιο με μία ωραία και έπιθυμωμένη γυναίκα, η οποία λίγο έλειψε να βρή οίκο το θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ένδωσι μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από σπινθηρίσματα, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτι αυτό το λατάρωσε με άκόρεστη δίψα.

Σαφνικά, η Γκρουσινσκιά άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, έννοιωσε την ανάγκη να έκρωσάτη στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνδέει με τις γλυκύτερες άναμνήσεις των παιδικών της χρόνων... Ο Στέτεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη από τον μονόλογο αυτόν. Τον μερούσε, όμως, η μουσική της φωνής της άγνωστης αυτής γυναίκας...

— Τιποτα το εξαιρετικό δεν μου συνέβη μέχρι σήμερα... — έλεγε η είσοψη κορεύτρια, με μισόκλειστα μάτια. Δεν άσκησας καμμία έντονη χαρά στη ζωή μου... Ήμουν πάντοτε μόνη κι' έρημη ανάμεσα στα πλήθη... Σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων, κάποιος πρίγκιψ μ' έκανε δική του — και ύστερα με πέταξε στους δρόμους σαν κατήριπτο... Άναγκαζόμουν να παραδώσω το παιδί μου σε ξένα χέρια... Κατέρωθε να γίνει διάδοχος, να ποτέ δεν γνώρισα μίαν μεγάλην εύτυχία... Άριέφωσα την ζωή μου και τις σκέψεις μου στο κοινόν, και γέγραφα χωρίς να ήλπιωσθ δόλους στον εαυτό μου. Κι' έπρεπε να με άγγιξη ο θάνατος με τ' άπερά του, για να νοιώσω την πρώτη μεγάλη ταραχή στη ζωή μου... Ο ! πόσο θέλω να γίνω ευτυχισμένη, να γνωρίσω επί τέλους τον έρωτα... Ξέρε, δεν γνωρίζω ούτε τ' όνομά σου... Θέλω, όμως, να μ' αγαπήσει... Έλα πιο κοντά μου, πάρε με στην άγκαλιά σου, πές μου ότι μ' αγαπάς... Η κορεύτρια, άπό δυο ώρες, μία συγκινητική σκηνή γινότανε στον μικρό οίκο δρομικού σταθμού του χωριού. Είχε φτάσει

— Είθε καλός, είθε εύγενής και συμπονετικός ! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έβγαλε τόσο καλός μαζί μου... Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε άποτομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναίσθημα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρίσκονταν μόνος σ' ένα δωμάτιο με μία ωραία και έπιθυμωμένη γυναίκα, η οποία λίγο έλειψε να βρή οίκο το θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ένδωσι μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από σπινθηρίσματα, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτι αυτό το λατάρωσε με άκόρεστη δίψα.

Σαφνικά, η Γκρουσινσκιά άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, έννοιωσε την ανάγκη να έκρωσάτη στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνδέει με τις γλυκύτερες άναμνήσεις των παιδικών της χρόνων... Ο Στέτεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη από τον μονόλογο αυτόν. Τον μερούσε, όμως, η μουσική της φωνής της άγνωστης αυτής γυναίκας...

— Τιποτα το εξαιρετικό δεν μου συνέβη μέχρι σήμερα... — έλεγε η είσοψη κορεύτρια, με μισόκλειστα μάτια. Δεν άσκησας καμμία έντονη χαρά στη ζωή μου... Ήμουν πάντοτε μόνη κι' έρημη ανάμεσα στα πλήθη... Σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων, κάποιος πρίγκιψ μ' έκανε δική του — και ύστερα με πέταξε στους δρόμους σαν κατήριπτο... Άναγκαζόμουν να παραδώσω το παιδί μου σε ξένα χέρια... Κατέρωθε να γίνει διάδοχος, να ποτέ δεν γνώρισα μίαν μεγάλην εύτυχία... Άριέφωσα την ζωή μου και τις σκέψεις μου στο κοινόν, και γέγραφα χωρίς να ήλπιωσθ δόλους στον εαυτό μου. Κι' έπρεπε να με άγγιξη ο θάνατος με τ' άπερά του, για να νοιώσω την πρώτη μεγάλη ταραχή στη ζωή μου... Ο ! πόσο θέλω να γίνω ευτυχισμένη, να γνωρίσω επί τέλους τον έρωτα... Ξέρε, δεν γνωρίζω ούτε τ' όνομά σου... Θέλω, όμως, να μ' αγαπήσει... Έλα πιο κοντά μου, πάρε με στην άγκαλιά σου, πές μου ότι μ' αγαπάς... Η κορεύτρια, άπό δυο ώρες, μία συγκινητική σκηνή γινότανε στον μικρό οίκο δρομικού σταθμού του χωριού. Είχε φτάσει

— Είθε καλός, είθε εύγενής και συμπονετικός ! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έβγαλε τόσο καλός μαζί μου... Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε άποτομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναίσθημα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρίσκονταν μόνος σ' ένα δωμάτιο με μία ωραία και έπιθυμωμένη γυναίκα, η οποία λίγο έλειψε να βρή οίκο το θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ένδωσι μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από σπινθηρίσματα, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτι αυτό το λατάρωσε με άκόρεστη δίψα.

Σαφνικά, η Γκρουσινσκιά άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, έννοιωσε την ανάγκη να έκρωσάτη στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνδέει με τις γλυκύτερες άναμνήσεις των παιδικών της χρόνων... Ο Στέτεν δεν καταλάβαινε ούτε λέξη από τον μονόλογο αυτόν. Τον μερούσε, όμως, η μουσική της φωνής της άγνωστης αυτής γυναίκας...

— Τιποτα το εξαιρετικό δεν μου συνέβη μέχρι σήμερα... — έλεγε η είσοψη κορεύτρια, με μισόκλειστα μάτια. Δεν άσκησας καμμία έντονη χαρά στη ζωή μου... Ήμουν πάντοτε μόνη κι' έρημη ανάμεσα στα πλήθη... Σε ηλικία δεκαεπτά χρόνων, κάποιος πρίγκιψ μ' έκανε δική του — και ύστερα με πέταξε στους δρόμους σαν κατήριπτο... Άναγκαζόμουν να παραδώσω το παιδί μου σε ξένα χέρια... Κατέρωθε να γίνει διάδοχος, να ποτέ δεν γνώρισα μίαν μεγάλην εύτυχία... Άριέφωσα την ζωή μου και τις σκέψεις μου στο κοινόν, και γέγραφα χωρίς να ήλπιωσθ δόλους στον εαυτό μου. Κι' έπρεπε να με άγγιξη ο θάνατος με τ' άπερά του, για να νοιώσω την πρώτη μεγάλη ταραχή στη ζωή μου... Ο ! πόσο θέλω να γίνω ευτυχισμένη, να γνωρίσω επί τέλους τον έρωτα... Ξέρε, δεν γνωρίζω ούτε τ' όνομά σου... Θέλω, όμως, να μ' αγαπήσει... Έλα πιο κοντά μου, πάρε με στην άγκαλιά σου, πές μου ότι μ' αγαπάς... Η κορεύτρια, άπό δυο ώρες, μία συγκινητική σκηνή γινότανε στον μικρό οίκο δρομικού σταθμού του χωριού. Είχε φτάσει

— Είθε καλός, είθε εύγενής και συμπονετικός ! του είπε. Κανείς μέχρι σήμερα δεν έβγαλε τόσο καλός μαζί μου... Σας εύχαριστώ, σας εύχαριστώ...

Ο Στέτεν τράβηξε άποτομα το χέρι του, άπομακρύνθηκε από το κρεβάτι και πήγε και στάθηκε κοντά στο παράθυρο. Άλλόκοτα συναίσθημα άρχισαν να τον βασανίζουν. Βρίσκονταν μόνος σ' ένα δωμάτιο με μία ωραία και έπιθυμωμένη γυναίκα, η οποία λίγο έλειψε να βρή οίκο το θάνατο μαζί του. Η λεπτομέρεια αυτή τους είχε ένδωσι μ' ένα μυστηριώδη και άνεξήγητο δεσμό... Η καρδιά του κόντευε να σπάσει από σπινθηρίσματα, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος το γιατί. Κάτι φοβότανε. Και όμως το κάτι αυτό το λατάρωσε με άκόρεστη δίψα.

Σαφνικά, η Γκρουσινσκιά άρχισε να μιλά ρωσικά. Τη στιγμή αυτή, έννοιωσε την ανάγκη να έκρωσάτη στην γλώσσα που πρωτομίλησε, στην γλώσσα που την συνδέει με τις γλυκύτερες άναμνήσεις

Η μοναδική αμαρτία του μπαρμπα Νικήτα

Του άκαδημαϊκού κ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Τίποτε δεν άγαπούσε περισσότερο να διηγείται ο μπαρμπα Νικήτας από τη μοναδική αμαρτία της ζωής του.

— Μία φορά άμαρτίσα κ' εγώ στη ζωή μου, βρέ παιδιά, σαράντα χρόνια παντρεμένος.

Έννοους μία παλιά του συζυγική αμαρτία, που όλοι οι φίλοι του και οι γυναικοί την ξέρανε από δω. Αυτό όμως δεν τους έμπόδιζε να την ξανακούσουν μία φορά ακόμα.

— Δε μάς λές, μπαρμπα Νικήτα, εκείνη την ιστορία με την Διευθύντρια;

— Ο μπαρμπα Νικήτας καμώνεται:

— Τι να σάς πιν πάλι, πού την ξέρετε καλύτερα από μένα;

— Ναι, μ' ο κύρ Γιώργης άποδω δεν την ξέρει.

Ρωτούσαν τον κύρ Γιώργη:

— Την ξέρεσι, κύρ Γιώργη;

— Ο κύρ Γιώργης άπαντούσε:

— Πού να την ξέρω;

Ο μπαρμπα Νικήτας, που άλλο δε γύρευε, έστριβε ένα τσιγάρο και άρχισε:

— Λοιπόν, εκείνο τόν καιρό, ήμουνα πρώτος μηχανικός στα βαπόρια. Στο νησί μου, όταν μ' έφερνε τὸ δρομολόγιο, έμμεσα λίγες ώρες άδω, έδλεπα τούς δικούς μου και ξαναφευγα πάλι. Ένα ταξίδι από τὰ πολλά, ήταν να μείνουμε τρείς ημέρες στο νησί για μιὰ έπισκευή στη μηχανή. Η Λενιώ, η γυναίκα μου— καλή της ώρα—μού λέει: «Μία πού θα μείνεις τρείς ημέρες, Νικήτα, να πεταχθής ως τὸ 'Ορφανοτροφείο να ιδής την Μαργιοούλα μας, να τής πᾶς και τίποτα γλυκά...». Η Μαργιοούλα ήτανε μιὰ όρφανα ανήλικη μάς, πού τήν είχαμε στο 'Ορφανοτροφείο. «Νά πάω, Λενιώ μου...» τής είπα. Δεν τής χαλούσα ποτέ τὸ χατίρι. Τὸ άλλο πρωί—ξημέριμε Κυριακή—όποτε' από τήν έγκλησία, πήρα λίγες καραμέλλες και ξεκίνησα να πάω στο 'Ορφανοτροφείο, πού ήτανε ως μιὰ ώρα, μακριά από τὴ χώρα, ο' ένα όμορφο βουνάκι, μέσα σέ δένδρα και λουλούδια. Οί άλλοι, πού είχαν άκούσει, από δέκα φορές, τήν ίδια ιστορία, με τὰ ίδια λόγια, βιάζονταν να φθάσουν στήν ούσια.

— Πότε τήν πρωτογνώρισες τήν Διευθύντρια, μπαρμπα Νικήτα;

— Μή βιάζόσαστε!... ήθιμεν ὁ μπαρμπα Νικήτας. Πήγα, λοιπόν, κτύπησα τήν σιδερένια πόρτα πού περιόδισα και ζήτησα να ιδῶ τὸ κορίτσι. «Πρέπει να τήν ξέρεις άδεια από τή Διευθύντρια...» μού λένε. Μή πήγαινε στή Διευθύντρια, μού έδιναν τή στιγμή έκείνη βασιστική κάποια πόρτα, με ένα μάστο καλό κρεμασμένα άπ' τή μέση της. «Ητανε μιὰ ψηλή, όμορφονουαίκα, όχι και πολύ νέα, μιὰ πού βαστούσε καλά άκόμα. Σταμάτησε και μού είπε με πόζα: «Ποίος είσαι

μέσα στο βαπόρι. Έγώ, μιὰ και συδρεχίω στο σπίτι. «Έλενιό! λέω τής γυναίκας μου. Άδριο ή Διευθύντρια θά τας-δέψη μαζί μας». Καταχάρηκε ή καλή γυναικα. «Νά πού μάς έστειλε ὁ θεός τήν ευκαιρία να βγάλω με κι' έμεις τήν υποχρέωσι μας...» μού λέει. Δεν έλεγε καλύτερα ὁ Διάολος; Άλλά πού να βάλει κακό στο νοῦ της ή άναθή. Κτύπησε καλὸ μού λέει να τήν περιποιηθῶ, ὅσο μπορέσις τή γυναίκα, γιατί οὐ ξέρω πῶς είσαι άνέμελος. Θά σοῦ δώσω και καινούργια σεντόνια και μαξιλαρόκηλη να τής στρώσις τήν κοκέτα. Σέ θέλω, Νικήτα μου! Για τὸ χατίρι πού όρθανού τοῦ τὸ δικό μου, βάλε τὰ δυνάτά σου. Έχουμε μεγάλη υποχρέωσι». Ός πού να ρουφήξω ένα τσιγάρο, τὰ είχε έτοιμάσει κιόλας. Έβγαλε από τὰ προκιά τής ὅλο καινούργια, λινά σεντόνια και μιὰ μαξιλαρόκηλη με νταντέλλες και μού τάκανε ένα μπαγκαλάκι.

— Σουστρωσε, δηλαδή, οὐ να λέμε, με τὰ χέρια τής τὸ νυφικό μου κρεβάτι, μπαρμπα Νικήτα.

— Μή βιάζόσαστε, είπαμε. Δεν ξέρουμε άκόμα τι θά γίνῃ. Πῶς τήν παίρνετε δηλαδή τή γυναίκα;

— Είπαμε, μπαρμπα Νικήτα...

— Τέλος πάντων ήρθε, με τὸ καλὸ ή ώρα και μπαρκαράμε. «Κοπίστε, κυρία Διευθύντρια». Τήν πήγα στήν καμπίνα μου. Έμεινε ένθουσιασμένη από τήν περιποίησι. Τήν άφισα να ριζώ μιὰ ματιά από τὰ μάτια τής. Τή λυπήθηκα πάλι τὸ κακό, δεν ξανήνεται! Πῶς στίς εικόνες να σοῦ όρκισθῶ, «Λενιώ μου...» τής λέω. Πήγαμε στίς εικόνες. Έβγαλα τὸ χέρι μου άπάνω στήν 'Αγία Νικόλα. «Αγιέ μου Νικόλα—είπα—άν άμαρτία σου στεφάνει να, μού τὸ κόρης τὸ κεράκι δέχου». Άπό μέσα μου έλεγαν: «Αγιέ μου Νικόλα, σωχώρα με γιά τόν όρκο πού παίρνω. Για τήν ειρήνη τού σπιτιού τόν παίρνω». Έκείνη έκούφη και με φίλησε. Μὲ πίετσε ή άναθή γυναίκα.

Και ὁ μπαρμπα Νικήτας ώρκισθηκε σὲ στεφανά του, πῶς ἄλλη άμαρτία άπ' αὐτήν δεν έκανε στή ζωή του. Σωνάκανε τήν ίδια, διηγώντας τήν. Πάντα τήν ίδια.

XXX

— Θέλετε τώρα και τὸ τέλος τής ιστορίας; είπε οὐ λιγάκι. Βλαστημάτε τα τί έπαθα. Στο γυριόμὸ μας, πρὶν προφτάσω να πάω στο σπίτι μου—είχα να κτυτάζω τή μηχανή βλέπετε—ὁ καπετάνιος — ζήλωφθονος άνδρες—έστειλε και τὰ πρόσφασε ὅλα στή γυναίκα και τή βρῆκα μέσ' στο κλάμμα.

— Δε σεδάστωσε, παραλυμένη — μού λέει—οὔτε τὰ νυφικά μας σεντόνια; Κι' αὐτὸ σοῦστρωσα, λοιπόν τὸ νυφικό κρεβάτι; Αὐτό;

Και, δὸς του, τὰ δάκρυα τρέχανε ποτάμι από τὰ μάτια τής. Τή λυπήθηκα πάλι τὸ κακό, δεν ξανήνεται! Πῶς στίς εικόνες να σοῦ όρκισθῶ, «Λενιώ μου...» τής λέω. Πήγαμε στίς εικόνες. Έβγαλα τὸ χέρι μου άπάνω στήν 'Αγία Νικόλα. «Αγιέ μου Νικόλα—είπα—άν άμαρτία σου στεφάνει να, μού τὸ κόρης τὸ κεράκι δέχου». Άπό μέσα μου έλεγαν: «Αγιέ μου Νικόλα, σωχώρα με γιά τόν όρκο πού παίρνω. Για τήν ειρήνη τού σπιτιού τόν παίρνω». Έκείνη έκούφη και με φίλησε. Μὲ πίετσε ή άναθή γυναίκα.

Και ὁ μπαρμπα Νικήτας ώρκισθηκε σὲ στεφανά του, πῶς ἄλλη άμαρτία άπ' αὐτήν δεν έκανε στή ζωή του. Σωνάκανε τήν ίδια, διηγώντας τήν. Πάντα τήν ίδια.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΛΕΑΝΑΣ ΡΟΥΦΙ

Η Βεατρίκη άγαπά και άγαπιέται. Συνακάβε πρωί έχοντας στήν σκέψι τήν κόρη της και κοιμάται τα βράδια να τήν εικόνα του. Δεν έχει μάτια και αὐτὰ παρὰ μόνο γι' αὐτόν και ὅλος ὁ κόσμος περιορίζεται σ' αὐτὸς τέσσερις τοίχους τού δωματίου πού φιλοξενεῖ τὸν έρωτά τους. Καί πράγμα άπίστευτο, κι' αὐτός πού άγαπά φιλοτάται τήν ίδια γονετιά. Η Βεατρίκη εἶνε γι' αὐτόν ὅλος ὁ κόσμος.

Τούς συνήντησα στήν έσπερίδα τής κυρίας φόρμ πρὶν δόθηκε πρὶν τρείς ἑβδομάδες. Ήξερα πῶς έκείνη τήν ημέρα δεν είχαν διόλου κυριότητα πρὶν τὸ πρωί. Κανονικά δίδεκα ὥρην ἕνα έρωτικό τέτ-α-τέτ πρέπει να καταλήξει σὸ να έκνευρίση κάπως δύο έρωτευμένους. Έ, λοιπόν ὁ δικός μας καταβρωσὸς να ἀποτελέσουν έξαιρέσι πού κανόνισ. Μέσα σ' ένα πλῆθος προσκεκλημένων και κατ' ὅλη τήν διάρκεια τής γιορτῆς συνέχισαν τὸ έρωτικό ντυμέσιό τους. Οὔτε στιγμή δεν έπαυσαν να κυττάζῃ ὁ ένας τόν ὅλο και έβρισκαν διαρκῆς ευκαιρίες να χαριεντίζονται διαφώνοντες τήν προσοχή τού κόσμου.

Η γρή βαρύνει τὴν Λυζάνη πού τὸς παρακολουθούσε εἰς δακρυμασμένη τὰ μάτια: «Ένας τέτοιος έρως, μού είπε γιά μιὰ στιγμή, εἶνε ένα ἀλάνθια όρκο-συνόχη». Τούς συνέκρινε με τὸν Τί-τὸ και τήν Βερονίκη. Εἶχε ὅμως δίκιο ὁ αὐτὸ γιατί, ἐνῷ ὁ Τίτος εἶνε άγαπῆσις γιά πρώτη φορά στή ζωή του, με τὸν ἦρμα μάς δεν συνδέναι τὸ ίδιο. Κι' αὐτὸ ήταν τὸ μεγάλο σύννεφο στήν ευτυχία τῶν έρωτευμένων μας. Θά σοῦ εξηγήσω γιατί.

Τελευταία ήρθε να με έπισκεφθῇ ή Βεατρίκη.

— Είμαι μόνη, μού εξομολογήθηκε. «Ε-κείνος» άπουσιάζει γιά σαράντακτὸ ὥρες. Μία τρομερή άμφιβολία με βασανίζει. Υποπτεύομαι πῶς σκέπτεται άκόμη εἰκένιν.

«Εκείνη», εἶνε μιὰ γυναίκα γιά τήν άγάπῃ τής ὁποίας ἄλλοτε θήλανε εἰκένιν γι' αὐτόκτονισ.

Όσο προχωρούσε τής εξομολογήσεως τής μένταξη τήν εὐωτική τραγῳδία τής δυστυχισμένης αὐτῆς γυναίκας πού συμπαδοῖσα πάντοτε γιά τήν λεπτή ψυχὴ της και τὰ εἰλικρινῆ αισθήματά της.

— Μόλις τὸ βλέμμα τής άποσπασθῇ άπ' τὸ δικό μου κεφάλι, τὸ κεφάλι μου να μετατρέψῃ τὴν μορφοποίησ άποσπασθῇ πού άραιεῖ τήν σκέψι του. Καί τότε ξεπῶδῃ ή εἰκόνα τής παλαιάς αὐτῆς ἀντιζήτη-τὸ και τήν Βερονίκη. Εἶχε ὅμως δίκιο ὁ αὐτὸ γιατί, ἐνῷ ὁ Τίτος εἶνε άγαπῆσις γιά πρώτη φορά στή ζωή του, με τὸν ἦρμα μάς δεν συνδέναι τὸ ίδιο. Κι' αὐτὸ ήταν τὸ μεγάλο σύννεφο στήν ευτυχία τῶν έρωτευμένων μας. Θά σοῦ εξηγήσω γιατί.

Τελευταία ήρθε να με έπισκεφθῇ ή Βεατρίκη.

— Είμαι μόνη, μού εξομολογήθηκε. «Ε-κείνος» άπουσιάζει γιά σαράντακτὸ ὥρες. Μία τρομερή άμφιβολία με βασανίζει. Υποπτεύομαι πῶς σκέπτεται άκόμη εἰκένιν.

«Εκείνη», εἶνε μιὰ γυναίκα γιά τήν άγάπῃ τής ὁποίας ἄλλοτε θήλανε εἰκένιν γι' αὐτόκτονισ.

Όσο προχωρούσε τής εξομολογήσεως τής μένταξη τήν εὐωτική τραγῳδία τής δυστυχισμένης αὐτῆς γυναίκας πού συμπαδοῖσα πάντοτε γιά τήν λεπτή ψυχὴ της και τὰ εἰλικρινῆ αισθήματά της.

ΙΛΕΑΝΑ ΤΟΥΦΙ

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

ΟΠΕΡΑ 'Η ΟΠΕΡΕΤΤΑ;

Η συζήτηση για την ίδρυση εθνικού μελοδράματος.

Τὸ μελοδράμα εὑρίσκεται πά-λιν εἰς τὰ θέματα τής πρὶν ζω-γράφου. Δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη οὔτε πιστεύω ὅτι θά εἶνε και ἡ τελευταία φορά πού καταναλίσκονται μελέτη γιά τὸ ἐπιμαχόν αὐτὸ ζήτημα. Μή τήν διαφορά ὅτι τώρα ἡ δημοσία συζήτησις ἐπηρεάσει κάποιον τόνον άνέυθυνον και πολυλόκον, μονότονι ή προστάθεια τού ὑπουρ-γού Διοικητῶν κ. Κοτζιά και τού Δημάρχου κ. Πλυτά δια τήν ίδρυσιν τού εθνικοῦ μελοδράμα-τος εἶνε σαφές, σαφάρ και κατανέεται από ένθουσιασμόν, άγάπην και πίστιν πρὸς τήν ἰ-δέαν. Άλλά φαίνεται πῶς ἡ παροικία ὅπου εἶνε πολλοί πε-τεινοί άργεῖ να ἐξημερώσῃ, δεν εἶνε τυχαία. Αἱ πολυπρὸςσαι συσκέψεις προσώπων εἰδικῶν, μὴ εἰδικῶν και έρασιτεχνῶν, συσκοτίζουν τὰ πράγματα, τρε-νάρουν τὸ ζήτημα, τὸ μεγαλό-ποιούν με μόνο ἄποτέλεσμα τήν άναβολή και τήν δημιουργίαν δέους γύρω από τήν ὑπόθεσι.

Μελοδράμα; Καί πῶς θά γί-νῃ; Ποίος θά καταφέρῃ να τὸ κανῇ; Ποῦ θά στεγασθῇ; Ποίος θά παίξουν; Ποίος θά εἶνε δι-ευθυντῆς και ποίος σκηνοθέτης; Μά, χριστιανὸί μου, όταν πρό-κειται να κτίσῃ κανεὶς ἕνα μέ-γαρον δεν συζητεῖ πρώτα τὸ χρώμα τής καπετσαρίας, δια τὰ πόμολα τής πόρτας, τὰ διαμά-τια τής ὑπηρεσίας και τήν ἐκ-ρασίαν τού ραδιοφώνου. Οἱ εἰδι-κοί, οἱ μὴ εἰδικοί και οἱ έρασι-τεχνῆς ἤρχισαν άπ' αὐτά. Καί αὐτὸ εἶνε τὸ μέγα σφάλμα. Βρίττε, κύριοι, τὸ οἰκόμεθ και τὰ χρώματα, καταστρώσετε τὰ σχέδια, ἀν τὸ θέλετε μονόρρο-φῃ τριόρροφῃ, θεμελιώστε τὸ και εἰς ἀσφαλῆστε με τὰ διακο-σμητικά. Διότι δεν πρέπει να ζῶμε στὰ σύννεφα. Γίνονται συ-σκέψεις εἰς τὰ στεγασθῇ καὶ σπεφάνει να, μού τὸ κόρης τὸ κεράκι δέχου. Άπό μέσα μου έλεγαν: «Αγιέ μου Νικόλα, σωχώρα με γιά τόν όρκο πού παίρνω. Για τήν ειρήνη τού σπιτιού τόν παίρνω». Έκείνη έκούφη και με φίλησε. Μὲ πίετσε ή άναθή γυναίκα.

Και ὁ μπαρμπα Νικήτας ώρκισθηκε σὲ στεφανά του, πῶς ἄλλη άμαρτία άπ' αὐτήν δεν έκανε στή ζωή του. Σωνάκανε τήν ίδια, διηγώντας τήν. Πάντα τήν ίδια.

MIX. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ένα ανέκδοτο ποιη-μα του Ρώμου Φυλώρα

ΟΙ ΧΑΜΟΙ

Ο πόθος μας, μέσ' τὸν Σεπτέμβριον εἶχε άνθισει παρκακίον ἕνα ρόδο, τού δρυμοῦ και πρόσμενε, ήρεμα, να εὐδοκίμησῃ στο κλίμα, τού 'Οκτωβρίῃ ή τοῦ καυμοῦ.

Μὰ τὸ βρήκε κακό χαλαξοδρόκι τόνινς' ή μπόρα, τόκαψε ή πλημύρα τὸπιασε, τού φθινωπάρου ή άπόκη κι' έχάθηκε μέσ' τὸν καταποτήρα.

(Γραμμένο πρὸ Ψυχιατρείου)

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΝΕΑ

Από την σκηνή και τα παρασκήνια

Ο θίασος Μιλήθρι Σμαρτζή, παρ-ουσίασε προχθές εἰς τὸ Κεντρικόν τήν δευτέραν σειράν τής «Κοκέ-τας». Η επίθεωρησις αὐτῆς ἀπε-τέλεσε ὡς γνωστὸν τήν μεγαλύ-τεραν θεατρικὴν ἐπιτυχίαν τής σαι-ζόν, παρκαμένη συνεχῆς ἄδη ἐπὶ 270 περίπου παραστάσεως.

Η «Κοκέττα» πού έοιμείωσε ρε-κόρ εισιρηάσεων, θά εξακολουθήσῃ φαίνεται τήν λαμπρὰν σταδιοδρο-μίαν τής ἐπὶ μακρόν, διότι ή άνακαι-νισις ὑπάρχει ἐπιτυχῆς.

Τὰ νέα νοήματα, ὅπως τὸ «Υπο-δρύκιο», ή «Πολυκατοικία» καθώς και οἱ νέες ρομάντσες πού τραγοῦ-δούν ή βέμπο και ή Ποζέλλι ἀρέ-σουν και κατακειροκροστούνται.

XXX

Έν τῷ μεταξὺ οἱ συγγραφείς τής «Αργεντινικῆς άπερέττας» κ. κ. Σακελάριος και Εὐαγγελιστάς, ά-ναμένουν ὑπομονητικῶς... τήν σει-ράν των, πού φαίνεται πῶς άργεῖ άκόμη. Λέγεται ὅτι ή άπερέττα αὐ-τῇ πού θ' άνέθεσθῃ ὁ θίασος Σα-μαρτζή, θά άρσῃ πολύ εἰς τὸ κοι-νόν.

Έγγυνοις τής ἐπιτυχίας τής ά-ποτελεῖ πάντως ή συνεργασία τού διασημοῦ Αργεντινοῦ μαστροῦ Έ-δουάρδου Μπάινγκο, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν έγραψε τήν μουσικὴν τού έργου.

XXX

Τὴν ἐρχομένην ἐξομῶδα εἰς τὸ «Μοντάλι» δίδεται ή πρώτη τής νέ-ας ἐπιθεωρήσεως «Η Φιλανδία μας». Συγγραφέας τής εἶνε οἱ κ. κ. Σπυρίδωνος, Παπαδοῦκας και Κα-πετανάκης.

Λέγεται ὅτι τὸ έργον εἶνε γραμ-μένο σὲ νέο στυλ και ὅτι τὸ ἀνε-δοῖμα θά ἄποτέλεσῃ θεατρι-κόν γεγονός.

XXX

Από ἡμέραν ἔχουν άρχισει στο θέατρο Κοτοπουλίῃ οἱ δοκιμας τού «Μακθέβ» ὑπὸ τήν ἐπιτοπεία τού σκηνοθέτη κ. Σαραντινῷ. Τὸ Σαιξ-πηρικό αὐτὸ ἀριστοτέλημα θά δια-δεχθῇ τὸ «Στέλλα Βιολάντι» μετά τὸ πρῶτο δεκαήμερο τού Νοεμ-βρίου.

XXX

Η δια Μορίκα Κολούτα ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τού «Μοντάλι» έ-παυσε να παίζῃ σὸ θέατρο, προ-κειμένου να ὑποστῇ ἑγχείρησιν, θά έπαυεμενωσθῇ εἰς τήν σκηνὴν με-τὰ δύο περίπου μῆνες, Προσπαθῶ-τὴν ἀντικαθίστασῃ ή νέα καλλιτέ-χνικς Νηριτάσια.

XXX

Ο θίασος Κοκκίνη-Μαυρέα εἰ-σάγεται πρὸς τὴν τῶν δοκιμῶν τής διγγορεύσεως κωμῳδίας «Γελα-πολήττες», πού θά ἀντικαταστήσῃ τὴν δευτέραν σειρά τής «Περδικαί». Τὸ πείρσιον εἶνε ὅτι εἰς τήν και-μωδίαν αὐτὴν ὑπάρχει ἕνας ρόλος κωμικοῦ και προκειμένου να ἐπιέλ-θῃ αὐτῆς μεταξὺ τῶν δύο κωμικῶν Μαυρέα και Κοκκίνη, τὸ ζήτημα δι-ευθετήσῃ ὡς εἴρη: Τῇ μιᾷ ὁδομά-δα θά ὑποδύσεται ὁ Κοκκίνης και τήν ἄλλη ὁ Μαυρέας.

XXX

Η «Στέλλα Βιολάντι» τού κ. Σε-νοπούλου, εἰσμείωσε, ὅπως ἄλλες τὸ ἀνεμένον, πρωτοφανῆς ἐπιτυχί-αν. Έσ' ὅ και ὁ θίασος τής κ. Κο-τοπουλῆ κατέρριψε τήν περσινήν Κυριακή τὸ ρεκόρ τῶν εισιρηάσεων με άποδοσιν 60.500 δραχμῶν!

XXX

Ο θίασος 'Αργυροπούλου, άναβ-θάζει ἐντός ὀλίγων τῶν «Νέων ὁ-δων», μιαν ἐξαιρετικῶς διασκεδά-στικὴν φάρσιν πού κ. Παν. Παπα-δοῦκα με ἐξυπνοτάτην πλοκήν.

Ο μεγάλος Γερμανὸς ἡθοποιὸς και σκηνοθέτης τού Κρατικοῦ Θε-άτρου πού Βερολίνου Γκούσταφ Γκρύντγκενς εἰς τόν ρόλον τού 'Αιλέτου. Τὸν Γκρύντγκενς οἱ Ἀθηναῖοι τὸν γνωρίζουν από μερι-κάς κινηματογραφικάς ταινίας μόνον: «Οἱ μουσικολογοί κ. Κόδαντ» «Ζάν ντ' Άρκ» και «Μία γυναίκα δίχως σημασία».

Ο „ΑΜΛΕΤΟΣ” ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Η προχθεσινή παράστασις τής Σαιξπηρικής τραγωδίας.

Η παράστασις τού 'Αιλέτου Ισως, απέδωκε λαμπρά άποτε-λίσματα.

Θά ὑπάρχουν οἱ έχοντες άν-τιλήψεις δια τήν μετάφρασιν τού κ. Ρόζα και ἄλλοι, Ισως, δια τήν μορφή τής έρμηνείας, ἄλλα αὐτὰ ἀποτελούν λεπτομέ-ρειες και λεπτομερειακές παρα-τηρήσεις θά μπορούσιν να κινή-θουν και ἄλλες, δια τήν ἀνά-θεσιν μερικῶν ρόλων, δια μερι-κάς κινήσεις, δια τὸν τόνον τής φωνῆς κλπ. Αὐτὸς ὅμως δεν εἶ-νε δυνατόν να μείψουν οὔτε τήν ἀναμφισβήτητῃ ἐπιτυχία τής ὅλης παραστάσεως οὔτε τήν τῶν διαφόρων ἡθοποιῶν. Ο κ. Μιωνίτης ὑπῆρξε σχεδόν τέ-λειος, ἀν ὅχι ἀπολύτως — και γνωρίζουμε ὅτι τὸ ἀπόλυτον εἶ-νε κάτι σχεδόν ἀνύπαρκτον — εἰς τὸν πρῶτον δειματουργικόν τόν ρόλον, εἰς τὸν ὁποῖον μάς παρουσίασε τήν πολυσύνθετη, αἰνιγματική και μεγαλογραφί-α φυσιογνωμίας τού Δανυῖ πρι-γκίπου. Ο κ. Βεάκης επέτυχῃ ἐπίσης πλήρως εἰς τόν ρόλον τού ὡς βασιλέως και ὁ κ. Δε-στούνιος εἰς πρῶτος θεατρίωνος. Η κυρία Βάσω Μανωλίδου ὁ-πεδύθη θαυμάσια τόν ρόλον τής 'Οφελίας.

Χωρίς να ἐπεκταθῶμε περισ-σότερο εἰς τὸ μικρόν αὐτὸ ση-μείωμα πρέπει να ἐξάρουμε τήν ἐπιτυχή συμβόλησιν και ὅλων τῶν ἄλλων ἡθοποιῶν εἰς τήν τῶσον ἱκανοποιητικὴν άπόδοσιν και εἰς τήν τῶσον τεχνικὴν και δη-μοτυρικὴν έρμηνείαν τού συγ-κλωνιστικοῦ Σαιξπηρείου δρά-ματος.

P. K.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΜΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΑ... ΑΥΤΙΑ

ΤΑ ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

Θέλετε μίαν συμβουλή, κυρία μου; "Αν πρόκειται να κρύψετε τα χρόνια σας φροντίστε να κρύψετε και τ' αυτιά σας, γιατί θα σας προδώσουν, προ παντός αν έχετε περάσει τα τριάντα.

Μη νομίζετε πως είνε υπερβολές αυτά ή ότι θέλουμε ν' άστειευθούμε. Με μιά ιατρία εις τόν καθέρεφνιν μπορείτε να περσίψετε και μόνι σας. "Η μάλλον μὲν έμπιστε όποτε στήν κρσι σας, αλλά στήν κρσι ενός ανθρώπου που δεν σας θέλπει τακτικά ώστε να τού είνε περισσότερο αιοσητή ή διαφορά.

Πολύ πιθανόν να μην έχετε ούτε μίαν άσπρη τρίχα στή μάλλα και οι ρυτίδες να μην έχουν ακόμη εμφανισθή στήν ροδίνην επιδερμίδα σας. "Εν τούτοις όμως ή ροσιά έχει εξαφανισθή διά παντός από τού πρόσωπόν σας που φαίνεται σκληρόν και άγριον.

Μέχρι πρό τινος ακόμη όλοι ένόμιζαν ότι μετά τα τριάντα τού πρόσωπον του ανθρώπου αλλάζει διότι καθερπίζοντ' επάνω του όλοι αι πικρία και αι άπογοητεύσεις που έδοκίμασε έως τότε εις τήν ζωήν. "Υπόκουν όμως και άνθρωποι που δεν ένγυρισαν ούτε μίαν στενωχυρίαν έως τήν ηλικίαν εκείνην και όμως τού πρόσωπόν των ύπστη τήν ίδιαν μεταβολήν. Πως συμβαίνει αυτό;

Μας τό άδειν ή έπιστήμη; φταίνουν τ' αυτιά, τά όποια έχουν μίαν ακατάσχετον τάση να μεγαλώνουν διαρκώς, έν άντθέσει πρός όλα τά λοιπά μέλη του σώματος, που σταματούν εις κάποιαν ηλικίαν. "Απεδεικνύει με άλλους λόγους, ότι τά αυτιά έμεγαλύναν διαρκώς μέχρις ηλικίας 96 ετών, εις ότομα τά όποια κατάρθισαν να μείνουν έως τότε έξω από τόν τάφον. Και αν μιά γυναίκα έξούσε χί-λιά χρόνια, τά αυτιά της θα έμεγαλύναν σάν εκείνα τού έξέσσαντος!

Αυστυχώς τού πρόσωπον φθάνει πολύ γρήγορα εις τά ό-ρια της άρμονικής ανάπτυξης. Μετά τού όριον αυτό, που είνε γύρω από τά τριάντα χρόνια, όρχιζει να συγκεντρώνεται τού περίπτον λίπος εις διάφορα σημεία τού προσώ-που τού όποιον δεν ήμπερεί παρά να άρχισή παραμορφώ-μενον.

Οι διοικημικοί ύποστηρίζουν ότι δεν είνε και πολύ δύ-

Ο Γάλλος ήθοσιολόγος δερναντέλ, που φημίζεται γιά τά μεγάλα του αυτιά.

σκολαν να διορθώσουν τήν άνωμαλίαν αυτών, άφορουν-τες με διάφορα μέσα τού περιπτόν λίπος. "Εξ άλλου θα κα-τοστή έπίσης δυνατόν να μεγαλώσουν ή να μικρύνουν τήν μύτην ή τού στόμα, προκειμένου να εξασφαλίσουν τήν άρμόριαν τού προσώπου. Διά τ' αυτά όμως τίποτε δεν ή-μπερεί να γίνη διότι, καθώς είπαμε, μεγαλώνουν συνεχ-ώς.

Αι πρώται έρευναι τών έπιστημόνων διά τήν ανάπτυξιν των διαφόρων μερών του σώματος ήρχισαν πρό ενός αιώ-νος. "Εως όμως εξ αυτών, ο Πολωνός "Άλξ Χρντλικά, διάσημος άνθρωπολόγος, ένγκατεστημένος εις τήν ύσαι-κτικήν, κατάρθωσε τελετωταίως να συγκεντρώση τάς με-μονωμένας αυτές προσοπάσεις και να τούς δώρη μίαν νέαν κατεύθυνσιν.

Τά έπιτευχθέντα αποτέλεσματά άφορούν πρό παντός τού κρανίου. "Εως τώρα ύπετίθετο ότι τού κρανίου ενός άν-θρώπου που έβρισαν εις μίαν ώριμην ηλικίαν, δεν υ-φίστατο καμμίαν άπολύτως μεταβολήν, διότι τά όστά έ-σκληραίναν πολύ.

"Αλλ' ο δόκτωρ Χρντλικά απέδεικεν ότι ο ένκέρφαλος έ-ξασκοιούει ν' αναπτύσσεται και ότι κατά συνέπεια τού κρανίου ύπάρχει τάς μεταβολάς που προκύπτουν από τήν ανάπτυξιν αυτών. "Εχει λοιπόν έπιστημονικόν έ-σιν ή παρρησία ότι ή ώμορρία και ή σοφία είνε δύο έν-τελεις αντίθετα πράγματα.

"Αλλ' δε ένπνεύσμενος εις τ' αυτιά, ή συμπεριφορά των όποιων άπεινάντι τού λοιπού σώματος είνε αρκετά περί-εργος. "Ο καθήκνης Γουσταύος Σόλμπε του Στρασβούργου, μετά τήν λεπτομερή καταμέτρησιν 3.400 πτωμάτων έβεδεικνύει ότι αι διαστάσεις των αυτιών ποσιν άναλογί με τήν ηλικίαν των έως τά 65 χρόνια, τού γεροντότερου δηλαδή νεκρού που έζηήσας.

"Ο Γουλιέλμ εις τήν Γαλιάν, ο Γιανόβιο εις τήν Μόσχαν και ο Χρντλικά εις τήν ύσαικτικήν, έργασθέντες ο κα-θείς διά λογαρίσμον των, έσκηρίσσαν ότι τά ανθρώπινα αυτιά μεγαλύνουν συνεχώς μέχρις ηλικίας 50 ετών. "Από τότε δεν φεραιόντων πλέον, αλλά μακραινόντων μόνον, μέ-χρι τής ηλικίας τού θανάτου.

"Αλλά δεν είνε μόνον τά αυτιά. Τό στόμα, που έχει ά-ποκλήθ από τούς ποιητάς «φωλιά των φιλιών», μάς πα-ρομορφώνει και αυτό άρκετά τού πρόσωπον με τήν πάρο-δον του χρόνου. "Η οκιομή αυτή τού πρόσωπου πλαταίνει διαρκώς και γενικώς παραμορφώνεται. Τούτο δε όφειλε-ται εις τήν μεγάλην κρσίαν, εις τή μάσηση, τού γέλιο και τά φίλι.

Με τήν πάροδον λοιπόν των έτών, ενώ τά αυτιά τείνουν να κατασκάδουν τά πλάγια τού προσώπου, κατερχόμενα προς τούς όμους κατά τήν προκείμεννν ηλικίαν, τού στό-μα πλαταίνει διαρκώς και τείνει να φθά εις τ' αυτιά. Και ή μύτη δεν καθυστερεί εις τήν άμυλάν αυτών τού μεγαλύνειν. Κατερχεται και αυτή προς τού στόμα, άφού έμεγαλύνσε προς όλας τάς διαστάσεις, όπως τά άλ-λα μέρη τού προσώπου, όπως όλόκληρον τού σώμα.

"Εν τή μεταξή, σάς είπαμεν: εάν θέλετε να κρύψετε τά χρόνια σας, φροντίστε έν πρώτοις να κρύψετε τ' αυ-τιά σας που σας προδίδουν.

Ο Σάτυρος

"Όλα γυμνά τριγύρω μας, όλα γυμνά εδώ πέρα, κέμπισι, βουνά, άκροούρανα, άκράταν' είνε ή μέρα. Διάσαν' ή πλάση, ολάνοικτα τά ολόδωθα παλτά; τού φως χορτάστε, μάτια, κιθάρες, τού ρυθμό.

"Εδώ τά πάντα ξεσπτά κι' αδιάντροπα λυσάνε άσπερι είν' ο ξεροθράκος, και τού κορμί φωτιά 'ναι. Ρουμπίνια εδώ, μαλάματα, μαργαριτρία, δαήμια, μοιράζει ή θεία σου γύμνια, τρισεύγενη Άπτική!

"Εδώ ο λεθένης μάγεμα, ή σάρκα άποθέωθη, οι παρθενίες, Άρτέμιδες, Έρμίδες είνε οι πένοι. "Εδώ κείθε άρα ολάνοικη, θάμα στή ύγρόζωια κίτη, πετιέται κ' ή Άφροδίτη και χύνεται παντού.

—Παράσας τού φόρεμα, και με τή γύμνια ντύσου, ψυχή, τής γύμνιας ήέρισα, ναός είνε τού κορμί σου. Μαγνήτεψε τά χέρια μου, τής σάρκας, κεκρημάρη, τ' όλύμιο τού νεκτόρη τής γύμνιας δώο' να πιώ.

Σκίος τόν πέπλο, πέταξε τόν άμοισατο χιτώνα και με τή φούτ τάρισασε τήν πλαστική σου εικόνα. Άλυσε τή ζώνη, σταύρωσε τά χέρια στήν κορδιά σου' πορφύρα τά μαλλιά σου, μακρόσυρτη στήλη.

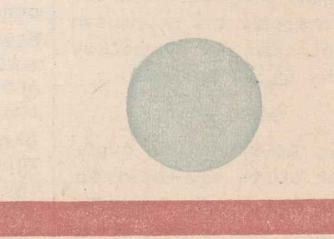
Και ολόκαρδα, κι' άμφοδίστα λογάκια, ώ στόμα, ώ στόμα, σάν τού κερλ τής μέλισσας, σάν τού ροδιού τού χρώμα. Τά κρινά τ' ολαδούσριντα, τού Άπρίλη θυμιατήρια, ζηλεύουν τά ποτήρια τού κόρφου σου. — "Ο! ι να πιώ

Μακριά μας όσα άταίριαστα, ντυμένα και κρυμμένα, τά μισερά και τ' άκρηια και ακάθαρτα και ξένα. "Ορθα όλα ξεσκεπα, άδολα, γή, αιδέρες, κορμιά, στήθα. Γύμνια είνε κ' ή αλήθεια, και γύμνια κ' ή όμορφιά.

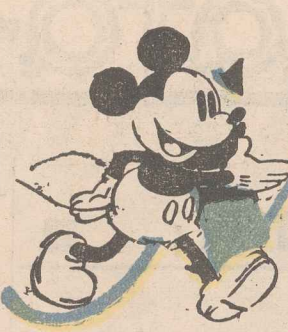
—Στή γύμνια τήν ήλικακή τής αθηναίας ήμέρας κι' άνίσως και φαντάζει σασ, κάπ άντυπο σάν τέρας, κάπ σάν δέντρον άφύλλιαστο τά κούμα γίνονται Τρίτνες, σπία τρέπονται έντρομα εις φυγην μπροστά τού έπερχόμενου στοιχεί τής θυελλης. "Όλα είνε τόσο γοητευτικός συναρπαστι-κά! "Η ψυχή των παιδιών βρίσκει ο' αυ-τό τού θέαμα τήν άναγκαία και πιό κα-τάλληλη τροφή της. "Αλλά και γιά τους μεγάλους ή τέχνη τού Μίκυ Μάους είνε ένας γοητευτικός γυρισμός στή μαγική ήμιανή τής παιδικής ηλικίας. Και ο θεός έξερει πόσο ωπτήριος είνε ο γυρισμός αυτός γιά τούς σπερμινούς κούρασμέ-νους ανθρώπους. "Η ψυχή τής ανθρωπι-νότητας έχει στεγνύνει από τούς κακούς άνεμούς της πιό άθλιας πραγματικότη-τας. Χρειάζεται μίαν γυμνήν πνοήν δνείρου. Αυτήν τήν δροσοδόλον πνοήν, άντίδοτον κατά τών άγμών της βενζίνης, τής τήν χαρίζει ο Μίκυς. "Επανάφρει αι-σίως τήν ανθρωπότητα εις τήν γοητεία των χρόνών της μυθολογίας. Σανανώ-ζει γιά λίγες στιγμές τήν ανθρωπίνην ψυ-χή. Τή χαρίζει τήν μακαρίαν παιδικήν ή-λικίαν. ...

ο Σάτυρος, και ριζώσα σάν τήν ελιά εδώ πέρα, λήγνυν τούς αγέρηδες με τή βαθιά φωνήν. Και παίζω και παντρεύονται, λατρεύονται, λατρεύουν, και παίζω και χορεύουν άνθρωποι, ζά, στοιχεία.

ΚΩΣΤΗΣ ΓΙΑΛΛΑΜΑΣ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Ταξίδι στο φανταστικό βασίλειο των μικροσκοπικών αστερών

Οι άνθρωποι είχαν εφεύρει τόσες και τόσες μορφές και έκδηλώσεις τής τέ-χνης: θέατρον, έπος, μελόδραμα, πεζόν λόγον και λοιπά και λοιπά. Είχαν πιά έ-ξοντήλθ. Γιά να έρευνεσθ ήνα νέον καλλιτεχνικό είδος, έκρείδετο να συ-νεργήση κάποιο άλλο έν, όχι άνθρωπι-νον. Και πράγματι, αυτό ένγινε. Παρου-σιάζεσθ ένας νέος, άπρόοπτος καλλιτέ-χνης προερχόμενος από τήν τάξιν των ζώων: "Ενα μικρό ποντίκάκι, ο περιφ-μος Μίκυς.

Τι έκαμε τού Μίκυ Μάους; Πράγματά καταπληκτικά. "Εδη-λιούργησε μέσα στή πλάση τού κινημα-τογράφου μίαν νέαν μορφήν τέχνης, ή ό-ποια είνε ή τελειό-τερα έκδήλωση τής τέχνης των σκών. Αυτό τού περίεργον πλάσματάκι, με τά μεγάλα μάτια, τήν περιεργή μυτίτσα, τά πελώρια παπούτσια και τά γαντοφορέ-μα μπροστινά του πόδια, που τά χρησι-μοποιεί ως χέρια, μπόρεσε να έκφρά-ση καλλιτεχνικώς κα-τά τόν καλύτερον τρόπον ολόκληρον τήν έποχήν μας.

"Η τέχνη τού Μίκυ είνε πολυσύνθετη, όπως και ή σημερινή ζωή. "Εχει έν πρώ-τους πλουσιώτατον τού στοιχείον τής φαν-τασίας. Τού Μίκυ Μά-ους μάς μεταφέρει εις τόν γοητευτικόν κόσμον τού όνειρου όπου τά πάντα συμ-βαίνουν όπως στή παιδικά παρωμύθια! Τά ζώα όμιλούν, τά άψυχα άποκτούν ψυ-χήν καιάνθρωπιν λα-λιά.Λένδωρα χρησιμοποιούν τά κλαδιά των ώς χέρια γιγάντων', λουλούδια κλαίνε ή γελούν, μαργαρίτες χορεύουν πλακέττο με τής κοντές φουστίτσες των πετάλλων των, έρωτευμένα πουλά κλείνουν τού ρήμα «αίολόδου». Οι άλλους τής πυρκα-ιάς παίζουν τήν μορφήν κακών δαιμό-νων τά κούμα γίνονται Τρίτνες, σπία τρέπονται έντρομα εις φυγην μπροστά τού έπερχόμενου στοιχεί τής θυελλης. "Όλα είνε τόσο γοητευτικός συναρπαστι-κά! "Η ψυχή των παιδιών βρίσκει ο' αυ-τό τού θέαμα τήν άναγκαία και πιό κα-τάλληλη τροφή της. "Αλλά και γιά τους μεγάλους ή τέχνη τού Μίκυ Μάους είνε ένας γοητευτικός γυρισμός στή μαγική ήμιανή τής παιδικής ηλικίας. Και ο θεός έξερει πόσο ωπτήριος είνε ο γυρισμός αυτός γιά τούς σπερμινούς κούρασμέ-νους ανθρώπους. "Η ψυχή τής ανθρωπι-νότητας έχει στεγνύνει από τούς κακούς άνεμούς της πιό άθλιας πραγματικότη-τας. Χρειάζεται μίαν γυμνήν πνοήν δνείρου. Αυτήν τήν δροσοδόλον πνοήν, άντίδοτον κατά τών άγμών της βενζίνης, τής τήν χαρίζει ο Μίκυς. "Επανάφρει αι-σίως τήν ανθρωπότητα εις τήν γοητεία των χρόνών της μυθολογίας. Σανανώ-ζει γιά λίγες στιγμές τήν ανθρωπίνην ψυ-χή. Τή χαρίζει τήν μακαρίαν παιδικήν ή-λικίαν. ...

έφαντάσθ ο Μίκυς. Βλέπομεν έναν, που τού έκοφαν τού κεφάλι, ...ά... φάνα, να τού βρίσκει, να τού βάζει πάλι στή θέσι του και να προχωρή τραγουδώντας. Πού ξε-ρομεν, μήπως και αυτή ή χαριτωμένη σκηνή 'νλη πρόδρομος άλλης μελλοντι-κής κατακτήσεως τής χειρουργικής επί-στηνης; "Ο περίεργος αυτός ρεαλισμός τής τέχνης τού Μίκυ είνε μιά διασκεδά-στική προφητεία τής ανθρωπίνης προ-όδου.

"Η τέχνη τού Μίκυ Μάους είνε ποτιμέ-νη με τού πιό γνωστό σατυρικό πνεύμα. Τι είνε στή βάθος όλα όσα συμβαίνουν εις ένα φιλμ τού Μίκυ; Μία κινουμένη γελοιογραφία. "Όλη ή σημερινή ζωή και ή κοινωνία γελοιογραφείται, αλλά χωρίς κιακίαν. Οι πράξεις των ζώων και των ά-ψυχων είνε διακυμάνσεις των ανθρωπι-νων πράξεων. "Όταν βλέπωμεν τήν βρα-δυκίνητον χελώνα, να όδηγεί τού ταχυ-δρομικόν άχημα, ξεκαρδίζομαστε στή γέ-λοια, διότι αυτό άποτελεί μίαν αποαρτι-στικήν ασύμμενην τής βραδυτύτης των ταχυ-δρομικών υπηρεσιών. Βλέπομεν βαρέλια και σκουπόξυλα να χορεύουν με διασκε-δάσθη, διότι μάς υπογραμμίζουν τήν κυμωδία των κοσμικών σαλονιών, όπου άνθρωποιεθλ βαρέλια και σκουπόξυλα χορεύουν φού. Τά πουλιά, που διεξάγουν τήν έναερίον συγκοινωνία, ή προσκοι-νίζα τήν χαρίζει ο Μίκυς. "Επανάφρει αι-σίως τήν ανθρωπότητα εις τήν γοητεία των χρόνών της μυθολογίας. Σανανώ-ζει γιά λίγες στιγμές τήν ανθρωπίνην ψυ-χή. Τή χαρίζει τήν μακαρίαν παιδικήν ή-λικίαν. ...

Τό ένα σκέλος τής τέχνης τού Μίκυ Μάους είνε εις τήν μυθολογία, εις τού παρελθόν διαλαδ τής ανθρωπίνης ψυχο-συνθέσεως. Τό άλλο σκέλος βυθίζεται εις τού μέλλον. Είνε διαλαδ τού άληγλούτον αυτό θέαμα μια έκδηλώσις ή πιό έντονη —τού υπερρεαλισμού. "Ενας ρεαλισμός

καγκουρά που χρησιμοποιεί τόν μαρο-πών της ως κάλαθον άκρηστών, ή σωλή-να τού σαζοφών, που χρησιμοποιείται ως κάλιν πυροβόλου όπλου έξακοντίζουσα, άντι βλημάτων, βροντερούς μουσικούς τόνους, ο παπαγάλος, που κάνει χρέπ άκρηόρου, εις τού δικαστήριον, ο πάντο-τε νυσταλός μπόφος, που είνε πρόε-δρος τού δικαστηρίου, όλ' αυτά και τόσα άλλα είναι χαριτωμένες γε-

Οι διάφοροι Κούπερ, Γκάρμπο και λοιποί θα σβύσουν. "Ενώ ο Μίκυς θα ζήσει, διότι είνε δημιουργός ιδίους του, προσωπικής τέχνης.

Είνε τύπος ο Μίκυς, τύπος άληθι-νά αιώνιος. Τύπος διαμορφωμένος ά-πως τόν θέλει ή έποχή μας. Είνε έν πρώτος αισιόδοξος. "Η αισιόδοξία είνε τού πρώτον, που χρειάζεται ή ανθρωπότης σήμερα, που κανείς δεν είνε βέβαιος διά τήν αύριον, θα έ-τρεπε να αυτοκτο-νήσωμεν, άν μάς έ-λειπεν ή αισιόδοξία. Τό πόσον μάς είνε άναγκαίον τού ψυχι-κού τού διδάσκει και μάς τού άποδεικνύει ο Μίκυς. Με τήν άλύ-γιστη αισιόδοξία τού άντεπεξέρ χ ε τ α ι

στούς φοβερούς κιν-δύνους, που πάντο-τε τόν άπειλούν. Τά βάζει με δράκοντες, με τεραστίους πύθ-νες, με όλα τά στοι-χεία τής φύσεως και πάντοτε τά βγάζει πέρα, τελειώνων τις περιπέτειές του με τού γέλιο τής αισιό-δοξίας εις τά κείλη. Εις τήν μάχην τής σκιάσεως ζωής του τόν βοηθεί ή πονη-ρία του, δεύτερον ά-παραιττον διά τήν έποχήν μας έφρόδιον. "Ο Μίκυς έχει τήν νουηρία και τήν έ-φευρετικότητα τού όδυσσέως. Κατορθώ-νει με τά τερτίπια του και δένεται κό-μο τού φιλι μόνο του.

"Ο δράκων τρώγει τήν ούρα του. "Ο γί-γας σπείει τού κεφάλι του στόν τοίκο και ο Μίκυ σάζεται έκδη-λώνοντας τήν χαρά του στόν άκρίστον

σκόλο του, τόν Πλούτανα. "Ο κινηματογράφος παρείχει τήν δυνα-τότητα να δοθή ή κίνισια και ή ζωή ο' έναν άλλον κόσμον, όχι ανθρώπινον, ο' έναν κόσμον όνειρου, μέσα στόν όποι-ον θα έκταβερίζετο ή ανθρωπίνη ζωή κατά παρέδον και διασκεδαστικόν πρό-πον, σάν μέσα σέ κοίλαν κάτοιστον. Αυ-τή ή δυνατότης τού κινηματογράφου ή-ταν πολύ φυσικόν να όδηγήσθ ένα έκα-ιρετικόν πνεύμα, όπως τού Βάλτ Ντιόνεϋ, τού έφευρέτου τού Μίκυ Μάους, εις τήν ανακάλυψιν ενός νέου τρόπου καλλιτε-χνικής έκφράσεως.

"Ο Ντιόνεϋ με τόν Μίκυ του μάς έδω-σε τόν τύπο τής έποχής μας, ένα τύ-πον άπαραιτήτως ζωτικόν και αισιόδοξον, όσον έπίσης και πονηρόν, έναν τύπον που μάς δείκνει γελοιογραφημένν—ό-πως τής χρειάζεται—τήν σημερινήν ζω-ήν, που μάς διδάσκει, τι πρέπει να βλέ-πομεν τόν κόσμον με τήν μυθοπλαστικήν άφέλειαν τού παιδιού και των πρώτων ανδρώπων, μάς παρέχει τέλος τού βαθύ-τατον φιλοσοφικόν διδάγμα, ότι όλοι έ-μεθα κωμικές σκίες μέσα στή σούμνη, που φουσκάλλουμε, όταν μάς πιάνη ή υπερπράνεια, που έμιαστε έπίμερος μι-κρό, ώστε μπορούμε να χαρώμεμε μέ-σα εις ένα τόσφι καρδιού, που τάλαι-μα πωρούμεθα, που έρχόμαστε σωρδ-ουκέ-θι από τού ύψος των μεγαλειόβλων ου-ρανών μάς—τίποτε άλλο δεν έμιαθε από ά-ξιολύπτες, έφήμερες, κωμικές σκίες, με εκπρόσωπον και αιώνιο σύμβολόν μας τόν Μίκυ. ...

Κι' ενώ κατά βάθος τούς άρέσει τού θέ-μα τού Μίκυ Μάους, δεν τού όμολογούν, γιά να μη χάσουν τήν «σοβαρότητα» των. Εις αυτούς πρέπει να ξεχωρή ότι κάνουν βαλκανία περιφέροντες ένα σπάνιον καλλιτεχνικόν είδος, τού πιό μοντέρνο, τού πιό προσαρμοσμένο με τήν έποχήν μας. "Από όλους τούς πρωταγωνιστάς τής όθόνης, ο Μίκυς είνε ο πιό ένδιαφέρων.

Κι' ενώ κατά βάθος τούς άρέσει τού θέ-μα τού Μίκυ Μάους, δεν τού όμολογούν, γιά να μη χάσουν τήν «σοβαρότητα» των. Εις αυτούς πρέπει να ξεχωρή ότι κάνουν βαλκανία περιφέροντες ένα σπάνιον καλλιτεχνικόν είδος, τού πιό μοντέρνο, τού πιό προσαρμοσμένο με τήν έποχήν μας. "Από όλους τούς πρωταγωνιστάς τής όθόνης, ο Μίκυς είνε ο πιό ένδιαφέρων.

—"Οχ αδερφέ! Σαχαμάρες θα βλέ-πομεν τώρα! ...

Κι' ενώ κατά βάθος τούς άρέσει τού θέ-μα τού Μίκυ Μάους, δεν τού όμολογούν, γιά να μη χάσουν τήν «σοβαρότητα» των. Εις αυτούς πρέπει να ξεχωρή ότι κάνουν βαλκανία περιφέροντες ένα σπάνιον καλλιτεχνικόν είδος, τού πιό μοντέρνο, τού πιό προσαρμοσμένο με τήν έποχήν μας. "Από όλους τούς πρωταγωνιστάς τής όθόνης, ο Μίκυς είνε ο πιό ένδιαφέρων.

Κι' ενώ κατά βάθος τούς άρέσει τού θέ-μα τού Μίκυ Μάους, δεν τού όμολογούν, γιά να μη χάσουν τήν «σοβαρότητα» των. Εις αυτούς πρέπει να ξεχωρή ότι κάνουν βαλκανία περιφέροντες ένα σπάνιον καλλιτεχνικόν είδος, τού πιό μοντέρνο, τού πιό προσαρμοσμένο με τήν έποχήν μας. "Από όλους τούς πρωταγωνιστάς τής όθόνης, ο Μίκυς είνε ο πιό ένδιαφέρων.

ΚΟΥ ΚΛΟΥΕ ΚΛΑΝ Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙ, ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ, ΠΩΣ ΤΙΜΩΡΕΙ

Το φιλμ

Ξυπνούν τά πουλάκια κ' εύθως κελαιάδουν, ζητώντας να βρούνε φίλι έρωτικό.

Τά δένδρα και τ' άνθ' κ' έκείνα αγαπώνται' λυγίζουν, φιλιώνται, φίλι μαγικό.

Και ζέφυροι κι' αύρες, γλυκά αγκαλιαμένα, πετούν χορτασμένα, κι' αυτά από φίλι.

"Εγώ μόνος είμαι, η' άνίσως τολμήσω εσέ να φιλήω έκάλωσ' ή γή!

Θα τού κρούξω

"Εσύ 'οσι πλάσμα ούρανν, θνήπ δεν έχεις όμμα' όμοια δεν είδε άκόμα ο κόσμος καλλονή!

Οι άγγελιοι ο' έστολίσαν με τέτοια πλούσια καλλή να μεταβάλωσ' ο' άλλη Παράδεισο τήν γή.

"Η άνατολή τά μύρα της τ' άνθολογή από σένα, κ' είνε γιά σέ πλάσμενα τά όωρα τ' ούρανού.

Τώρα μιά μόνη άκτίνα σου και τόν φονιά άν ένγίξει άρκει γιά να τού άνοίξει τ' άγκάλες τού θεού.

"Επιρροή δύο ματιών

"Όταν ένώ με σέβας τά μάτια σου κοιτάς εύθως όλομοιωνώ τού λάμπημο τού ήλιού ο' όλομοιωνώ τόν ήλιον ο' όλομοιωνώ τόν ήλιον.

Νύχτα γιά με δεν είνε ποτέ σιμά ο' εσένα, είν' όλα φωτισμένα και μέρα είνε παντός.

"Η άνοιξη άνασταίνεται, τά πάντα άνθοβολούνε, και τά πουλιά ζυπνούνε να γλυκοφιληθούν.

"Ας πάψουν τώρα τ' άστρα ο' ήλιος, τού φέγγυ' όλο μυστή έχουν τήν χάρη τήν πλάση να ζυπνούν.

"Η άνοιξη άνασταίνεται, τά πάντα άνθοβολούνε, και τά πουλιά ζυπνούνε να γλυκοφιληθούν.

Παρακαλώ σε, θάλασσα, γιά τες καρδιές που δερνεϊς, τήν κρήνη που μου παίρνεις να μη μου τήν φοβάς.

Εις τά γλυκά ματάκια της τού κύμα μιν φιλήσεις' ώ! ή μιά της φανερώνεται πού δυνάμει βράσας!

Τέτοια όμορφιά τού σπλάος σου ποτέ δεν έχει κείθε, ίδες μή τ' άσχημότει άνέρας φηρόμε.

"Ο κόσμος ο' έμπιστεύεται τόν ήλιο τού σου δίνει' ίδες μιν άπομεινέ γιά σένα σκοτεινός!

Α. ΜΑΝΩΣΟΣ

Είνε πρόσφατος μια είδησις από τας 'Ην. Πολιτείας κα-θ' τήν όποιαν ο πρόεδρος Ρούσβελτ, άφού ώμίσεσεν τόν γενουσιαστήν Μπλάκ μέλος τού Άνωτάτου Δικαστηρίου τής χώρας, έληγοφωρήσθ ότι ανήκεν εις τήν περιβήτον τρομοκρατικήν οργάνωσιν των Κιού Κλουέ Κλάν.

Εις έπισημαιοσιν δε τής κατηγορίας ο ανώτατος κρατι-κός λειτουργός ένκατέλειθε τήν Άμερικνήν και κατέμ-γεν εις τήν Εύρώπην, ενώ ο καταδότης, κάποιος Ράτζι Νταιπ, που ύπεστήριζε ότι τόν είδε με τά μάτια του να όδη τόν νενομισμένον όρκον εις τήν τρομοκρατικήν ορ-γάνωσιν, έπέτελλεσθ κατά τόν αϊκτότερον τρόπον.

Τρεις ήμέρας μετά τήν καταγγέλιαν εκείνην που έδη-μιούργησε τόσον δημοσιογραφικόν θόρυβον, τού πτώμα του εύρέθη εις μίαν αιδροδρομικήν γραμμήν τής Άλαμπά-μπα, τελείως παρομοιωμένον. Άφού όν άκοίμισαν με ναρκωτικών, οι άνθρωποι τής οργάνωσεως, τόν έδεσαν και τόν άφικαν επάνω εις μίαν αιδροδρομικήν γραμμήν, μετ' όλων έπέπεσαν από εκεί μια ταχεία άμαρτωτοκία που τόν διεμέλισεν σπέρας.

"Ακόμη και σήμερον λοιπόν αι φοβερώτατα τρομοκρα-τικά οργάνωσεις ύφίστανται και όρουν ότι εις τού περι-βόριον της κοινωνίας, άλλα εις τούς κολύμβας αυτές, ήλπιτοσσι τά μέλη της όταν τά σμυρμένον των τού ά-παίοντων.

"Η Κιού Κλουέ Κλάν ίδρυθη τήν έποχήν τού πολέμου ύ-πέρ τής άμερικανικής ανεξαρτησίας. Εις τά 1866 ο έμψύ-χως πάλειος είνε κορμός τού Άμερικανικού εις δύο στρατόπεδα: των Βορείων και των Νότιων. Οι πρώτοι ή-σαν ύπέρ τής διατηρήσεως τής δουλείας και οι δευτεροί ύπέρ τής καταργήσεως της. Εις τας Βορείους λοιπόν έ-παρκίαν ίδρύθη ή πρώτη τρομοκρατική οργάνωσις κατά των μαυρίων, κληθείσα κατ' άρχας Κιού Κλάι και άκολού-θως μετονομασθείσα εις Κού Κλας Κλάν.

Τά μέλη τής οργάνωσεως αυτές έκασταπολεμούσαν τήν ίδιαν τήν εχθρότητασιν των μαυρίων και ποσιν έναντιον πάσης πίκνης και ύλικής έξυμώσεως των. Κατ' αυτούς οι μαυροί έπρεπε να παραμείνουν δια παντός δούλοι, εις τήν ύπηρεσίαν των λευκών.

"Ενα μέλος των Κού Κλας Κλάν με τήν χαρακτη-ριστικήν του μάσκα.

Διά να έμπνεύσουν μεγαλύτερον τρομόν εις τούς νεο-φύτους αυτούς τής ελευθερίας, οι συνωμότες μετμημέ-νους καταλάλεις, έφορούσαν κατασκευόν πεδρήν έσθη-τα έκτεταλκόμενα τά ζωροτέρητά όπλα. Κατά τας έ-πιρροάς των έφορούσαν άκοίμισαν παλιν και σπάρ-ρους φωσφορίζοντας. Και έτσι, σάν μαινόμενα φαντάσμα-τα έκαμαν νυκτερινάς επιδρομάς κατά των κυρίων των μαυρίων, άπειλούντες διά θανάτου τους ίδιαν. Είς τούς έ-τους που ήβελαν να χειρομαστούσιν και σφετερίσας όλη-λεως αυτούς που δεν ήμπεκουν τυρώς εις τας διαταγάς των.

Μετά παρέλκουν μισράν έτών, όταν ο έμψυχος πάλει-ος έσταμάσπειν, οι Κιού Κλουέ Κλάν έμεωρόσθ πάλιν σάν φοβερός θύλος, μεταδίδεισθ από γενεάς εις γενεάς διά τά τρομοκρατούνται οι μαυροί εκείνην που έτολμού-σαν να σπείδουν πολύ τού κεφάλι.

"Η όμολογία όμως φημίζεται ότι δεν είχε σβύσει τελεί-ως, διότι κατά τήν διάρκεια του παγκοσμίου πολέμου και άκριβώς τού 1917, έρώσε και πάλιν σμεία ζωής, με φο-βεράς εκδηλώσεις, πυρώας και παντός είδους τρομοκρα-τικής πράξεως.

Εξένοι που είχαν μάλιν άποκρίση τήν άμερικανικήν ή-θαγένειαν, οσαυτοί, ύμυροι παραπονοί αλλά και φα-ντακί καθολικοί, που δεν έννοσσαν ν' άσπασθώσιν τόν προταστανόμνν ευρισκόμνν καθέμερως ακαθύνων, χω-ρίς ποτέ ν' ανακαλύθουν οι έρωται των δολοφονιών.

Πράγματι, ή Κιού Κλουέ Κλάν είνε γνήσι μια μυητική τρομοκρατική οργάνωσις, πολύ έμφορμένη από έπί-πλοσιν στήν έποχήν της πρώτης έμψυμένης της. Και τά έ-γκλημά της ένγίνοντο υπό τού προσημία της «υπερσφι-σεως των δικαιωμάτων των καθαρών Άμερικανών», καθώς και τής ύποστήσεως τής πίστεως "Ενωστέα, ότι πάλιν ένγίνοντο μέλη τής οργάνωσεως αυτές κατ' ή-σθη, χωρίς να φαντασθώσιν τά φοβερά ένγκλημά των ό-ποια ένγίνοντο συνεχώς.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο διάσημος ντετέκτιβ Νικ Τσάρλς, έχει παν τρευθρή με μίαν πλουσιωτάτην νέαν του καλού κόσμου, την Νόρα, και σκεπτεται να αποσυρθεί από την ενεργόν δράσιν, διά να αφιερωθή εις την διαχείρισιν της τεραστίως περιουσίας της συζύγου του. Αι τελευταίαι υποθέσεις των οποίων είχαν αναλάβει την διαλεύκανσιν, είχαν διασκεδάσει τρομερά την Νόρα, που της άρεσαν εξαιρετικά αι ισχυραί συγκινήσεις του επαγγέλματος του Νικ.

Μολαυτά οι συγγενείς της Νόρας και ιδίως η αυστηρά θεία Κατερίνα, διαφωρούντες για την ευτυχία της Νόρας εξακολουθούσαν να αντιτίθενται στον γάμο της (μέ εναν αστυνόμου) και έκρατούσαν πάντα τον ντετέκτιβ εις απόστασιν.

Γι' αυτό η έκπληξις του Νικ και της Νόρας, υπήρξε ζωηρά όταν την παραμονή της πρωτοχρονιάς έλαβαν μία τηλεφωνική πρόκληση εκ μέρους της θείας Κατερίνας να παρουσιάζουν στο οικογενειακό δείπνον, που έδιδε οπύτι της.

Ταυτοχρόνως με την θεία επέλεωφνησε στην Νόρα και η εξαδέλφη της Σέλμα, της οποίας η φωνή ήτο παραδόξως ανήλικη και τό λόγια της ιμπερδευμένα. Η Σέλμα, που διέμενε στο σπίτι της θείας Κατερίνας, ικέτευσε την Νόρα να πάρη τον συζύγον της Νικ Τσάρλς και νάρθουν στο σπίτι, (διότι της συνέβαινε κάτι τρομερό).

Πραγματικώς όταν έφθασαν εκεί, η Σέλμα τους διηγήθηκε ότι ο Ροβέρτος, ο συζύγος της, είχαν εξαφανισθεί πρό 3 ημερών. Η άτυχη γυναίκα υπέθετε ότι τον είχε απαγάγει μία γυναίκα ίσως να τον είχε δολοφονήσει. Η θεία Κατερίνα συνέτισσε τότε στον Νικ, να αναλάβει την διεκρίνισιν της υποθέσεως, αλλά δίκως να γίνει θύροδος για να μην εκτεθή η οικογένεια των.

2ον

— Είπε με κάποια γυναίκα, άπάντησε η Σέλμα. Μου έστειλαν μία μέρα ένα περίεργον κουτί από ένα κινέζικο εστιατόριο με μία από τις γυναικείας του κέντρου και μου εξήτασε χρήματα.

— Φοδούμαι, Σέλμα, ότι ο Ροβέρτος ο εκμεταλλεύεται, επενέβη η θεία Κατερίνα. Δεν θα...

— Ξέρω πολύ καλά ότι με μισεί, έφώναξε η Σέλμα με αγανάκτησι. Με πήρε μόνο για τα λεπτά μου. Δεν με αγάπησε ποτέ. Είπε στιγμές που εύχομαι να πεθάνη!

Ο Νικ συμφωνούσθ.

— Όμοιολογώ ότι δεν καταλαβαίνω, είπε. Θέλετε να γυρίση η δει;

— Εξομολογεί θέλει να γυρίση! Παρ' όλα αυτά που είπαμε, είπε η θεία Κατερίνα.

Η Σέλμα άρχισε να φωνάζει, διαμαρτυρούμενη. Η θεία Κατερίνα την έπιασε τότε από το χέρι για να την βγάλει έξω από το δωμάτιο και η Νόρα επενέβη για να φθάσουν ο' ένα συμπεράσμα.

— Μη στενοχωριέσαι, χρυσή μου. Όλα θα διορθωθούν. Ο Νικ θα τον βρής, μη σ' νοιάζει!

Όταν ο Νικ βρέθηκε μόνος του με την γυναίκα του, την έκτύπαε κάπως δυσσεμπτόμενος.

— Δεν σου είπα ότι δεν θέλω πιά να εργάζομαι;

— Άλλ' αυτό διαφέρει, του άπάντησεν εκείνη. Αυτό είναι για την Σέλμα.

— Υπάρχουν αρκετοί αστυνομικοί ο' αυτήν την πόλι, της είπε ο Νικ.

— Όχι τόσο καλοί σάν και σένα, του άπάντησε με τρυφερότητα η Νόρα. Άλλως τε αυτό θα σ' ενοχλήσει με την οικογένειά μου.

— Άκριθώς αυτό είναι που με φοβίζει, της άναπάντησε ο Νικ και την έπιασε από το μπράτσο.

Καθώς εδγάχαν από την εξώπορτα, θράχαν ένα αυτόκλητον επίσκεπτον, τον οποίον ο θυρωρός προσπαθούσε ν' αποπέμψη. Ήταν ο Ντάβιτ Γκράχαμ, ένας νέος με καλώς παρουσιαστικό, τον οποίον ο Νικ και η Νόρα εγνωρίζαν ως πρώην θαυμαστίτην της Σέλμας.

— Φαίνεται ότι σ' αγάπησε ο' αυτό το σπίτι τόσο όσο και μένα, του είπεν ο Νικ.

— Δεν μ' ενδιαφέρει αυτό, άπάντησεν ο Ντάβιτ.

— Εδίστασε όλιγον και έπειτα έρώτησε: — Είδατε την Σέλμα;

Η Σέλμα ήταν εξαιρετικά ανήλικη για την εξάφνησι του συζύγου της.

— Ναι, του άπάντησεν η Νόρα. Δεν είπα πολλά καλά.

— Πώς να είναι; έμωρμούρισε ο Ντάβιτ, αφού ζή μ' αυτούς τους τρελλούς... και εσταμάτησε απότομως.

— Επειτα έπρόσθεσε: — Με συγχωρείτε, αλλά δεν πρόκειται μόνον για την οικογένεια. Είναι διαρκώς στο σπίτι και κάποιος Δρ Κρόμπερ, ένας έρωτισμένος ψυχολόγος. Την παιδεύει άρως ολόκληρες με τις έρωτιστικές της ψυχολογικές και με τις εξηγήσεις των άνοιγνών της.

Είχαν διασχίσει τον μικρόν κήπον και το πεζοδρόμιο και είχαν φθάσει στο αυτοκίνητον του Νικ. Η Νόρα έπροσέφερε, ανόρεκτα κάπως, τον νέον που φαίνονταν ότι δεν ήξερε τί να κάνει, να περάσουν μαζί την βραδιά εκείνη της παραμονής της πρωτοχρονιάς. Έκεινος ευχαρίστησε, αλλά δεν έδεδεχθ. Και η Νόρα έφώνησε στον σωφρό:

— Στο λίτσο, στο κινέζικο εστιατόριο.

— Έγώ δεν πρόκειται να κυττάω για τον Ρομπέρ, είπε ο Νικ ότι γυναικα του μπαινόντας στο αυτοκίνητο. Άν θέλεις κυττάε εσύ.

Το κινέζικο αυτό εστιατόριο δεν είχε και πολύ καλής φήμης. Και πράγματι εύρισκετο στο κέντρον της συνοικίας εκείνης της πόλεως που ήταν επίσης κέντρον δράσεως όλου του υποκόσμου και των κακοποιών. Αυτό εν τούτοις δεν εμπόδιζε να έχει πολυπληθή διενθλή πελατείαν. Καθώς ήταν και παραμονή πρωτοχρονιάς, υπήρχε κομποπλημμύρα.

Η ορχήστρα—ή τα όργανα εκείνα, τα όποια κατείχαν την θέσιν της ορχήστρας—ήταν πτωχή, κακόηχος και παρδαλή όσον ολόκληρον το κέντρον, και η πελατεία του. Διότι η φήμη της οποίας άπεί-

λαυε προήρχετο εκ του ότι εύρισκετο σκεδόν εις το κέντρον του κινέζικου τμήματος της συνοικίας, ότι η διαμονή εκεί παρουσιάζε κάποιον κίνδυνον και ότι ακριθώς γι' αυτό είχε γίνει της μόδας. Πλήθος ανθρώπων, οι οποίοι είχαν διάφορα εις βάρος των ή καροδοκούσαν την ευκαιρία να κάνουν κάτι το παράνομο, έχόρευαν στην θυρωβόδη και ακάβαρτον από τους καπνούς και την άπνοια των πιστών ατμόσφαιρα του λίτσο. Έλκιστοι εκ των θαμώνων ήταν ντυμένοι με σμόκιν ή φράκο.

Η Πόλυ Μπίνες ήταν η αγαπημένη τραγουδίστρια του κέντρου την εποχήν εκείνην. Ο,τι της έλειπε σπή φωνή το εκέρδιζε στην εμφάνισιν. Δεν ήταν βε-

— Ήταν βεβαίως επάνω του, την έσφιξε δυνατά κυττάζοντας μπήκας κανείς τους έθλεπε. Η έκφρασις του προσώπου του της έλεγε καθαρά τι έπεριμενε απ' αυτόν και ποιά θα ήταν η ανταμοιβή της. Τού έχωμολόγησε κάπως άριστάς και έσυνέκισε το δρόμο της προς το καμαρίνι για ν' αλλάξη παπούτσια. Ένας ύπνηρτης την εσταμάτησε καθώς έφθανε στην πόρτα:

— Έχω κάτι να σ'ας πώ, της είπε. Ο άδελφός σ'ας θέλει να σ'ας δει.

— Καλά, πείτε του νάρθη, έμωρμούρισε η Πόλυ και μπήκε στο δωμάτιον, όπου έδγαλε τα παπούτσια της.

Καθώς εσπώκωθηκε να πάρη τα άλλα που ήθελε να φορέση, εύρεθηκε απότομως άντιμέτωπη με τον άνθρωπον που της είχαν άναγγείλει ο ύπνηρτης. Ήταν μικρόσωμος, αδύνατος και κακοντυμένος. Το στόμα του ήταν μισάνοιχτο ο' ένα σαρκαστικό χαμόγελο.

— Όποτε έτοι φέρεσαι μαζί μου; της είπε.

— Σε παρακαλώ, φίλ, του άπάντησε. Μη με ένοχλές. Είμαι φοβερά βιαστική.

— Είσαι πάντοτε βιαστική από τότε που επέστρεψα της είπε.

— Μπορώ να καθώμαι να σ' ακούω τώρα, αφού έχω δουλειά; τον έρώτησε η Πόλυ.

— Δεν πρόκειται περί αυτού, άπάντησε ο φίλ. Είναι έξω αυτός ο μεθυστικός. Τι θα γίνει;

Με μία έφερε μπροστά το δεξί του χέρι, που το είχε κρυμμένο πίσω από την πλάτη του. Η Πόλυ είδε τότε ότι είχε άνοιξει την τσάντα της και είχε πάρει από μέσα μίαν έπιταγή. Έπροσέθηκε να του την πάρη, αλλά την κρατούσε ψηλά στον δέσσο, όπως κρατούν το κόκαλο στα σκυλιά.

— Έχω κι' ένω να πάρω απ' αυτό, της είπε κυττάζοντάς την απλήτως με τα μικρά, λαμπερά του μάτια.

Η Πόλυ επήλθε και άρπαξε την έπιταγή.

— Δεν έχω να σου δώσω τίποτε, του είπεν.

— Θα βρής τρόπο, δεν μπορεί να μη βρής! την ήπειλανε ο φίλ.

Η Πόλυ εκούνησε το κεφάλι της. Δεν πρόφθασε όμως να άποσποχήρη άρκετά γρήγορα καθώς εκείνος έσπώκωσε το χέρι του για να άποφύγη ένα κτύπημα που την ήυρε πάνω στο πρόσωπο. Ήταν τόσο δυνατό που της άφησε άμέσως σημάδι κάτω από το μάτι.

— Ξέρεις ότι έχω άλλο ένα νούμερο να κάνω, του έφώνησε.

Άλλ' άντι να στρογγυ έναντίον του, να τον βρής ή να φωνάξη να τον βγάλουν έξω, έχυρσε στον καθρέφτη της και αφού εκτύπηθηκε, είπε:

— Πάρε θα το έξηγήσω ένω τώρα αυτό: — Υπάρχουν πολλά πράγματα που θα έχω να εξηγήσω προτού εξαφανισθώ, είπεν ο φίλ.

Έδωκε από το καμαρίνι, αλλά δεν είχε κάνει ούτε δέκα βήματα στο διάδρομο που ο Ντάνοσερ τον έφθασε. Έδίδασε καθαρά επάνω στο πρόσωπό του τι είχε συμβεί, τον εσταμάτησε και τον εκτύπαε με τέτοιον τρόπο, ώστε άμέσως η πολυμηκή διάθεσις του φίλ κατέπεσε.

— Τι πήγες να κάνης μέσα; τον έρώτησε ο Ντάνοσερ. Πήγες να την ένοχλήσης πάλι; Άρρησέ την ήσυχην. Έχει δουλειά.

— Ξέρω, ξέρω, άπάντησε ο φίλ χωρίς να προσέθετε λέξι.

— Τι ξέρεις; τον έρώτησε ο Ντάνοσερ.

— Άρκετά από όσα γίνονται εδώ μέσα, άπάντησεν όφιλ.

— Σε άνέχομαι γιατί είσαι άδελφός της Πόλυ, είπε ο Ντάνοσερ. Μην πιστεύεις όμως πως μπορείς να εξακολουθήσης πολύ αυτό το βιοτή. Να μη ζαναφανής για κάμποσες μέρες.

Είχαν φθάσει στην κορυφή της σκάλας. Με μία άπότομη, βιάσι χειρωνακία ο Ντάνοσερ έσπώρξε τον φίλ, ο οποίος έχασε την ισορροπίαν του και κατέβηκε τα λίγα σκαλοπάτια πολύ πιο γρήγορα από ό,τι ήθελε, μόλις συγκρατούμενος στα πόδια του.

Την ίδιαν στιγμή ο Νικ και η Νόρα έκαναν ν' άνευθούν. Ο Νικ μόλις έπροφθάσε ν' άπλώσει τα χέρια του για ν' άποφύγη μία δυσάρεστη σύγκρουσι.

— Εσπώκω τα μάτια του μισομεθυμένου

Έντος όλιγου εις το ("Εργον")

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤΤ

ο χαρτοπόλεμος που ρίχνουν εδώ μέσα! Ο φίλ τον εκτύπαε άπειλητικά. Τραθήτηκε λίγο πέρα, πιάστηκε από τα κάγκελα, άνασπώθηκε και έξηφανισθ.

Ο Νικ έπινάξε το σακάκι του και καθαρίσε το πανταλόνι του στο όποιο ένα πόδι του φίλ είχε άφψει άρκετά σκόνι.

Έπειτα έχωμολόγησε της Νόρας. Παρά το δυσάρεστο της σκηνής, ένουωσε ότι άποστέλεισε μίαν άρχη άντιδράσεως κατά της μωχλιασμένης ατμόσφαιρας της οικίας φορέσθ.

— Θα ζυμνίσουμε λιγάκι, της είπε με ζωνήρη φωνή.

— Πάντως καλύτερα παρά στής θείας Κατερίνας! έπρόσθεσε η Νόρα.

Ο Ντάνοσερ δεν έφάνηκε καθόλου ένθουσιασμένος όταν είδε τους νέους πλάτας του. Είχαν άλλοτε μερικές διασπορές με τον Νικ Τσάρλς. Έν τούτοις τους έσφιξε τα χέρια χωρίς να χάση τίποτε από την αδιάφορη άπάθεια το πρόσωπό του.

— Όραϊον τρόπον έχετε ν' άπαλαγνήςτε από τους πελάτας σας! είπε η Νόρα.

— Η άδελφή του εργάζεται εδώ, άπάντησεν ο Ντάνοσερ, και έχω βραβεθ να τον βλέπω εδώ μέσα τώρα τελευταίως.

— Κατάλαβα, είπεν ο Νικ. Ξέρετε ότι είχε ένα πιστόλι στην άριστερη του μασάλη.

— Για καμμία φιλική εξήγησι, βέβαια, είπεν ο Ντάνοσερ.

Έπροχώρησαν στην κεντρική είσοδο και ο Ντάνοσερ ένευσε ο' έναν γερό, μικρόσωμο, μεσόκοπο Κινέζο.

— Να σ'ας παρουσιάσω τον συντάιρό μου, είπε. Ο Λούι Κβ. Ο κύριος και η κυρία Τσάρλς.

— Φίλος, φίλος σας, σ'ας βεβαιώνω, είπεν ο Λούι Κβ και εκούνησε δυο-τρεις φορές το κεφάλι.

— Κάποτε περιποιήθατε τον άδελφό του, υπενθύμισε ο Ντάνοσερ στον Νικ.

— Θυμάμαι, άπάντησεν ο Νικ με τον ίδιον αδιάφορο τόνο στή φωνή του. Είναι εκείνος που είχε άρχικε με τίποτε και έφθασε μέχρι να ίδρυσθ τράπεζα.

— Και ένω δεν έσχω πού περιποιήθατε τον άδελφό μου, είπε ο Λούι Κβ.

Τα μάτια της Νόρας γαργκολούθησαν τον στρογγυλοπόροσωπο Κινέζο καθώς έζυπούσε συγγνώμη και κατόπιν άπομακρόνηθε. Έστράφη στον Ντάνοσερ:

— Είναι άκόμη άνθρωπος του τουφεκιού και του πιστολιού; τον έρώτησε.

— Όχι, άπάντησεν ο Ντάνοσερ. Άλλά δεν μπορείτε να φαντασθήτε πόσο αγαπημένα άδέλφια είναι.

Έκτύπησε με έκφραστικό τρόπο τον Νικ και έπρόσθεσε:

— Κάπ άξίζει η άγάπη που σ'ας δείχνει!

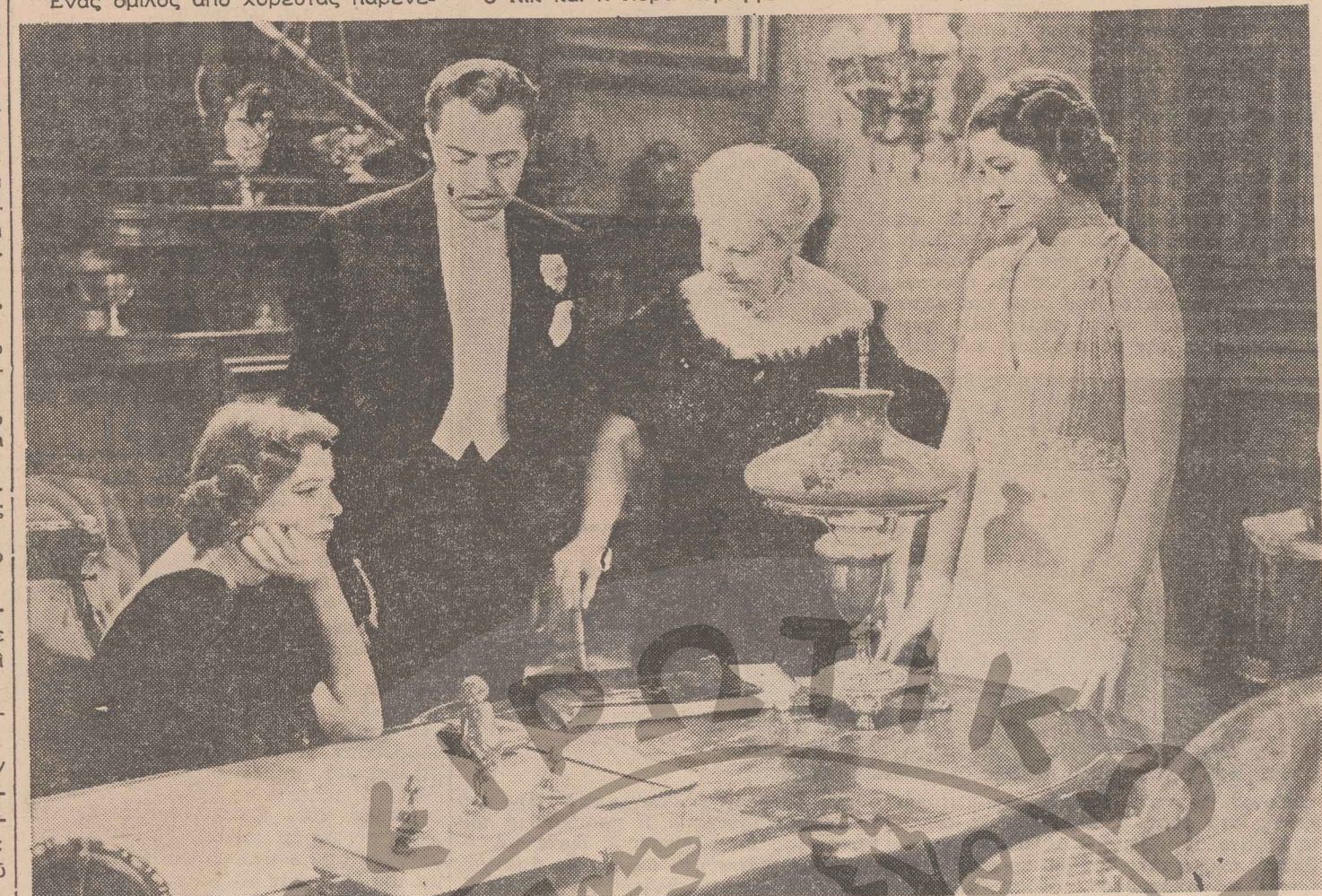
Η φωνή του περιείχε σάν μία άπειλή. Η Νόρα τ' άκουσε και έκατάλαθε. Τα μάτια της έγιναν μεγαλύτερα και άβηλα άποσποχώρησε. Ο Νικ την εκτύπαε χαμολώνωντας με τρόπο που έδεικνε πως αυτό τον διεσκέδαζε και προχώρησε προς το έσωτερικόν του εστιατορίου.

— Από δω, κ. Τσάρλς, είπε ζωηρά.

Η αίθουσα του χορού ήταν γεμάτη από ένα ώφυρμενον, άλαλάζον και σωνθομεινον πλήθος που έκινείτο χωρίς ρυθμό και ραζί.

Όταν η Πόλυ Μπίνες, αφού έτελείωσε το νούμερό της, επήγαυε προς τς γραφείων της διευθύνσεως, ο Ντάνοσερ την έπιασε από το χέρι και την εσταμάτησε:

— Είπε έδώ στην αίθουσα κάποιος γνωστός του, είχε δείκνοντας τον μισομεθυμένο Ροβέρτο.

Η θεία Κατερίνα έμενε να μη γίνη θύροδος γύρω από τα σκάνδαλα του Ροβέρτου δια να μην εκτεθή η οικογένεια που φαίνονταν πως διεσκέδαζε υπερβολικά.

— Είπε άμορφη και φαίνεται καλή, τί λές; είπεν ο Έντυ στρεφόμενος προς τον άνθρωπον που τούς είχε φωνάξει στο τραπέζι του Νικ.

— Σάπα, βλάκα! έμωρμούρισε ο άλλος. Είναι γυναίκα του.

Ο Έντυ έσπώρξε το καθισμά του και κάθικε πίσω από τον πλησιέστερο σύντροφό του.

Είχε φθάσει η ώρα που η Πόλυ έπρεπε να ηή το τελευταίο τραγουδί της βραδιάς. Ήτανε στο τραπέζι του Ροβέρτου πάντα κι' όταν άκουσε τις ερωτισμικές νότες για το τελευταίο της τραγουδί, τούρπιασε το χέρι του και τον έρώτησε: — Ποτέ σου είπε ότι θα σε ελδοποιήση; Έως συντροφιά, όπως βλέπετε. Εξέσπωκα πως θα τον ήθελες στο τραπέζι σου.

Ο Νικ εκτύπαε μ' ένα ερωτηματικό, διασκεδάστικό βλέμμα την Νόρα. Η άπάντησις της δεν άργησε καθόλου.

— Βεβαίως! είπε με έγκαρδιόππια. Άς έρθη.

Έκείνο, το όποιον δεν είχε ηή ο προστάτης του Βίλλυ του κλαψιόρη ήταν ότι ο κατάδικος πούκε μόλις βγή από τη φυλακή είχε μαζί του τρεις φίλους του. Όλοι τους είχαν τέτοιο παρουσιαστικό, ώστε θα ένόμιζε κανείς ότι μόλις είχαν εγκαταλείψει τα κάτεργα ή ότι εύρισκοντο άκόμη εκεί.

Όταν έφθασαν κοντά στο τραπέζι του Νικ, ο Βίλλυ, ο οποίος είχε κάποτε γνωρίσθ με τον φημισμένο αστυνομικό σε μία κάθε άλλο ή φιλική συνάντησι, άρπαξε το χέρι του και το έσφιξε με μεγάλη εκδήλωσι χαράς. Οι άλλοι παρετήρησαν με έκπληξι την γενομένη συμφιλίωσι.

— Καθίστε, παιδιά, είπεν άνοιχτόκαρδα ο Νικ. Καθίστε και παραγγείλετε ό,τι θέλετε.

Ένώ το γκαρσόνι έλαβε την παραγγελία και έφυγε για να φέρη ό,τι του είχαν ηή, ο Έντυ, ένας χοντροσωμος με μεγάλο πηγούνι και κτηνώδη έκφρασι, έστράφη προς την Νόρα. Άνοιξε το στόμα του ο' ένα πλατύ χαμόγελο:

— Ποτέ δεν είδα άλλον άνθρωπο με τέτοια τύχη, είπε κυττάζοντας τον Νικ. Κάθε φορά που τον συναντά έχω μαζί μου κι' ένα άλλο ώμορφο κορίτσι.

Ο Νικ έδηξε.

— Είναι χρόνια που δεν συναντηθήκαμε, είπε ριχνοντας μία γρήγορη ματιά στην Νόρα.

Τα μάτια της έδεικναν κάποια λάμψη σκεπτικισμού. Ο Έντυ έφερε το καθισμά του άκόμη πιο κοντά της.

— Όταν θα σε διώξη να με ελδοποιήσης, άκούς; της είπεν.

— Χωρίς άλλο, του άπάντησεν η Νόρα.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

ΠΟΥ ΦΘΑΝΕΙ Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

ΑΘΛΗΤΑΙ ΗΡΩΕΣ

Για την σημασία που έχουν τα σπορ στη ζωή του ανθρώπου έχουν γραφτεί πολλά. Όλοι ξέρουμε ότι ο αθλητισμός ισχυροποιεί το σώμα, αναπτύσσει το ομαδικό συναίσθημα, τσώνει την θέληση και εξυπηρετεί γενικά μίαν ανώτερη ιδέα που εύρισκε την καλύτερη εφαρμογή της στους διαφόρους αγώνες. Αλλά υπάρχει και μια άλλη από τα διάφορα σπορ, που αξίζει τον κόπο να μας απασχολήση. Πρόκειται για την αυτοθυσία των αθλητών. Πόσες φορές, δεν μείνανε με το στόμα ανοικτό, όταν παρακολουθώντας ένα μάτς φούτ-μπόλ είδατε τον τερματοφύλακα με προφανή κίνδυνο να κάνει μίαν αστραπιαία «ουτιά» στα πόδια του αντίπαλου και να αρπάξη την μπάλλα και πόσες ακόμη φορές, στο Παναθηναϊκό Στάδιο δεν χειροκροτήσατε τον ηρωικό Γεωργακόπουλο, όταν με την ψυχή στα δόντια και μιά υπεράσπιτη προσπάθεια νικούσε στα τελευταία μέτρα τ. αντίπαλό του, πετώντας κατόπιν αναπόσπαστο στο έδαφος; Ίδου δύο πρόχειρες περιπτώσεις απ' όσες συγκρατεί ο νους μας, που μας αποδεικνύουν μέχρι ποίου βαθμού μπορεί ν' αναπτυχθεί το ψυχικό σθένος ενός αθλητή που δίνει τον εαυτό του, είτε εκτός είτε εντός του γηπέδου, για να πετύχει τον σκοπό του.

Δραματικά στιγμιότυπα από ποδοσφαιρικούς αγώνες, εις τους οποίους οι παίκτες με αληθή ηρωισμό και με κίνδυνο της ζωής των αγωνίζονται δια να αποφέρουν μίαν ήτταν και να συντελέσουν εις την νίκη των ομάδων των.

κίνδυνο προσπάθειαν ενός τερματοφύλακου στο φούτ-μπόλ. «Ένα τέτοιο πρόφατο παράδειγμα αθλητικής αυτοθυσίας έχουμε την νίκη του πρωταθλητή μας Γεωργακόπουλου στους Βαλκανικούς αγώνες του Βουκουρεστίου, και ειδικώς στον δρόμον 1500 μέτρων. Στον αγώνα αυτόν ο πρωταθλητής μας υπήρξε πραγματικός ήρωας και—κατά τους παρακολουθήσαντας τους αγώνες—η προσπάθειά του έκαμε πολλούς να κλά-

σθητη διαφορά ολίγων εκατοστών που τον έδωσε την νίκη. Η προσπάθειά του ήταν τόσο συγκλονιστική, ώστε τον έσηκωσαν ανασίσθητο με φορείο από χάμα. Αλλά ο πρωταθλητής μας έβωσε ένα σπάνιο παράδειγμα αθλητικής αυτοθυσίας.

Τέτοιες περιπτώσεις ο αθλητισμός έχει να παρουσιάση πολλές. Και ειδικώς ο αθλητισμός των μεγάλων κρατών, ο-

που τα σπορ είνε διαδεδομένα εις πολύ μεγαλύτεραν κλίμακα από ημάς; Είνε οι περιπτώσεις στις οποίες ο αθλητής φτάνει πλέον το έπιπεδο του ήρωος και η προσπάθειά του παραμένει ιστορική. Πρόσφατο γεγονός στη Βουδαπέστη ένα μεγάλο μάτς φούτ-μπόλ, μεταξύ Ούγγου και Αυστρίας. Ολίγα λεπτά πριν από τη λήξη του, το αποτέλεσμα ήτο 2-1 υπέρ των Αυστριακών. Στο σημείο αυτό οι κουνίγοι επέτυχον μίαν ταχύτατην κίνηση και κατόπιν ώραιον συνδυασμών επέτυχον να πλησιάσουν τον αντίπαλον τερματοφύλακα εις απόστασιν μόλις 5 μέτρων. Το γκολ πού θα επέτυχον έθεωρείτο πλέον ως βέβαιον, και ο κόσμος ένθουσιασμένος διά την ισοφάρισιν, ανέφωνε.

Γκόου... «Αλλά δεν έφρόφθαε να συμπληρώση την λέξι, γκολ. Διαιτηστικώς ο Αυστριακός τερματοφύλακς ρίχτηκε στα πόδια του Ούγγου κουνίγου, την ώρα που αυτός έτοιμαζότανε να σουτάρη και μη λογαριάζοντας τη ζωή του, που απέσπασε την μπάλλα! Αλλά ακουσίως δέχθηκε στο κεφάλι το κτύπημα πού τον μαζεύοντανε να δώση ο Ούγγρος! Το αποτέλεσμα ήτο να τραυματισθί σοβαρώτατα και να σωθί μετά θεραπείαν πολλών εβδομάδων. Αλλά ο ηρωικός γκολ-πύκτης είχε δώσει στην πατρίδα του μίαν ώραιον αθλητικήν νίκη, της οποίας την σημασίαν και την έκταση μόνον αυτός γνώριζε. Όταν μετά 2 ημέρας συνήλθε από την φασαρία, η πρώτη λέξις που εξέστομισε ήτο αυτή:

—Νικήσαμε; «Ένα άλλο παράδειγμα αθλητικής αυτοθυσίας αναφέρεται σε αθλητικούς αγώνας πού έγιναν μεταξύ Φινλανδίας και Νορβηγίας στο Όσλο. Εγένετο ο αγών 10.000 μέτρων ή μάλλον έτετρακλίετο. Ο Φινλανδός υπελείπετο 100 περίπου μέτρα απ' το έρμα, ακολουθούμενος όμως κατ. πόσα από τον Νορβηγόν και όλοι τον έ-ξεωρούσαν νικητήν. Αλλά στο σημείο αυτό, ο τελευταίος ανέπτυξε μίαν ξα-νρική ταχύτητα, και υπέρβηκε το στά-διον, πού ζήτησαν με το μέτρο τον «νικητό». Έπεισε χωμα ανασισθητός και έ-α-τροπύ τον έ-α-τροπύσαν αμέσως απε-κρίθησαν ότι η καρ-διά του είχε παύσει να λειτουργή πρδ 30 δευτερολέπτων! Στα τελευταία δηλαδή μέτρα της διαδρομής έτρεχε ένας...νεκρός! Ο Νορβηγός αθλητής συνήλθε μετά 8 ώρας αφού όμολογούμενος έκτύπησε την πόρτα του τάφου.

Το γκολ απέφυξεν... Παραπρόσθε όμως με πόσην τολμήματα και πόσην προσηλασιν απέκρουσε ο ηρωικός ποδοσφαιριστής την μπάλλα από το έρμα της ομάδος του.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ: ΤΑ ΖΩΑ ΕΙΝΑΙ... ΦΛΑΘΟΙ!

Τετράποδες και πτερωτοί πρωταθληταί.

Από τα περιεργότερα φαινόμενα της ζωής των ζώων είνε τα παιγνίδια τους. Όλα τα αντίερα ζώα παίζουν όταν άκομη είνε κοιλιά, πράγμα πού δικαιολογεί την άποψιν ότι τσόν οι άνθρωποι, όσον και διά τους καταπτερούς άδελφούς του, τα άλλα ζώα, το σπόρ είνε ένα φαινόμενον βιολογικώς και ψυχολογικώς έρριζωμένον από την παιδική μας ηλικίαν. Έν τοσοούτ τα παιγνίδια των ζώων δεν περιορίζονται μόνον εις την παιδικήν ηλικίαν, πολλάκις υπερβαίνουν και πέραν αυτής, όπως έχει κανείς συ-νατή την ευκαιρίαν να παρατηρήσιν στα σκυλιά και στις γάτες.

Και τα πουλιά: Με το «σπόρ των πουλιών» άσολείται εις μίαν ένδιαφέρουσαν επίφυσην του εις γερμανικήν έφημερίδα ο καθηγητής Δρ Μπαστιάν Σμίντ. «Πολλοί—γράφει—άρονονται τελείως άπαισι. Αλλά τότε δεν ανταποκρίνεται πρδς τα πράγματα, μαρτυρούν μόνον έλλειψιν παρατηρητικότητος. Όποιος έχει κοττήτοι, είνε άδύνατον να

άληθινά χαριτωμένα εις αυτές τας κινήσεις των. Χωρίς κανένα προφανή λόγον άρχίζουν έξαφνα να χοροπηδούν και χωρίς έπίσης κανένα προφανή λόγον σταματούν έξαφνα τ' χοροπηδήματα. Νεαρά λελέκια άρχίζουν αυτά τα παιγνίδια συνήθως τας πρωινάς ώρας.

Πολλά πτηνά της οικογενείας των κορακίνων συνήθιζον έπίσης να παίζουν. Διάφορα είδη κουροίνες αισθάνονται χωρίς να ζευρήμεν γιατί, ιδιαίτερον χαράν μπιστά εις αντικείμενα πού γυαλίζουν ή έχουν ζωηρά χρώματα. Μού συνέβη να παρακολουθήσω κάποτε μίαν κουροίνα πού έπαιζεν όλοκλήρως ώρας με μίαν γυαλιστερή χάντρα πού έ-τρεχε να ραμφίσκω κάτω εις το έδαφος και πήγε και την έκρυψε σε μίαν κουφέλα ένως δένδρου. Κάθε τόσοον την ζετρώ-πωνε την χάντρα, την έρριπτε κατά γης, σκεκόταν και την κτύπαε σαν να μη την χόρτασε το μάτι της, την ζαναόσκωνε κλπ. θά έλεγε κανείς πως έπαιζε μπά-λα! Γενικά όλα τα πτηνά της οικογενείας των κορακίνων δεικνύουν ιδιαίτε-ραν προτίμησιν πρδς όλα τα ζωηρά χρώματα, γυαλιστερά αντικείμενα. Κατά την γνώμην μου μάστις τα πτηνά αυτά κατά μοναδικόν εις όλον το βασίλειον των πτηνών φαινόμενον, δεικνύουν ιδιαίτε-ραν προτίμησιν πρδς ώριμα χρώματα. Τα ζωηρότερα, ζωηρότερα χρώματα αντικείμενα

ώσαν να έχουν την αίσθησιν και των διαφόρων χρωμάτων και των διαφόρων βαθμών της λαμπρότης.

Υπάρχουν και πτηνά πού, άμα πάρουν το θάρρος παίζουν και με τόν άνθρωπον. Πολλές φορές μπορούν να παρατηρήσιν έως ένα τέτατον της ώρας από τα πτηνά τα παιγνίδια. Μετάδ αυτών συγκαταλέγονται κυρίως οι παπαγάλοι και τα «κακάντου» (ένα είδος παπαγάλων, πειδ μικρόν).

Πολλά πτηνά συνήθιζον να παίζουν εις τόν άέρα, κατά την πτήσιν των. Όσον μάστις επιπρόθεωτα είνε εις την πτήσιν των, τόσοον ταχύτερα παίζουν φύλλα, στον άέρα, ώσαν να επιδιώκουν εις άκροβάσεις. Άξιοθαύματα είνε τα εναέρια αυτά παιγνίδια των εις ιδίαν τα νεράκια.

Περιέργον θά φανή ότι άκόμη και οι κοκυκοειδείς παίζουν. Είςά δύο κοκυκοί άγνιες πού κατά προτίμησιν έπαιζαν με το μικρό πανερί το ραψίσματος. Ότι έ-ρισκαν έντός αυτού, κουδορίστρες, δακτυλίθρες, άρμαβίδες κλειδίων και ότι άλλο μπορεί να εύρεθί μέσα εις το μικρό πανερί το ραψίσματος, γινόταν για τις δύο κοκυκοειδείς πρόκοχη για την γνώσιν. Έπαιζαν και με μέτρον ή με τις κορδέλλες πού ζετρώπταν: Τα ζετρώ-λιγαν και διοεκείαζαν.

Το μυστικό της δράσεως

ΑΛΛΟΙΘΩΡΟΙ

ΕΝΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ ΜΑΣ

Πώς διορθώνεται ή διάθλασις των όπτικων μυώνων.

Οι γονείς των οποίων τα μικρά παιδιά άλλοιθωρίζουν δεν πρέπει να τρομάζουν. Ναί μέν ή περιποίηση του άλλοιθωρισμού όπως κάθε άλλου φυσικού ελαττώματος, δεν είνε εύκαριστη, αλλά ευτυχώς, όπως είπαμε, πρόκειται περί ελαττώματος και όχι περί άσθενείας. Η επίσημη πιστοποίηση ότι είνε κληρονομικός, όφειλεται όμως και εις διάφορα τυχαία περιστά-τικά. Ούτω έπειτα από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα π. χ. ένας νέος παρουσιάζεται στον οφθαλμίατρο και τον παρακα-λεί να εξετάσθ τα μάτια του. Πράγματι ο Ιατρός πιστοποιεί ότι ο νέος άλλοιθωρίζει. Το δεξί του μάτι κυττάει πρδς τα μέσα ενώ ως τη στιγμή πού έπαθε το άτύχημα ήταν τελείως καλά. Ο φθός, ή νευρική ταραχή επέφεραν κάποια διατάρα-ξη των όπτικων μυών και το δεξιό μάτι άρχίζει ν' άλλοιθωρίζη. Ο έκδήςλουν σε μιά νέα κο-πέλλα είκοσι έτών, ή οποία μόλις σκόνηθε από μιά βαρεία γρίππη. Ο άλλοι-θωρισμός μπορεί να προ-έλθω ως έκ τούτου από διάφορες αιτίες: Άσθενεί-ες, φθός, υπερικές προ-σολές, νευρική χαλάρω-σις παντός είδους, μπο-ρούν να τον προκαλέσουν ή μάλλον να κάνουν να έκδηλωθί.

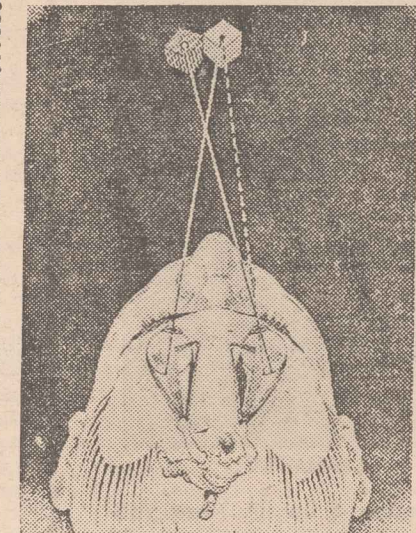
Λέμε να κάνουν να έκδηλωθί διότι έν γένει ή προδιάθεσις υπήρχεν ήδη. Πράγματι γρίπη κατά την στατιστικήν έπιστοιήσθη ότι 3,3 τοις εκατό έκ των πασχόντων από άσθενεί-ες των οφθαλμών άλλοιθω-ρίζουν, εις την Άμερικην αι παρατηρήσεις έβεβαίω-σαν ότι 80-90 % των άν-δρών έν γένει παρου-σιάζουν κάποιο κρυφά ε-λαττώμα όσον άφορτ την έκδίωξιν όσον των όφθα-λμών. Κατόπιν τις πιστο-ποιήσεως ταύτης είνε εύ-ζήτητον πώς μίαν νευρι-κότις ή μία κατάσταση άδυναμίας μπορεί να δημιουργήσθ τον άλλοιθωρισμόν. Όταν το παιδί μίαν οικογενείας παρουσιάζη αυτό το ελάττωμα πρέπει να το παρουσιάζουν άργά ή γρήγορα. Αυτό δε μπορεί να νήν κάλλιστα και όταν οι γονείς δεν παρουσιάζουν άπολύτως καμμίαν διατάραξιν στα μάτια τους. Όσο γρηγορώτερα δε προσφύνη κανείς σε τέτοιες περιπτώσεις στον οφθαλμολόγον τόσο γρηγορώτερα, μί σωστή και καλή έπεμβασις θα έπιφέρη την ίασιν.

Έν γένει παρουσιάζεται ο άλλοιθωρισμός σε παιδικία 2-3 έτών πού άρχίζουν να χρησιμοποιούν έντατικώτερα τα μάτια τους. Συμβαίνει έπίσης να άλλοιθωρίζουν και νεογνώντα μω-ρά. Αλλά αυτό δεν πρέπει να τρομάξη τις μητέρες, διότι αυτός ο άλλοιθωρισμός περνάει έν γένει πολύ γρήγορα. Το ότι οι γονείς των οποίων τα παιδιά άλλοιθωρίζουν πρέ-πει να προσφύνην αμέσως σε γίαντρ είνε ανάγκη όχι μόνον φυσιολογική, αλλά και ψυχολογική. Συμβαίνει, ως γνω-στόν, τα παιδιά πού άλλοιθωρίζουν να υποφέρουν ιδιαίτερώς από τα σκώματα των συνηθισμένων των ένδ στα χωρία και στον περισσότερο άμωρφο λαό οι άνθρωποι φοβούνται πραγ-ματικώς τα άλλοιθωρίζοντα μάτια ως «γρουσουζίκας».

Οι ψυχολογικές συνθήσεις παροίουν καταστάσεις στην ψυχή των παιδιών είνε εύκαλονόητες. Τα παιδιά γίνεται με-λαγχολικά, άποφύουν την συνταγή μεγάλων και μικρών μονάδων και βεβαίως αυτές οι έκδηλώσεις δεν αποτελούν τις καλύτερες βάσεις για τη συνέχισι της ζωής. Το παιδί πρέπει να έχη αυτοπεποίθησι και να χαίρεται με την συντροφία των άλλων ανθρώπων και πρέπει, επαναλαμβά-νομεν, και γι' αυτόν τον ανουδαίωτο λόγο, οι γονείς να πη-γαίνουν αμέσως στον γίαντρ τα παιδιά τους, όταν άρχίζουν ν' άλλοιθωρίζουν.

Ας δοθίμε τώρα πώς δημιουργείται το ελάττωμα αυτό. Ό βολδός του οφθαλμού μας κινείται δι' έξ μυώνων. Οι έξ αυτοί μύς άποτελούν τους άξονας των οφθαλμών, διά των οποίων προκαλείται ή σύγκλισις άμφοτέρων των οφθαλμών πρδς το αντικείμενον, το όποιον θέλομεν να δώμε. Ός γνωστόν, κάθε μύς άντανάκλα και μίαν ιδιαίτερη είκονα και οι δύο αυτές είκόνες γίνονται μία εις το συνειδητόν μας. Πρδς τόν σκοπόν τούτον όμως τα μάτια μας τοποθετούνται («τομωμάς») κατά τέ-τονον τρόπον ώστε έπί των δύο μυελών προσέδωχ χιτώνν να καταλάβη την αυτήν θέσιν το αντικείμενον, το όποιον παρα-τηρούμεν. Αυτό δε πραγματοποιείται διά μίς ώριμας ψυ-χολογικής έπιβολής, της οποίας ή πηγή και ή ενεργεία παρα-μένουν άγνωστοί, την καλουμένην προαμορφοστίππη. Όταν λείψι τυχόν ή ιδιότης αυτή, όταν έπέλθω έξ έκ τούτου διατά-ραξις της όπτικής γυνίας, τα μάτια άλλοιθωρίζουν.

Ο άλλοιθωρισμός δεν είνε μόνον κάτι τι πού άσχημίζει έν γένει το πρόσωπο και έπηρεάζει την όλην εμφάνισιν. Είνε ζη-τημα υγείας του ευγενεστώτου όργάνου της δράσεως και ζή-τημα, έστ' αλλιώς, νευρικής υγείας. Άλλως τε πρέπει να έκχωμεν υπ' όψιν ότι το μάτι πού άλλοιθωρίζει άδυνατεί έλα-ναι και περισσότερο όπως συμβαίνει να άλλοιθωρίζουν εύκολά-τερα μάτια πού είνε άρρωστα. Στα παιδιά ιδίως ή θεραπεία είνε εύκολη και γίνεται άρχικώς με διάφορες άσκήσεις των οφθαλμών. Μαζί με τας άσκήσεις οι άλλοιθωρίζοντες πρέπει να χρησιμοποιούν και ιδιαίτερα γυαλιά, ο Ιατρός δε μετακρίζε-ται διά να επαναφέρη την προαμορφοστίππη ένα ιδιαίτερον σε-ρεοσκοπίον άλλοιθωρισμού. Έάν παρά ταύτα το ελάττωμα έπι-μένει, τότε γίνεται προσφυγή εις μίαν μικρόν έγχείρησιν, ή οποία όμως είνε εύκαλονόητη και δεν παρουσιάζει άπολύτως κανέναν κίνδυνον και ή οποία προκαλεί πάντοτε στην ψυχή των άσθενών ένα ιδιαίτερον αίσθημα ευγνώμοσύνης για τόν γίαν-τρ. Κατά την έγχείρησι αυτή τροποποιείται ή άρετηρία και έν ανάγκη το μήκος των όπτικων κινητικών μυώνων ούτως ώστε ο βολδός του ματιού να καταλάβη την προτέραν του θέσιν.

Ο άλλοιθωρισμός οφείλεται σε κακή λειτουργία των όπτικων μυώνων

Το δραματικώτερον επεισόδιον του Ρωσοαπανητικού πολέμου. Κατασκοπεία, έρω, περιπέτεια, μυστήριο.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Άκρον άωτον άσπρημά-δας.

Ένας άσπρημένος, πού έχει γυ-ρίσει μόλις από την έξοχίν, μονο-λογεί:

—Πού να πάρδ ο διάβολος! Δεν κατορθώνω να θυμηθώ πού έργα-ζόμουν, πριν να πάρω την καλοκαι-ρινή μου άδεια!

Πτωχοί και πλούσιοι

Ένας πάστορ Νεοορκεζός έλε-γε εις ένα κύκλον γνωστών του: «Όταν βλέπω τόσα αυτοκίνητα στασιμμένα έξω από την εκκλη-σία, διερωτώμαι τί απέγιναν οι πτω-χοί της ένορίας. Όταν όμως βγθ ο δίσκος για τούς πτωχούς, διερω-τώμαι τί απέγιναν οι πλούσιοι!

Η εξήγησις

Ο έξος έρωτ τόν χωρικόν: «Τι γιατί πούλατε εδώ πανάκρι-θα τό κρασί, αφού έχετε τόσα στα-φύλια...» —Έξερτε, κύριε, δεν έχομε νε-ρό στο χωριό και άναγκαζόμαστε να τό φέρνουμε από πολύ μακριά...

Κατόπιν έορτής

Μιά γυναίκα πήγε να έπισκεφθί έναν γίαντρ.

Ο γίαντρ πού είνε με τρέμουσα φωνή ήρώτα εις τόν δώδεκτο, θέ-λω να μού πτε είλικρινά και εύ-συνειδήτα τί έχω και είμαι τόσο ταπεινά διόδετ.

Ο γίαντρ την εξήτασε από την κορυφή ως τα νύχια με την μεγα-λείτερη επαγγελματική ευσυνειδή-σια.

—Κυρία τίς είνε στο τέλος. «Έχω τρία πράματα να σάς πώ: Πρώτον πρέπει να κάμτε διατα ώστε να έλαττωθί το βάρος του σώματός σας, τούλάχιστον κατά πέντε όκά-δας. Δεύτερον, ή όμορφιά σας θα είνε πιο έλκυστική αν καταργήσε-τε όλες τις αλοιφές και τ' άρώματα και να μεταχειρίζεσθε άπλως.

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

Ο καφές

Είς τό καφεενείον. — Αὐτός ο καφές, κύριε, είνε εξαιρετικός. Έρχεται και' εύθειαν από την Βραζιλία. —Ο πελάτης. — Και θα ήμηνός σας, τούλάχιστον κατά πέντε όκά-δας. Δεύτερον, ή όμορφιά σας θα είνε πιο έλκυστική αν καταργήσε-τε όλες τις αλοιφές και τ' άρώματα και να μεταχειρίζεσθε άπλως.

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

—Εν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

Πώς ζούν επάνω στους πάγους ΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΜΙΑΣ ΣΚΛΗ-ΡΑΓΩΓΗΜΕΝΗΣ ΦΥΛΗΣ

Ο λαός πού έχει τας περισ-σοτέρας προλήψεις.

Δεν υπάρχει άσφαλός εις τόν κόσμον λαός με περισσοτέ-ρας προλήψεις από τους Λάπωνας. Και τούτο όφειλεται άσφα-λώς εις τό γεγονός ότι οι άνθρωποι αυτοί ζούν εις ένα περι-βάλλον τόσον έρημικόν, πάντοτε κιονισμένον και τα σκετε-ία δαση, τα όποια φαντάζονται γεμάτα κακοποία πνεύματα, με τα όποια μόνον οι μόνον οι άνθρωποι να συ-νενηνοθούν, και μόνον αυτές δεν περιόχουν. Διά τούς κοι-νούς θρησκείας όμως τα πνεύματα αυτά είνε πολύ επικίνδυνα.

Είνε πολλοί οι τρόποι κατά τούς όποιους τα φοβερά και ά-όρατα αυτά ούλντρας ένοχλούν τούς ανθρώπους και τούς προκαλούν παντός είδους ζημίας. Έν πρώτως δηλητηριάζουν τα χόρτα, με τα όποια τρέφονται οι τράνδοι, τα μεγάλα έ-κείνα έλάφια πού αποτελούν την μόνην τροφήν διά τούς Λά-πωνας έν καμρ χειμώνος, έκτός του ότι τα μεταχει-ρίζονται διά να σούρουν τα έλκυθρά των.

Το φοβερώτερον όμως, εκείνον πού τρομάζουν αι μύτερες, είνε ή άντικατά-στασις των νεογνών με μι-κρά ούλντρα, πού έχουν τριχωτών σώμα και πόδια παντικού. Δι' αυτό όταν γεννώνται ένα βρέος, τό παίρνουν άμέσως από την μητέρα του, ή όποια τό βλέπει μόνον διά να τό θηλάσθ, και τό άφύουν μαζί με την γαλιαν του εις ένα χωριστόν δωμάτι-ον, όπου προσποθούν να κρατήσουν μακριά το πνεύματα με προσευχάς και έξορκισμούς.

Κάποτε όμως συμβαίνει ώστε τα ούλντρα να κα-τορθώνουν και να κά-νουν την άντικατάστασιν αυτήν. Τότε δια την μπε-ρα υπάρχουν δύο τρόποι διά να ξανάδωρ το παιδί της. Πρώτον να περιποι-θθί τόσον πολύ το μικρόν πνεύμα, ώστε ή μητέρα του να συ-κινήθ και να ζαναόσθ εις την μητέρα το παιδί της. Ήμπορεί όμως και κάμη και άκριβώς το αντίθετον. Να κακοποιή δι-λαθί τόσον το μικρόν ούλντρα, ώστε ή μητέρα του, διά να τό γλυτώσθ να τό πάρη άμέσως και ν' άφήσθ εις την θέσιν του το νεογνόν πού είχε κλέψει.

Εν τούτοις τα ούλντρας δεν είνε πάντοτε κακοποία πνεύ-ματα. Μερικά έξ αυτών δίδουν πολυτιμώ-στα πνεύματα εις τούς πολεμιστάς, άλλα ύπαγορεύουν συνταγές εις τας μαγίσσας, συνταγές δια την έκτέλεσιν των οποίων πρέπει να χρησιμο-ποιηθούν τα περιεργότερα και πλέον άπύθνα πράγματα, κά-ποτε συκαμερά ή επικίνδυνα, όπως λ. χ. διάφορα δηλη-τήρια.

Υπάρχουν και άλλα πνεύματα, θηλυκά αυτά, πού όμοιά-ζουν με τας σερίφας της ιδίης μας μυθολογίας. Αυτά καρα-δοκούν εις τα δαση και τα μοναχία τούς διαβάτας και άφου τούς έπιτεφούν, τούς πίνουν όλον το αίμα εις μίαν ύσάτην περιπτώειν.

Πολύ όλίγοι κατορθώνουν να έξέλθουν ζωντανοί από την συνάντησιν αυτήν. Τα θύματα εύρίσκονται νεκρά επάνω εις τό χιόνι χωρίς μίαν σταγόνα αίμα. Οι όλίγοι όμως πού κατορ-θώνουν να έπιζήσουν από την περίπτωση αυτήν δεν ληστο-νούν ποτε τά ήδονικάς στιγμές, τάς όπίας έπέβρασαν εις την άσκήσιν των έρωτικών αυτών πνευμάτων. Και αυτό είνε άρκτετόν διά να προκαλέσθ την έπιστυπίαν των γυναι-κών.

Τα πνεύματα αυτά λέγονται «σκόγγοι» και οι άνδρες δεν τολμούν ποτέ να προσφύνην τό όνομα των, πρδς πάντος όταν εύρίσκονται μόνον μακριάν κατοικημένην μέσους. Και είνε πιθανόν, πρδς πάντος δι' αυτούς πού έγνώσαν μίαν φο-ράν από τα «σκόγγοι», να συναντηθούν και πάλιν μαζί, πρδς, όχι πλέον εις τό δάσος, αλλά εις τόν ύπνον. Και τότε δεν γλυτώνουν.

Υπάρχουν όνοματα, τα όποια οι Λάπωνες δεν τολμούν να προσφύνην, διότι γνωρίζουν τας καταστρεπτικές συνεπείας. Είνε όνοματα των προγόνων των, τού «Γέροντος τού δάσους» και τού «Λιχούδου τού μέλτος», δηλαδή της άρκουδας.

Το ζών αυτό οι Λάπωνες το φορούνται, αλλά και τό σέ-θενται. Το σκοτώνουν κατά την διάρκειαν του χειμώνας, κα-τόπιν πολλών προετοιμασιών πού παρατείνονται επί πολ-λάς ημέρας.

Όταν σκοτώνεται καμμία άρκουδα, γίνεται όλοκλήρως τε-λετή. Όσοι έλαβαν μέρος εις τό κυνήγι καταλαμβάνονται από μίαν άπερίγραπτον χαράν, αλλά και σόγνησιν, γιατί το ζών άντιπροσωπεύει μίαν θεότητα.

Επειτα, με τό κράτα της άρκουδας γίνεται συμποσίον, εις τό όποιον λαμβάνουν μέρος οι κάτοικοι όλοκλήρου τού χωριού. Κατά την διάρκειαν τού γευμάτος όλοι είνε χαρού-μενοι, αλλά δεν τολμούν να έκδηλώσθ την χαράν των θο-ρυβώδως, δια τόν φόβον της βίας έκδικήσεως. Και ποτέ δεν προσφύνην τό όνομα της.

Οι Λάπωνες λοιπόν δεν ζούν μόνον εις την κιονισμένην άπεραντωνών των πολιτών έκτάσεων, αλλά και μέσα εις έ-ναν όλόκληρον κόσμον φαντασμάτων πού αποτελούν το με-γαλειτερον μέρος της ζωής των.

Ένας ώριός τύπος Λαπωνίδος με την ε. την της ένδυμασίον.

ΓΑΜΟΣ 1937

—Έν γένει, κύριε, είμαι άρρω-στον... ενώ είμαι ζωηρότος. Ο γίαν-τρός κατοικεί στον επάνω όροφο...

ΑΓΓΛΟ ΑΞΩΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΛΙΟΥΓ'Σ ΜΕΝΚΕΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ.
"Εξη μουσικοκριτικό.
Μία παντρεμένη.
Μία δεσποινίς.
Μία ζωντοχώρα.
630 γυναίκες.
12 άνδρες.

(Η σκηνή παριστάνει μίαν αίθουσα συναυλιών. Παρασκευή απόγευμα. Κατά την διάρκεια του βουδοδράματος δεν προφέρεται ούτε λέξη. Οι φράσεις που επαναλαμβάνονται ερμηνεύουν μόνο τις σκέψεις των διαφόρων προσώπων).

Ο ΣΩΒΑΡΟΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ. "Αρκεί αυτό το κτήνος να μην άρχισα να παίζω κομμάτια εκτός προγράμματος! Οι άναγνώστες μου περιμένουν να μάθουν από μέσα τι έξετέλεσε και πώς, λές κι είμαι υποχρεωμένος να γνωρίζω μουσική!

150 ΓΥΝΑΙΚΕΣ. "Αναρωτιέμαι αν είναι πιο δυνατός απ' τον Παντερέσκο. Τι φριχτή φωτογραφία που του είχαν δημοσιεύσει οι εφημερίδες!

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΟΣ. "Αν με κάνει να χάσω το τελευταίο λεωφορείο, θα τον «κοινωνώ» στην εφημερίδα μου!

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ (απ' τους 12 που παριστάνει ολοι-όλοι). Νά επιτρέπεται τουλάχιστον το κάπνισμα!...

(Ο μέγας βιρτουόζος εμφανίζεται απότομα και χαϊρετά. Φρενιτώδη χειροκροτήματα. Κάθεται στο πιάνο, σηκώνεται, χαϊρετά, χαϊρετά και πά-λι, κάθεται, τεντώνει τα πόδια του κάτω απ' το πιάνο, κάνει να τριξούν οι κλειδίσες των χειρών του και χάνει ένα άχτυλο μέσα στο σκληρό κολλάρο του. Είναι ένας νέος με αγυρόξανθο μαλλιά, τύπος Γερμανο-συγγαροπό-λιθουανό - τεχνο-σλαβόακτικος).

ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. "Ω! Τι όμορφος που είναι!

ΜΙΑ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ. Θεέ μου! Τι κομψός που είναι!

ΜΙΑ ΖΩΝΤΙΧΩΡΑ. Τι υπέροχα, μεγάλα μάτια! Πόσο θά υπέφερε στην ζωή του!

110 ΓΥΝΑΙΚΕΣ. "Ω! Θα του φιλάγα τα χέρια!

(Ο βιρτουόζος αττάκαρει μία σονάτα του Μπετόβεν. Έπικρατεί απόλυτος σιωπή κι αρχίζει με το «αλλέγκρο κόν μπίο»).

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. "Ονειρο! Ο Παντερέσκο την έπαιξε σαν φός τρώ! Τι ποίηση!

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΛΟΓΟΣ ΤΩΝ «Αμερικανικών Νέων». Τι να σημαίνει άραγε «κόν μπίο»... Πρέπει να ψάξω να το βρω στην εγκυκλοπαίδεια.

Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ. Θα ήθελα να τον άκουγα να παίζει μίαν ολοκληρωή νύχτα. Το «αλλέγκρο» του είναι ασυνήθιστο. Ποιος ξέρει τι θα είναι το «άντάντε» του ... (άναστενάζει) Άααααααα!

ΜΙΑ ΧΑΡΙΩΜΕΝΗ ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Τι έρμηνεύει! Η ψυχή του θα είναι θασσανισμένη απ' την όμορφη του κομμωτική.

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ (άττάκαροντας τα δύσκολα μέρη). Αυτή η αμερικανική μύτρα είναι αιχρός, φρίλη, αήδεια. Κι έχουν το θράσος να την άποκαλούν «μύτρα του Μονάχους! Βαρδάρκο άνθρωποι!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. Πώς έζηλεω την γυναίκα που έ άγαμέ ε μάτερ! "Ω! Νά πέθανά μέσα στην άγκαλιά του μακριά απ' τις προλήψεις του κόσμου!... Ο έρωτας είναι υπέρνω πάντων κι η Τέχνη είναι η θεοποίηση του έρωτος. Νοιώθω μέσα μου μίαν ειδοολατρική ψυχή σαν να εφευλόγησα ρόδα στις όχθες του Γάγγη...

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ. Κι' εκείνο το κατασκευασμα με τις μαρινάτες ρέγκες!... Τι φρίκη! Αυτή η αμερικανική κουζίνα θα μου χαλάση το στομάχι! Πρέπει να φυλαχτώ!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. Ποιος ξέρει αν οι ειδοολατρικές μου σκέψεις δεν θασσανίζουν κι αυτόν την στιγμή αυτή... "Ω! Τώρα θα πέσει να κοκκινισώ λίγο... εις ένδειξιν συγκινήσεως!

Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ. Θα μου ήταν άραγε πιστός... "Αν με άπενοσε θα του έκοβα δυό άχτυλα να μην μπορεί να ξαναπαίξει για άλλην στην ζωή του!

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ. Εκείνη η φρούλαϊν Κλάρα της Αρέσθης τι νάνγινε άραγε; Νοστιμούλα ήταν, ξανθοροδοκόκκινη... Γιατί άραγε νάπαγε να κ'ι γράφω; Πάντως οι μελόητες που έφτισαν ή-

σαν υπέροχες!

10 ΑΣΚΗΜΟΜΟΥΡΕΣ. Είμαι δέξαιη πώς στην Εύρώπη θα του έκαναν κόρτε πριγκίπισσες με βασιλικό αίμα... Τι άραιοι πειρασμοί γι' αυτόν!

(Ο βιρτουόζος τελειωσε το «αλλέγκρο». Σηκώνεται και χαϊρετά. Έκτακτος χειροκροτημάτων).

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ (χαϊρετά και πά-λι). Τι παράξενο, οι αμερικανικές σά-λες κονσέρτων μυρίζουν καουτσούκ. Οι λονδρέζικες σκαπουν. Οι παριζιάνικες είναι σωστό άρωματοπωλείο. Τώρα άς άρχισώ το «άντάντε».

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. Ποιος ξέρει αν μι-λά τα άγγλικά;... Αυτό όμως δεν έχει σημασία: έγω θα τον άγαπούσα... έστω και σιωπηλός, μουσικοπαθής...

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ. Εκείνη η μελα-χροινούλα, στο τέλος της δεύτερας σει-ράς, είχε ή μόνη που δεν είναι... άντρου-γιαί! Όλες τους οι άλλες είναι σαν σπερ-ματοεπί! Πέρα πολύ λιγνές για μένα...

Τις προηγούμενες, στρουμπούλες σαν εκείνην που έπαιζε άρπα στο Άμβουρ-γο.

γο. Φρίτσι την λέγανε, θαρρώ. Φρίτσι Μέγερ ή Φρίτσι Σμίτ. Θα της στείλω έ-να κάρτ-ποστάλ.

5 ΓΥΝΑΙΚΕΣ (που θυβίζονται σε έκ-στασι). Νά μπορούσε τουλάχιστον να τον άκουσε ο Μπετόβεν! Θα κλαίγει απ' τη χαρά του. (Τέλος του «άντάντε»).

Δεύτερος χειμάρρος χειροκροτημάτων).

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ (ξανακάθεται). Και τώρα, αυτό το διαβολέμένο «Σκέρτσο». Κουράγιο όμως! Θεέ μου, πώς έρωμά-το καουτσούκ!

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΟΥ ΠΑΣΧΕΙ ΑΠΟ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ. Πάει άργά, πολύ άργά!

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΟΥ ΠΑΣΧΕΙ ΑΠΟ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΙΣ. Τρέχει σαν δαι-μόνας!

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ. Καλά τα κατάφε-ρα!... (Μόλις έξετέλεσε μία «χρωματι-κή»). Είναι καταναγκαστικά έργα, να παίξης έτσι όλη την ζωή σου για να θυγάς το ψωμί σου!

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ. Τι πάθος! Λές καιλόκληρη ή ψυχή του διοχετεύεται μέ-

σα στα θεία δάχτυλά του!

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ. Αυτό το «Σκέρτσο» ξετρελλάίνει όλες τις γυναίκες. Η με-λαχροινούλα της δεύτερης σειράς δεν έσκόλλε τα μάτια της από πάνω μου... Νά μικρούλα, άκουσε 'ι' αυτό! (Τέλει-ώνει με έκτατο χυλιόμετρο την ώρα το «Σκέρτσο». Αντικυλών χειροκροτημά-των).

Ο ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ΤΩΝ ΚΡΙΤΙΚΩΝ. Τι κολοκύθια είναι αυτά! Αυτό είναι κυδι-ανός έφαρμωσμένος στην μουσική. "Αν έπαιζε το 1867, θα τον σφύριζαν... με διπλούν σφύριγμα μάλιστα!

Ο ΒΙΡΤΟΥΟΖΟΣ. Είναι άπαραίτητο απ' τα τουρνέ μου να εγάζω 30.000 δολ-λάρια. Τι λησται αυτοί οι λιμπ-σάριοι; σου κρατούν 33%, άφαιρουμένων των έ-ξόδων... "Άσε πιά τους λογαριασμούς στα ξενοδοχεία! "Άμωρφα περιποιούν-ται οι Άμερικανοί τους καλλιτέχνες!

"Αν με ξαναδούν όμως... να μου γρά-φουν! Προτιμά να αγοράσω μία θύλλι-στα κοντά στην Βιέννη και να διατρέφω κουνέλια... Θεέ μου τι δίαια είναι αυτή! Καί πρέπει να ξαναπαύω απ' αυτή την δαιμονισμένη μύτρα!

(Αφού έκλήθη έξη φορές στην σκη-νή, ο βιρτουόζος άπομακρύνεται σκουπίζοντας το μέτωπό του υπό τυ-φώνα χειροκροτημάτων).

Η ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΟΥΛΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕ-ΡΑΣ ΣΕΙΡΑΣ (με ξερό λαρύγγι και τρέμονα χέρια). Θεέ μου... Θαρρώ πώς με κύτταξε!

ΛΙΟΥΓ'Σ ΜΕΝΚΕΝ

Ε.Φ.Σ.
Ερμηνεύει η
ΑΘΗΝΑΣ
Κόρυς.
Αποστείλεται μου
παρακαλώ εν άντιπαι-
στον του βιβλίου σας
ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ
είναι την κάτωθι διευθυνσί-
ν ΔΩΡΕΑΝ.
ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ

ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

προσπαθεί να διατηρήσει την ομορφιά της. Λίγες όμως το κατορθώνουν διότι όλες καταφεύγουν σε μέσα που δίδουν το αντίθετο αποτέλεσμα. Η διαίτα και οι γυμναστικές άσκήσεις βλάπτουν εάν ο οργανισμός δεν λειτουργεί υπό εύνοϊκάς συνθήκες. Για να αποφύγετε άπώλεια χρόνου και απογοήτευσι, σας δίδωμε το μυστικό ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, ε' ένα κομψοτεταγμένο βιβλιαράκι. Άρκει να μάς άποστείλετε το έναντιν δελτίο.

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ

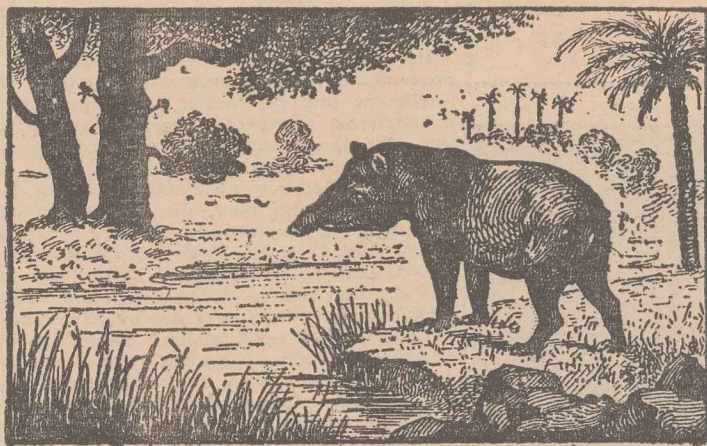
"Όπως ύποσχεθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο μας παρέχομε σήμερα μερικές συμ-βουλές για τον τρόπο που μπορεί κανείς να αδυνατίσει.

Για την άφέλεια των διαφόρων άσκήσεων θεωρούμε περίττο να γράψουμε. Έτσι να γνω-στόν ότι η γυμναστική, το περπάτημα, η ω-ματική γενικής κόπωσης, συντελεί στο άδυ-νατισμα.

Με τις καλές εκτελούμενες άσκήσεις, ο οργανισμός καταναλώνει το περιττόν της λαφείσας από τις τροφές ένεργειας, όποτε οι άσκήσεις άποτελούν άμυντικό μηχανισμό για την προφύλαξη εκ της παχυσαρκίας. Γι' αυτό τον λόγο είναι και άφέλιμο. Είς τους ύποκειμένους σε παχυσαρκία και διά-γοντας καθιστικό βίον, μη εκτελούντας δε άσκήσεις, το περισεύον εκ των τροφών ποσών ένεργείας των, άποτίθεται υπό μορ-φήν λίπους εις το σώμα των. Όταν έκχ λει-πόν έπέλθει πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθρο, εκτελούμενες στα άποτέλεσματα της διαίτης. Αι άσκήσεις δεν πρέπει να φθάνουν μέχρι κόμματος. Οι πορείες είναι άποτελεσματικές κατά της πα-χυσαρκίας; "Αν ή πορεία δεν είναι μακρά και ταχεία, δεν άποδίδει. "Η πορεία κατά-τον Χωσέφ δεν είναι άρα λόγου άποτέλε-στος έπειδή πιά το άποτέλεσμα από την ά-πισκωντική διαίτα, την όποιαν λεπτομέρως έγραφα εις τα προηγούμενα τεύχη, με την άποφυγή δαυλά ώριμών τροφών και άκι, τονίζω, με άναπορκή διατροφήν, τότε πρέ-πει να διατηρούμε με μεθοδικές άσκήσεις στο δωμάτιο και σε ύπαιθ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Μαγική εικών

Ο τάπιρος το πονίσχυρον αὐτὸ θηρίον τῆς ζούγκλας στέκεται διαστακτικῶς, ὥστε κάποιος ἐκεί κοντά αισθάνεται τὴν παύσαν κάποιου ἐχθροῦ. Μήπως τὸν βλέπετε σείς;

Ὄνόματα κύρια καὶ ὀνόματα οὐσιαστικά

Νὰ βρεθοῦν 12 ὀνόματα οὐσιαστικά, τὰ ὁποῖα νὰ σημαίνουν:

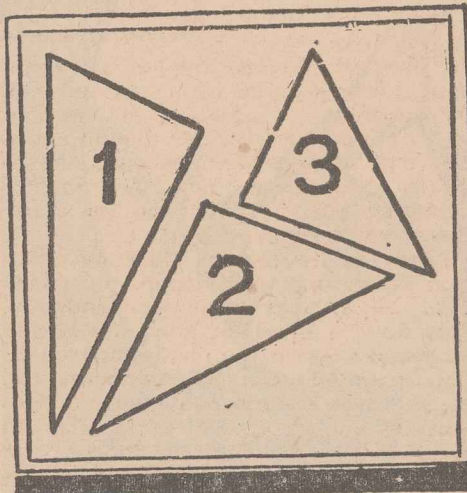
1. — Ἐσοδὸν ἐκ τόκων, ἐνοικίων, μισθῶν κλπ.
2. — Φανταστικὸν τέρας τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας, παριστάμενον ὡς ὤραια, εὐσάμος γυνὴ μὲ πόδας ζάδου.
3. — Μέρος βλου τινός.
4. — Ἐκαστὸν τῶν ἀκρίων μαγνήτου.
5. — Ἐκαστὸν τῶν ἀκρίων τῆς ηλεκτρικῆς στήλης.
6. — Φάρμακον, πικρὸν, εὐστόμαχον, τονωτικὸν καὶ ἀντιπυρετικὸν κατὰ τῆς ἐλονώσεως.
7. — Μέρος τοῦ βραχίονος.
8. — Ἐκφρασίς ἐπιδοκιμασίας, ἐγκωμίας προοδίου τινός, ἡ τῶν πράξεων αὐτοῦ.
9. — Ἡ ἐσάκτι περίοδος ὑπάρξεως τινος, ἡ δράσεως αὐτῆς.
10. — Παρ' ἀρχαίους, τὸ εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς ἀπόλυτον σκότος, δι' οὗ διήρχοντο οἱ νεκροὶ πρὶν μεταβῶντες εἰς τὸν Ἀδην.
11. — Ἰσχύς λόγῳ προσωπικῆς ἀξίας, εἰδικότῃς ἢ ἐξαιρετικῆς θέσεως.
12. — Ἀποστεριωμένη ταῖνια ἐξ ἀραιοῦ ὑφάσματος λινοῦ ἢ ἐκ βαμβάκος, χρησίου εἰς ἐπίδεσιν τραυμάτων.

Αἱ αὐταὶ λέξεις χρησιμοποιοῦνται ὡς κύρια ὀνόματα, σημαίνοντες:

1. — Νῆσος, κατὰ τὴν Ν.Δ. τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. Μικρὰ νησί πρὸ τῆς εισόδου τῆς θαλάσσης τοῦ Αἰγαίου.
- 2) Ἀθηναία ἑταῖρα κατὰ τὴν ἀρχαίότητα, ἐρωμένη Δημοτρίου τοῦ Πορφυροκίτου, ἰδρυοῦσα τὴν πρώτῃν ἐν τῷ κόσῳ βιβλιοθήκην ἐν Σικυῶνι.
3. — Θεοτὴς κυβερνώσα τὴν ζυὴν ἐκάστου ἀνθρώπου, ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μέχρι τοῦ θανάτου.
4. — Ἰταλὸς ἐξερευνητής, ὁ πρῶτος εἰσδύας εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἀσίαν Εὐρωπαϊκῶς.
5. — Τὸ δεύτερον μετὰ τὴν Γένεσιν βιβλίον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.
6. — Μέναν κράτος, περὶ τοῦ ὁποῖου γίνεται τελευταίως πολὺς λόγος.
7. — Πόλις τῆς Ἰταλίας καὶ λιμὴν ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς, πρωτεύουσα ὁμωνύμου νομοῦ.
8. — Παράλιος πόλις τῆς Τουρκίας ἐπὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἑδρου ἐν τῇ Ἀ. Θράκῃ.
9. — Οὕτως ἐκάλουν οἱ Ῥωμοὶ τὰς πρὸς Δ. τῆς Ἰταλίας χώρας τῆς Εὐρώπης.
10. — Ἡφαίστειον ἑνεργὸν ἐπὶ τῆς νήσου Ρῶς, κειμένης Ν. τῆς Γῆς τῆς Βικτωρίας.
11. — Βασιλεὺς τῆς Περιοῖας, δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Βασιλέως τῶν Περσῶν Δαρείου Β' τοῦ νόθου κα' τῆς Παριοῖας.
12. — Πόλις τῆς Ν.Δ. Παλαιστίνης, ὑπὸ ἀγγλικὴν ἐντολήν, μετὰ λιμένος ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Τὰ τρία τρίγωνα

Ἐπὶ χονδρῷ χαρτῷ, φιλὸ χαρτόνι κατὰ προτίμειον, ἀποκόψατε τρία τρίγωνα ἰδίου σχήματος μὲ τὰ ἀνωτέρω εἰκονιζόμενα.

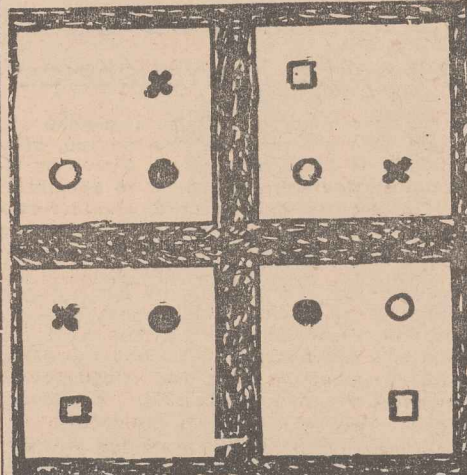

μενα, καὶ προσπαθήσατε, μεταχειριζόμενοι καὶ τὰ τρία, νὰ σχηματίσετε ἓνα μεγαλύτερον πλῆρες καὶ κανονικὸν τρίγωνον.

Διὰ νὰ σὰς διευκολύνωμεν, σὰς ὁμολογοῦμεν ὅτι θὰ εἶνε καὶ ἰσοπλευρον.

Τὰ 4 τετράγωνα

Ἐνώσατε τὰ τέσσαρα ἀνωτέρω μικρὰ τετραγώνια διὰ νὰ σχηματίσετε 1 μεγαλύτερον, οὕτως ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ βγαίνητε καὶ διαγωνίως. Αὐτὸ καθίστα τὸ πρόβλημα δυσκολώτερον, ἀλλ' οὐκ ὅμως καὶ ἀδύνατον.

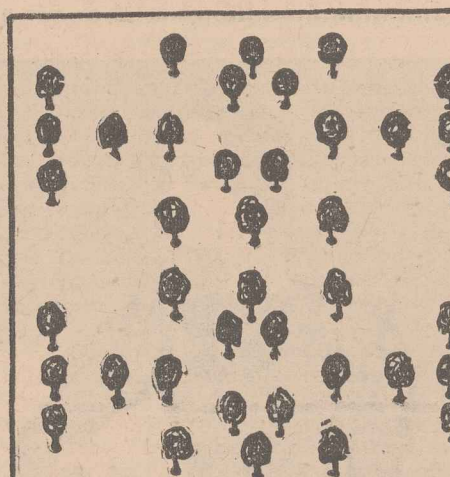
στε μὲ 4 εὐθείες γραμμὰς νὰ ἐνώσετε μετὰ τῶν τῶν διάφορα σημεῖα. Ἦτοι, τοὺς σταυροὺς μετὰ τῶν, τοὺς λευκοὺς κύκλους, τοὺς μαύρους τοιούτους καὶ τὰ τετραγώνια, κάθε εἶδος πάντα χωριστά.

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ „ΜΟΡΙΣΣΟΝ“

Τέρμα Βουλαιγμένης
Ἐναντὶ ἱαματικῶν λουτρῶν

Κουζίνα ἐκλεκτὴ Εὐρωπαϊκὴ καὶ Ἑλληνικὴ. Ψάρια ζωντανά, ψαρεύμενα ἀπὸ ἰδιοκτετεῖς ψαράδες. Βάρκες δι' ἐκδρομὰς ἐμπροσθεν τοῦ Ζυθέστιατορίου.

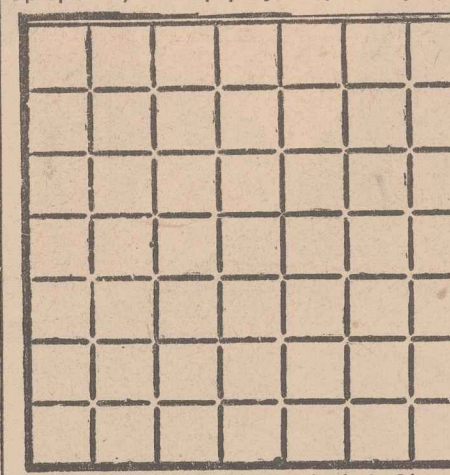
Τὸ χωράφι μετὰ τὰ σαράντα δένδρα

Χωρίσατε τὸ ἀνωτέρω χωράφι εἰς 8 ἴσα μέρη περιέχοντα τὸ καθένα 5 μεγάλα δένδρα.

Μαγικὸν τετράγωνον

Ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω 49 μικρῶν τετραγώνων, τοποθετήσατε ὅκτω φορές τὸν ἀριθμὸν 1, ὅκτω φορές τὸ 2, τὸν ἀριθμὸν 3, τὸν ἀριθμὸν 4, τὸ 5 καὶ τὸ 6, θὰ συμπληρώσετε τοιοῦτοτρόπως 49 τετραγώνια, εἰς τὸ δὲ 49ον κενόν, θὰ τοποθετήσῃ ὁ ἀριθμὸς: 0. Ἡ τοποθέτησις αὐτὴ ὁμῶς, πρέπει νὰ γίνῃ οὕτως ὥστε, ὁρίζοντως, διαγώνιως καὶ καθέτως νὰ βρισκῇται πάντα ὡς ἀποτέλεσμα 24. Τὸ δυνάμιον ὁμῶς εἶνε ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ πρέπει νὰ βγαίνη καὶ διαγωνίως. Αὐτὸ καθίστα τὸ πρόβλημα δυσκολώτερον, ἀλλ' οὐκ ὅμως καὶ ἀδύνατον.

(Ἡ λύσις εἰς τὸ προεχές).

Σαρλῶ-Μπέρναρ Σὺ καὶ Θεὸς

Ἐάν πιστεύσῃ κανεὶς εἰς ὅσα γράφει ἡ «Naipe Main» τοῦ Λονδίνου, ὁ περίφημος Μπέρναρ Σὺ, τρέφει τὸσπιν ἀπειρίστον ἐκτίμειν πρὸς τὸν Τσαρλὺ Τσάπλιν (τὸν πασίγνωστο Σαρλῶ) ὥστε θὰ γράψῃ πρὸς χάριν τοῦ κινηματογράφου ἔργο εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα καὶ θὰ ὑποδυθῇ ἓνα τῶν τριῶν κυρίων ἡρώων τοῦ ἔργου τοῦ ποῦ θὰ εἶνε: «Ὁ Σαρλῶ, ὁ συγγραφεὺς καί... ὁ Θεός».

Ἐν δὲν πρόκειται περὶ παραδοξολογίας ἀπὸ ἐκείνης ποῦ φανερικαίρεται ὁ παραδοξολογίας συγγραφεὺς, ἀσφαλῶς θὰ σπάσῃμεν κέφι πολὺ προσεχῶς μὲ τὴν προβολὴν αὐτῆς τῆς ταινίας.

Ἐάν φυσικὰ γυρισθῇ ποτὲ. Διότι ἴσως νὰ πρόκειται περὶ μιλῶφας.

Αἱ λυσεῖς

Τὸ ρητὸν

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΟΠΟΙΣ ΚΤΕΝΤΑΙ

(Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος)
Ἡ εἰκὼν μας δεικνύει καθαρά ποῖα ἦσαν αἱ γραμμὲς ποῦ ἔπρεπε νὰ συμπληρωθῶν.

Μία μεγάλη ἀλήθεια

Ἡ φράσις ποῦ ἔπρεπε νὰ διασπαθῇ, εἶνε: Ὁρίζοντις μὲν: ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ, καθέτως δὲ: ΤΟ ΕΡΓΟΝ.
Ἦτοι: «ΥΠΕΡΑΝΩ ΟΛΩΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ». Φράσις, ἡ ὁποία ὅπως ἀναφεραμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, προφέρεται δικαίως ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστὰς μας.

Ἐρεξεν αἷμα...

Ἐνα περίεργον, ἀλλ' ὅχι πρωτοφανὲς φυσικὸν φαινόμενον, ἀνεστάσας πρὸ εἰκοσιμῆτον τοὺς προληπτικοὺς κατοίκους τῆς περιφερείας Λότζ, τῆς Πολωνίας, οἱ ὁποῖοι τὸ ἀπέδωκαν εἰς Διοσμήαν.

Ἐσφαιρική, ὁ οὐρανὸς ἐκαλύφθη ἀπὸ τεράστια κοκκινιὰ ἀννερα, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐπληρώθη ηλεκτρισμοῦ καὶ μετ' ὀλίγον, μέσῳ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, ἤρχισε νὰ βρέχῃ, ἓνα νερὸ κοκκινὸ καὶ παχύρρευστον σάν αἷμα.

Ἡ βροχὴ αὕτη, ἡ ὁποία ἐλέκισε τὰ κοστούμια πολλῶν ἐκδρομῶν καὶ κυρῶν τῆς ὑπαίθρου, ἐκράτῃσεν περὶ τὰ 75 δευτερόλεπτα καὶ μετὰ ἔπαυσεν ἀποτόμως.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ πειραματικὸν Ἰνστιτούτον τῆς Βαρσοβίας, ἐπειδὴ ἐγγύριζε τὴν δεσποδομῶν τῶν κυρῶν, ἔστειλε δύο εἰδικούς ἐπιστήμονας νὰ ἐξετάσουν ἐπιτόμως τὰ διατρέξοντα καὶ νὰ ἐξηγήσουν τὸ φαινόμενον ἀνελάνθως. Πρῶτον οἱ ἐπιστήμονες ἐπεκρίβαν ὅτι δυνατός ἀνεμὸς ποῦ εἶχε πνεύσει τὸ πρῶτον ἐκεῖνο, εἶχε παρασύρει ἀπὸ γειτονικὴν περιοχήν νέφην ὀλόκληρην κοκκινωκώματος, τὸ ὁποῖον ἡ ἐκπλάσας κατόπιν θεάλα παρασυρῆ μετὰ τὸ νερὸ, ποῦ, ἐταί, ἐδάφη κοκκίνα....

Ἐν τούτοις, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς Λότζ, κυρικὸ ἀμόρφωτοι κατὰ τὸ πλείστον, δὲν ἐπίστευσαν τοὺς ἐπιστήμονας ποὺ τοὺς διεβεβόλουν ὅτι καὶ ἄλλοτε ἄλλοτε, ὑπὸ παρομοίαν συνθήκας, ἔδρεξε... κοκκινὸ νερὸ καὶ παραδίδονται ὅτι ὁ Θεὸς ἔδρεξε... αἷμα, διὰ νὰ τοὺς υποδείξῃ ὅτι πρέπει νὰ μετανοήσουν. Ἦρχισαν, λοιπόν, κατόπιν τούτου, νηστείας καὶ προσευχὰς.

Τὰ κατὰ τῆς υπερβολικῆς φιλοτιμίας.

Λόγῳ τοῦ αἰνιδικοῦ θανάτου τῆς συζύγου του, ἓνας νεαρὸς καὶ πλούσιος Αἰνυπίππος, ὁ Ζακὴ Ναοράλλα βένης, ἀπὸ τὸ Κέιρον, εἶχε συλλεθῇ μὲ τὴν κατηγορίαν ὅτι τὴν εἶχε φονεύσει ἢ δολητηρίαν.

Ἡ συλλήψις τοῦ ἐδασίσθη ἐπὶ τὴν ὑπονοῖαν, τὰς ὁποίας ἐπρόκαλεσε τὸ γεγονός ὅτι ὁλίγας ἐδοξοδόξας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ Ζακὴ Ναοράλλα εἶχε συνάψῃ μίαν μεγάλαν ἀσφάλειαν ζωῆς τῆς συζύγου του ἐπ' ὀνόματι του.

Οὕτως ἐπὶ ἡμέρας ὁ ἀτυχὴς διεμαρτύρετο καὶ ἐπὶ ἐντελῶς ἀθῶος, ἡ συνουσία καὶ ἡ ἐπιδοκίμασις ἀσφαλιστικῆς ἐταιρείας ἐπέμειναν εἰς τὰς καθημερινὰς τῶν, διετάχθη δὲ ἐκταρτὶ τοῦ πάματος καὶ νεκροφίλῃ.

Τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ νεκροφίλῃ, ὁ νέος εἰνότατος τὰ μυαλὰ του σπὸν ἔβρα, ὁρίσας μίαν ἐπιστολήν πρὸς τὸν ὑπογράφον τὴν Ἐσπερικὴν, ὅπου ἐτόνιζεν ἐπὶ μολοντὴν τὸ ἀπολύτως ἀθῶος, αὐτοκτονήσας διὰ νὰ καθαρῇ τὸν οἰκογενειακὸν τὸν ὄνομα ἀπὸ τὸ στίγμα ποῦ τοῦ εἶχε προσάψῃ τὸ σκάνδαλον τῆς συλλήψεως του.

Πρὸς γενικὴν κατάπληξιν, ἡ νεκροφίλῃ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ νέος τῆς γυναικὸς τοῦ Ζακὴ Ναοράλλα εἶχε προέλθει ἐκ συγγενικοῦ καρδίας.

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ ΑΡΑΓΕ
ΟΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟΝ ΤΟΥΣ;

Εἶνε ὁ πλοῦτος καλὸν ἢ κακόν; Τὸ ἔρωτῃμα αὐτὸ δὲν τίθεται πρῶτὴ φορά βεβαίως καὶ ἡ ἀπάντησις δὲν εἶνε εὐκόλος. Θὰ μπορούσαν νὰ γραφοῦν τόμοι ὀλόκληροι ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς συσσωρευσεως τοῦ χρήματος, ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ ἀνδραγαθισμοῦ εἰς τὰ χεῖρα ὀλίγων ἀνδρῶν πλούτου. Δὲν πρόκειται ἀκριβῶς νὰ ἐξετάσωμεν αὐτὰ τὰ ὑπὲρ καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ ἐδῶ. Ἀλλὰ τὴν καίτοι βεβαίως, ὅπως εἶπαμε, ἡ ἐξέτασις τοῦ ζητήματος, ἀπὸ τὰς ποικίλας ἀποφύεις του, θὰ μπορούσε νὰ γεμίσει ὀλόκληρος τόμος, ἡ ἀπάντησις μπορεῖ νὰ συνοψισθῇ ἀπὸ γενικωτάτης ἀποφύεις, εἰς ὁλίγας λέξεις, εἰς τὴν καλὴν ὁλότην ἢ κακὴν χρῆσιν τοῦ πλούτου ἀπὸ ἐκείνων ποὺ τὸν ἔχουν συγκεντρώσει στὰ χεῖρα τους. Ὅταν π. x. ὁ Ροκφέλλερ ἀπὸ τὴν γερραστία ἐπίσης ποσὰ—50 καὶ πλέον δισεκατομμυρίων δραχμῶν—διὰ φιλανθρωπικῶς καὶ κοινωνικῶς σκοποῦς, πρὶν εἰς τὰς παραδεδωκέναι ὅτι ὁ συγκεντρωθεὶς πλοῦτος τὸν ἀνθρώπου αὐτοῦ πλοῦτος, ὁ καλὸς δὲν εἶνε καθόλου ἐνδοφρονητικῶς. Πάντως, ἐκείνο τὸ ὅτι—ὅν πρόκει-

—ὅταν ἐπὶ δ.ν. ὑπάρχουν ἄνωγες ἐκπληρώσεις ἀλληλεγυῆς καὶ γενικωτέρου ἀνθρωπισμοῦ—εἶνε ἡ ἐπικράτης τοῦ αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον δὲν λαμβάνει ὑπὸψη τὸν χρῆμα καὶ τὸ περιφέρει γιὰ νὰ

ὡς εὐρύττος αἰσθημάτων καὶ ἐφαρμογῆς ἰδεῶν ζωῆς, ὑποκρῶνται ἐπίσης εἰς ἐντατικώτερον ἐργασίαν ὅχι μόνον ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῆς ἀτομικῆς ζωῆς καὶ τοῦ ταλέντου, ἀλλ' ἐν ὁμοίᾳ μὲ τὴν εὐρύτεραν ἐννοίαν τῆς ζωῆς. Ὅσο μεγαλύτερο τὸ ταλέντο, τὸ δῶρον, ἡ εὐνοία, τόσο μεγαλύτερη ἡ ὑποκρῶσις καὶ δημιουργία γύρω του ἀρμονικῆν καὶ γόνιμον ζωὴν γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἀνεφάρωμεν ἀνωτέρω τὸ παράδειγμα τοῦ Ροκφέλλερ καὶ σχετικὰ μπορούσαμε νὰ ἀναφέρουμε καὶ γιὰ ἄλλους μεριστὰς τοῦ χρήματος. Ἡ πιστοποίησις αὐτῆς εἶνε βεβαίως παρήγορος καὶ ἀποδοκινεῖται ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δύναται καὶ ἐξερῇ νὰ ἐξαρθῇ ὑπεράνω τῆς ἀποζητητικῆς ἐπιδοκίμασις τοῦ πειρασμοῦ τῆς συσσωρευσεως τοῦ πλούτου.

Πῶς φέρονται ὁμοίως οἱ γυναῖκες εἰς παρομοίαν περιστάσει; Ἄν καὶ ἔχουμε καὶ ἐκεῖ παραδείγματα ἀνωτέρου ἀνθρωπισμοῦ, ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ ἄλλαι, ὅποια δὲν εἶνε καθόλου ἐνδοφρονητικὰ. Πάντως, ἐκείνο τὸ ὅτι—ὅν πρόκει-

—ὅταν ἐπὶ δ.ν. ὑπάρχουν ἄνωγες ἐκπληρώσεις ἀλληλεγυῆς καὶ γενικωτέρου ἀνθρωπισμοῦ—εἶνε ἡ ἐπικράτης τοῦ αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον δὲν λαμβάνει ὑπὸψη τὸν χρῆμα καὶ τὸ περιφέρει γιὰ νὰ

*Ἐνα ὡραῖο πορτραῖτο τῆς Μίνας Βάντερμυλντ, μίς ἐκ τῶν πλουσιωτέρων γυναικῶν τοῦ κόσμου.

μεγάλου πλούτου—ὅπως καὶ πρέπει νὰ τὴν θεωροῦμεν—ὡς μίαν ἰδιαίτην εὐνοίαν τῆς τύχης, ὡς ἓνα δῶρον ὅπως εἶνε οἰονδιστὴς ἄλλο διακριτικὸ δῶρον, μὲ τὸ ὁποῖον μὴς προκρίβῃ ὁ Θεὸς καὶ ἡ φύσις, πρέπει ἐπίσης, ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἰδίαν τερπὴν αὐτῆς, νὰ ἐξερῇ νὰ τὴν χρησιμοποιοῦμεν κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον. Ἀλλὰς μπορεῖ ὁ πλοῦτος—ὅπως καὶ ἄλλοι δυνάμεις—νὰ καταστῇ ὅχι μόνον κοινωνικὸς κίνδυνος, ἀλλὰ ὁποῖον ὀριζόμενες περιστάσεις, καὶ ἀτομικῶς, ὁλοπῶς νὰ ἀπειλοῦν τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦτο τοῦ κατόχου. Ὁ πλοῦτος, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅπως καὶ ἄλλοι εὐνοί, ὅπως καὶ ἡμιάνθρωποι, συνεισφέρουν εὐθὺς καὶ ὑποκρῶσις. Ἐνῷ δίδει τὴν δυνατότητα μίας μεγαλυτέρας δράσεως καὶ μίς πλουσιωτέρας ἀπὸ ἀποφύ-

ἱλκας, ἂν καὶ ἔχη ἀμέτρητα ἑκατομμύρια σβύνει μόνον τῆς κάθε βράδυ ὅλα τὰ ρῶτα εἰς τὸ σπῆτι τῆς εἰς τὰς 9 διὰ νὰ μὴν αὐξήσῃ ὁ λογαριασμὸς τοῦ ηλεκτρίκου. Καὶ μετράει καὶ ζυγίζει μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χεῖρα εἰς τὴν κουζίνα, ὅτι χρειάζεται εἰς τὴν μαγειρίαν γιὰ τὴν καθημερινὴν τροφήν.

Ἡ κυρία Τονέ Σουζούκι, ἐφημέριος πρὸ δέκα ἀκομῶν ἐτῶν μὲ μίαν περιουσίαν 35 ἑκατομμυρίων ἀγγλικῶν λιρῶν, ὡς ἡ πλουσιωτέρα γυνὴ κατὰ τὴν Ἀσίαν, ὅς καὶ ἓνα ἐνός μικροῦ ἐργαστασιάρχου ζαχαρώδους, κατάρθων μὲ τὸ ἐπικερματικὸν τῆς δαμνίου καὶ μεγαλῶς καὶ ἐπεκτείνῃ τὸ ἐργαστασίον καὶ νὰ ἰδρῶν κοντὰ εἰς αὐτὸ οἰκοποιεῖα, ζυθοποιεῖα, ἐργαστασία κάλυψος καὶ κτήρια. Ἀπὸ τῆς ἐπὶ ἐπέραντος φύτεως βάρβακος καὶ εἰκεν ἰδιοκτητοῦ ἐμπορικὸν σόλον.

Κατὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον ἐκέρυνε μόνον ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τοῦ ριζιού ἀπὸ τὰ 4 δισεκατομμυρίων δραχμῶν. Τότε ὁμοίως ὁ ἰαπωνικὸς λαὸς τὴν θεωρεῖ ὡς ὑπεύθυνον γιὰ τὴν ὑπερήφανον τοῦ ριζιού, ἐπετέθη κατὰ τὴν γραφείων τῆς εἰς τὸ Τόκιο καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ὁρῇ πεπεσμένη καὶ νὰ κρουθῇ εἰς ἓνα μικρὸν κυριὸν ἐνῷ οἱ ἐπικερμαστὴς τῆς δέκα ἐσταμάτησαν γιὰ ἀρκετὸν καιρὸν. Οἱ ζημιές ὑπῆρχαν γερῶς καὶ ὁμοίως ἡ κυρία Σουζούκι ζῇ ἀποτραβηγμένη εἰς μίαν μικρὰν πόλιν τῆς Ἰαπωνίας.

Ἄς δοῦμε τώρα τὴν ζωὴν μερικῶν πλουσιωτέρων γυναικῶν, ὑπὸ τὸ πρῶτον τοῦ αἰσθηματος.

Ἡ δὲς Βαρβάρα Χούτον, ἡ ὁμῆ κληρονομία τοῦ φανκ Γουάλας, ἡ ὁποία ἐκληρονομίσεως ὡς τώρα 40 ἑκατομμύρια δολάρια—ἐν ἀνάμνησιν καὶ ἄλλων πολλῶν—καὶ τὴν ἑαυτὴν ἐνασχολοῦσα ἐν ἑκατομμυρίων δραχμῶν ἀπὸ τῆς 1933 ἀπὸ ἐαυτῆς, εἰς τὴν Ῥωσικὴν ἐκκλῆστον τῶν Παρισίων τὸν Γερμανικὸν πλοῦτον Ἀ. Λέβι Μιντβίλντ, ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια ἡ νέα γυνὴ καὶ ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ αὐτὸς τῆς ἴσως ἑναὶς βαμνίσκος ἐραστής, ἀλλ' ὅχι καὶ ἓνας καλὸς συζυγός. Οἱ δύο σύζυγοι συνεισέφεραν τηλεφωνικῶς, ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν στὸ Παρίσι, σχετικῶς μὲ τὸ διαζύγιον ποῦ ἐπρόσβαλλεν εἰς τὸν πλοῦτον ὑπερκοινὸν ἐπὶ οὐκ ἐλαττωμένῳ. Ἡ πρὶν γυνὴ εὐδοκίμησε εἰς τὸ Ρέντο, τὴν γνωστὴν ἀμερικανικὴν πόλιν τῶν διαζυγίων καὶ τῶν γάμων. Τὴν ἴδιαν ὥρα ποῦ τῆς ἐδόθη τὸ διαζύγιον ἐπέθεσε τοὺς γάμους τῆς μὲ τὸν Γερμανικὸν κόμητα Κούρτ Ρίβεντρου, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει εἰς τὸν Κάρλσμπατ. Διακόσιοι δολάρια ποῦ πορευοῦντο εἰς τὴν γυνῆν καὶ τὸ αὐτὸ κινεῖτο, ποῦ μετέφερε τὸν νεονύμφον εἰς τὸν Ἀγιὸν Φρανκίσκον συνδυαστὸν ἀπὸ τρία ἀστυνομικά αὐτοκίνητα—γεμάτα ἀστυνομικοὺς ὡλημένους μὲ τρυφερίαν καὶ πολυλογία.

Φαίνεται ὅτι ἡ δὲς Χούτον πῦρε τὴν εὐτυχίαν ποῦ ζήτοῦσε εἰς αὐτὸν τὸν δεύτερον γάμον. Πρὸ ἐνός ἐτους ἔφερε σπὸν κόρη μίαν παιδί, τὸ πλουσιωτέρον μὲ τὸν κόσμον, τὸ ὁποῖον ἐγεννήθηκε σπὸν Λονδίνον ὑπὸ τὴν προστασίαν πολυαριθμῶν ἱατρῶν, νοσοκόμων καὶ ἀστυνομικῶν.

Τὸν αὐτὸν δρόμον ἠκολούθησεν ἡ ἐγγυῆ τοῦ Ροκφέλλερ, ὅπως νὰ λάβῃ ὅτι ὅτι τῆς καθόλου πνὴν ἀπὸ τὴν κατὰ τὴν ἑαυτὴν ἡμέραν τῆς ἡμέρας Ροκφέλλερ, εἶχε παντρευθῇ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πλουσιωτέρου καὶ ὡς ἓνα νέον καθηντὴν τῆς ψυχολογίας, τὸν μιστὴρ Στρώκνις. Ἡ Μαρίας Στρώκνις, τὴν ὁποῖαν οἱ γυναῖκες τῆς ἀποσπῶν ἐνῶρις ὀφθαλμοῦ, ἐξῆσε ἐπὶ πολλὰ ἐπὶ μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον εἰς ἓνα κτήμα εἰς τὴν Ἰταλίαν. Μίαν ἡμέραν ὅμως ἐγγύρισε τὸν μαρκήσιον ντὲ Κουέδας, τὸν ὁποῖον καὶ παντρεύθηκε, παρὰ

τὰς ἀντιρροῖας τοῦ πάμπου τῆς. Ὅταν οὕτως ἀπέθανεν ἐν τούτοις τὴν ἡμέραν γενικὴν κληρονομία.

Περιεργώτερον εἶνε ἡ ἱστορία τῆς Ἀννυ Γκούλτ, κληρονομία ἐπίσης μίς τῶν μεγαλυτέρων περιουσιῶν τοῦ κόσμου. Εἰς ηλικίαν 21

ΤΑ ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΦΑΡΟ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

—Και όμως εδώ έχουμε ένα λερών προορισμό. Χωρίς... και χωρίς τον φάρον, πόσα πλοία δεν θα καταποντίζοντο! Μά τι έλεεινός καιρός, αλήθεια, άποψε, τι διαβολοαγέρας!

Τα στοιχεία έμοιγαν, ή θύελλα έμεινε, ο φάρος έτρεξε. Ο Ύδων έπληγανόχετο νευρικός. Κάποιο τρίμιμο, κάποιος ήχος ήκούσθη.

—Θα είνε κανένας γλάρος! Ή καταγίδα τον ήναγκασε να ζήτηση άσυλο. Άλλά δεν πρέπει να κουράζεσαι, γιατί άλλώς θα αποκοιμηθής την ώρα που πρέπει να φρουρήσης. Και άλλοιμονον αν αποκοιμηθής τότε. Μη λημονής ότι τόσο καρβόνα και τόσος ύπαρξες είνε στα χέρια σου.

—Είμαι φοβερά ανήσυχος άποψε. Δεν ξέρω γιατί!

—Μου φαίνεται ότι ξέρω εγώ. Νομίζω ότι είσαι έρωτευμένος.

—Εμάντευσες, πατέρα. Ή Μαρία μου ύπεσχέθη να γίνη γυναικά μου.

—Ω! ναι, είνε λαμπρό κορίτσι ή Μαρία.

Μία στιγμή σιωπής έπληκλούθησε, διακοπτομένη από την μονιάν των στοιχείων από το μούγκρισμα της καταγίδας.

—Με συγχωρή, πατέρα, άλλ' είμαι αδιάθετος. Δεν ξέρω τί έχω... Όλα με στενοχωρούν και με θυμώνουν.

—Όταν ο πατέρας του έτινάξε την πίπα του, ο Ύδων άνετήδησε και έφώναξε:

—Μη το κάνης αυτό. Μου φαίνεται ότι η σκάκη πήγαινε στα μάτια μου μέσα. Κι έπειτα όλο λερώσεις και δεν μπορώ να καθάρωζω αιώνας με μετάλλω. Είνε τυραννία εδώ. Ο άέρας με πνίγει, στενοχωρούμαι. Δεν μπορώ να μείνω πν' εδώ μέσα, δεν μπορώ!

—Έχε το νου σου, Ύδων, είτε ο γέρος με πονετική κατάπληξη, όταν είνε τον γυιό του να ανοίγη την πόρτα, ή όποιος έβροχη γυναικά προσετέθη εις τον άνεμον. Ο Ύδων έδωγην έξω από την θύραν. Ο πατέρας του ήκουσε τότε άγριαν κραυγήν. Όταν ο Ύδων έξαναγύρισε, ο πατέρας του τον ήρώτησε:

—Δική σου ήταν εκείνη ή φωνή;

—Μπορεί. Δεν καταλαβαίνω τί κάνω! Κάποιμα μέσα μου. Δώσε μου νερό να πιώ!

Ο γέρος του προσέφερε ένα ποτήρι νερό, άλλ' ο Ύδων το άπεμάκρυνε με κινήμα άποπροσπασιού.

—Δεν πιστεύω να μπορώ να το πιώ. Μά τι διάβολος είνε μέσα μου;

—Ανατριχιάξεις όλος. Φοδούμα μήπως έχεις πυρετό.

—Χειρότερο απ' αυτό.

Ο νέος έσηκώθη, έκτύπησεν άνυπομό-

τως με το πόδι το έδαφος, και έπρε: —Είμαι ανήσυχος, πατέρα, και θα σου πώ γιατί. Την πρώτην ήμέρα που ώγήκα στη στεριά, εις το σπίτι της εξαδέλφης Σαντέκ, μ' έδάγκωσε ένα σκυλί. Ήταν σκυλί του σπιτιού, ήσυχο και δεν έδωσα προσοχή εκείνη τη στιγμή.

—Φυσικά δεν ήτο κανένας κίνδυνος άφού ο σκύλος δεν ήταν λυσσασμένος.

—Έπειτα όμως έμαθα ότι τον σκότωσαν. Αυτό είνε κακό σημάδι, έ;

Ο πατέρας του βλέπων αύξάνουσιν την ταραχήν του, έπρε:

—Ήσυχασε, παιδί μου, μη παραδίδεσαι σε κακές σκέψεις!

—Δεν ξέρεις έσύ. Θυμάσαι το χάσάπη το Γκιρέκ, που πέθανε από λύσσα; Έλεγον ότι είχε πυρετό, τον έκοθαν τά μάτια του και τον βασάνιζε δίψα, χωρίς έν τούτοις να μπορεί να πιή.

—Όχι, όχι, σάπα...

—Σ' αυτή άκριβώς την κατάστασιν είμαι εγώ τώρα. Αν με πιάση αυτό, θα σφοδήσω σαν παληόσκυλο.

—Ύδων!

—Πατέρα! Σώσε με! Γλύτωσέ με!

—Ναι, παιδί μου! Έλα εδώ! Σαπλώσου κι άναπαύσου! Είσαι τώρα πιά καλύτερα!

XXX

Μικρή σιωπή έπληκλούθησε κι έπειτα ο Ύδων είτε με παράδειξη γαλήνης: —Πατέρα, όταν ένας φοροφύλαξ πεθαίνη εις την θέσιν του, διότι δεν μπορεί να έλθη λατρός να τον περιποιηθώ, θα είνε βέβαια ένα τρομερό πράγμα διά τον σύττροφόν του να μείνη μόνος με το πτώμα μέσα και νύκτα, έως ό- του...

—Άφησε λοιπόν αυτές τις άπαίσιες ιδέες, Ύδων!

—Αυτό θα σου συμβή λοιπόν μ' έμέ! Σάπα, σε παρακαλώ, Ύδων!

—Άφησέ με ήσυχον! Εφώνασε άγρι-εμμένος ο νέος, ενώ ο γέρος έτεινε το χέρι να τον θωπεύση.

—Γιά όνομα του Θεού, άκούσέ με Ύδων! Θα λάθης θοήθειαν αν με αφήσης να κολυμβήσω έως τη στεριά. Πολλές φορές το έκαμα αυτό!

—Τί λές; Μ' αυτή την κοσμοχαλασία. Θα είσαι τρελλός!

—Όχι, όχι, μη μ' αφήσης μονάχον, πατέρα!

—Έχεις δίκιο! Άλλά μπορώ να κά- μω ένα σημά και να ζητήσω θοήθειαν.

—Χαμένους κόπος. Κανένα ναυαγισμο- στικό δεν θα διακινδυνεύση με αυτό τον παληόκατρο. Και όμως ύποφέρω τρομε- ρά!

—Μά τι να σου κάνω; Πώς να σε άνακουφίσω; Άλήθεια λές, έχεις δίκιο, Ύδων. Αυτός ο καταραμένος ο φάρος είνε καταστρόφη. Ω, παιδί μου, παιδί μου. Αν ή μητέρα σου ήταν εδώ, θα ή- ξερε πως να ταπεινώση τον πόνο σου. Άλλά εγώ δεν ξέρω τίποτε, τίποτε! Τί να σου κάω;

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕ ΛΟΡΝΤ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία έποχή ή φλωρεντία είχε ζετρε- λαθή με μία συνάτα, που είχε ως θέμα τον ήρωα Νύμφης με το φλοισφό της πηγής από την όποιαν είχε γεννηθή.

Ένα βράδυ, σ' ένα από τα άριστο- κρατικότερα σπίτια που είχαν συγκεν- τρωθή οι πιο έπίλεκτοι ποιηταί και καλλι- τέχναι, μία από τις προσκεκλημένες, μία απίαν καλλονή, επρότεινε έξαφνα να συναγυνισθούν μεταξύ των οι άνδρες στην εκτέλεση της «συνάτας». Εις τον βραδευόμενον θα έδιδεν... ένα φιλ!

Έπαιξαν δέκα κατά σειράν καί εκει- ροκροτήθησαν από οι δέκα.

—Υπάρχει άλλος; ήρώτησε ή άγωνο- θέτης.

Σε μία γωνία εκάθηντο ένας μελαχρο- νός νέος με μελαγχολική έκφραση. Ή- το ωραιότερος από όλους τους άνω- σθέντας, αλλά κανείς δεν τον έγνωρί- ζεν ως μουσικόν.

Επληρώσαν, έπήρε το βιολι από τα χέρια της ώρας, έσπασε τις χορδές, και τις έπλεν ενθ' όλοι τον κυτταζαν με άπορίαν.

—Δώστε μου μία τρίχα απ' τα μαλλιά σας!

Ή ώραία άγωνοθέτης το έκαμεν προ- θύμως.

Μετά πέντε λεπτά μέσα στον άκράτη- το ένθουσιασμό των παρευστών, μετα-

χειρισθείς την τρίχα άντι χορδής, ο Παγγαννίν έπαιρνε το πρώτο έρωτικό του φίλημα!...

XXX

Ο κ. Άστουορθ, μεγαλοβιομήχανος του Μάντσεστερ, χηρεύσας με τρία παι- δια, έπήρε δεύτερον γυναικά μία χήρα επίσης με άλλα τρία παιδιά. Άπ' αυτήν απέκτησε άλλα τρία άκόμη.

Μία μέρα τα παιδιά της χήρας και τα παιδιά του χήρου από τον πρώτο τους γάμο, πιάστηκαν με τα παιδιά του νέου τους γάμου.

Ο θόρυβος και οι φωνές έκαμαν τον πατέρα να μη θιαστικά στο δωμάτιο ύ- που εδέρνοντο.

Τα χείρσε.

—Τι τρέχει; ήρώτησε και ή χήρα, απεύσασα επί τόπου.

—Τίποτε, Μαίρη. Τα παιδιά σου και τα παιδιά μου δέρνουν τα... παιδιά μας!

XXX

Ο Τζιολitti, ο όποιος έχρημάτισε επα- νειλημμένως πρωθυπουργός της Ήτα- λίας, δεν είχε καμιά κλίση προς την πολιτική.

—Είνε, έλεγε, αναγκαίον κακόν, το όποιον όμως δεν πρέπει να καλλιε- ρούμε.

Άγνωστον τελείως την γεωγραφίαν, έ- λεγεν, ύπαισιόσμενος τον Λούθ Τζωρτζ:

—Εγώ και ο πρωθυπουργός της Άν- γλίας είχαμε τον ίδιο διδάσκαλο στην γε- ωγραφία.

Μία μέρα, δεχόμενος τον νέον πρε- σβευτή της Βουλγαρίας, του έπρε:

—Τα έθνη μας πρέπει να είνε πάντοτε φίλια, διότι βρέχονται υπό της αυτής θα- λάσσης.

XXX

Ο Μαρέτ, δούδ του Μπασάνο, ύπήρξε διευθυντής του Πολιτικού Γραφείου του Ναπολέοντος, όταν ο Βοναπάρτης ήτο Πρώτος Υπάτος και διετήρησε κατόπιν την θέση του αυτήν και όταν ο Ναπολέ- ων έγινε αυτοκράτωρ, διότι ήτο πολύ πι- στός και εκέκλυτος. Άλλ' ο Ναπολέων ή- το αδιαπρόστατος εις τους υπό τάς έμ- σους διαταγάς του εργαζομένους και έι- χε τόσο με το αίστηρό του ύφος τρομο- κρατήσει τον Μαρέτ, και με τον τρόπον με τον όποιον του ώμίλει, ώστε ο δυστυ- χής δούδ έπαθε εκ καρδιακού νοσήμα- τος. Ένας νέαν ιατρόν του δοκάς, ο δόκτωρ Πιστάλ, κατόρθωσε να άνακαλύ- ητον λόγον της άσθενείας του και του έπρε:

—Φίλε μου, θα πάθης καμιά μέρα από συγκοπή εάν δεν καταφύγης εις το φάρ-

μακον, του όποιου ίδού ή συνταγή: Ό- σάκις εύρίσκεισαι άπέναντι του αυτοκρά- τορος να επαναλαμβάνης εις τον νούν σου την έξής φράσι: «Σε γράφω στα πα- λά μου τά παπούτσια».

Ο δούδ ήκολούθησε την συμβουλήν και άνέκτισε την ύγειον του.

XXX

Ο Ίρβινκ, διάσημος Άγγλος ήθοποι- ός του παρελθόντος αιώνος, άκουσε μία μέρα εις τη σκηνή ένα νεαρό ήθοποιό, όστις έζήτη να συμπεριληφθή εις τον θί- σασόν του.

Όταν ή δοκιμή έτελείσθη, ο Ίρβινκ έπρε εις τον δοκιμαζόμενον:

—Καλά, καλά. Μου ύπενημνίζεις τον φίλον μου ήθοποιον Μάθιους.

Ή χαρά του νεαρού ήθοποιού ήτο ά- περιγρίπτως. Ο Μάθιους έθεωρείτο έφά- μλλος του Ίρβινκ.

—Σας εύχαριστώ! Σας εύχαριστώ! ά- πάντοτε μη εύρίσκων λέξεις να τον εύ- χαριστήσθ ο νεαρός ήθοποιός.

—Δεν υπάρχει λόγος να με εύχα- ριστήσθ. Σας επαναλαμβάνω ότι μου ύπε- νημνίζετε τον Μάθιους.

Και μετά μικράν διακοπήν:

—Έκτετα το ίδιον άνόστημα και πι- στεύω την ίδιαν περιφέρειαν λαίμου.

ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ
Το δραματικότερον έπεισόδιον του Ρωσσοίταπικού πολέμου.
Κατασκοπεία, έρω, περιπέτεια, μυητήριον.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΑ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΑ ΤΑ ΠΟΔΟΛΟΥΤΡΑ

Το άπλούτερος τρόπος γιά να καθα- ρίστη στην έντέλεια ένα σφουγγάρι είνε να το αφήσετε επί 24 ώρες να μου- σκέψη μέσα σε χυμό λεμονιού.

Βάζετε δηλαδή το σφουγγάρι σε μία λεκανίστα, στίβετε από πάνω ένα λε- μόν, κατόπιν το κόβετε κι' αυτό σε φέ- τες και το ρίχνετε στη λεκάνη. Μετά ει- κοσιτέσσερες ώρες στίβετε το σφουγγά- ρι, το ρίχνετε στο νερό και το ξανασι- βείτε δύο-τρεις φορές.

Μία άλλη μέθοδος που δίνει λαμπρά άποτελέσματα είνε το πλύσιμο με λεμό- νι και με γάλα. Μέσα σ' έκαστο βράμια θραμμένο γάλα στίβετε μισό λεμόνι, θουάτε το σφουγγάρι και το άφινετε μία νύχτα. Την επομένη το ξεπλένετε με ήπιόκαλα νερά, το στίβετε και το κρε- μάζετε γιά να στεγνώση. Γιά να καθάρι- σε τα κανιούρια σφουγγάρια τα στί- βετε πρώτα στεγνά με τά χέρια, ύστερα τά χτυπάτε με ένα ραβδάκι και αν έξα- κολουθούν να έχουν άμμο ή άλλες άκα- θαρίσιες κάνετε μία διάλυση ύδροχλω- ρικού όξέος (1:6) και μουσκεύετε το σφουγγάρι.

Ή διάλυση θα άρχισή να θράξη.

Όταν πάψη το θράσισμο, βγάξετε το σφουγγάρι και το ξεπλένετε καλά.

Προσέξτε ή βάλετε την χέρια σας μέσα στη διάλυση.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ύπευθύνων συμφώνων τῷ Νόμῳ
Υπευθύνων συντάξεως
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Σπουδίστας Τριχοπίου 34
Διευθυντής τυπογραφείου:
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πριόμου 53 - Καλλιθέα

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

Είνε πάντοτε τελευταίος.— Αιγυπτιακή θεότης.

4. Νοστιμίζει τά φαγητά.— Εδυτής.

5. Δύο γράμματα από την λέξιν λη- στής.— Μία τών Δωδεκαήσων.— Άνα- φορική άντωνυμία.

6. Έλληνικό νόμό.— Άς είνε.

7. Άρχικά ύπουργείου.— Όμηρικόν έπος.— Αναγραμματοειδής άρθρου.

8. Εφαρμόζεται στην ράχη των ύπο- κυρίων.— Όρυκτον που χρησιμποιείται ως χροστική ύλη.

9. Διπλόων χωρίς... τέλος.— Πρό- θεσις.— Μισό πρωί.

10. Άγαθός, χωρίς κακίαν.— Εθνα- παϊκή πρωτεύουσα.

11. Με ένα τελικόν Ψ γίνεται άρπα- κτικόν πτηνόν.— Το νέκτωρ των μπερη- δων.— ΑΔ.

12. Έπ' αυτών ο Άτλας εθέστασε την Γην.— Χαραυγή.— Γυναικείον όνο- μόν.

13. Άρχαίον πλοίων.— Μεγάλη θεότης των Αιγυπτίων.

Σ—ς

Γιά τούς καθρέφτες

Χρειάζεται πολλή προσοχή και έπιμέ- λεια γιά να κρεμάσετε τούς μεγάλους καθρέφτες σας εις το σαλόνι σας, την κρεβάτοκάμαρά σας κλπ. χωρίς να κιν- δυνεύετε να τούς σπάσετε.

Πριν από όλα, έχετε πάντοτε ύπ' όφιν σας ότι, έως ότου κρεμάσετε τον κα- θρέφτην, πρέπει να τον κρατήτε κατα- κούρην ή λασπρά γυρτόν. Μη τον τοπο- θετήτε ποτέ όριζόντιον εις το πάτωμα ή επάνω εις ένα έπιπλόν. Μία μικρή άνω- μολία ήμπορεί να πείση το κρύσταλλον εις ένα σπείον και να το σπάση.

Κρατάτε τον καθρέφτην με τά δύο σας χέρια. Έχετε περασμένον το ένα κάτω από το κάδρο του και το άλλο ση- κώμενον κατακορυφώς και κατά μήκος του κάδρου, ώστε να συγκρατή το επά- νω μέρος.

Εάν χρειασθή να στηρίξετε προσω- ρινώς τον καθρέφτην όλην γυρτόν εις ένα τοίχον, φροντίστε να βάλετε από κάτω ένα πανί, γιά να μη γλιστρήση εις το πάτωμα. Καλόν είνε να περάσετε άλλο ένα πανί πίσω από το επάνω μέρος του, που άκουμίζε εις τον τοίχον.

Γιά να εύρετε την σωστήν θέσιν όπου θα τον κρεμάσετε, μετράτε με ακρίβει- αν το ύψος και το πλάτος του και σημα- ρεύετε εις τον τοίχον, κινώνοντας όμως δσον το δυνατόν ολίγοτερον μολυβέτις.

Εάν θέλετε να μην ύποβληθήτε εις τον κόπον να σπάσετε τά τοϋβία ή τις πέτρες του τοίχου, γιά να στερεώσετε τά καρφία, πρέπει να κόμπετε πολλές δο- μίσιες, γιά να εύρετε τά κενά μεταξύ των.

Καρφωμένα άπλως εις τον τοίχον, τά καρφία δεν παρουσιάζουν ποτέ άρκετην στερεότητα. Άνοίγεται λοιπόν μίαν με- γάλην τρύπαν, βάζετε μέσα ένα κομμά- τι έύλον, το κτίζετε με γύψον, άφινετε 24 ώρας γιά να ξεραθή ο γύψος και καρφώνετε κατόπιν τά καρφία εις το έύλον.

Μη στηρίζετε το κάτω μέρος του κα- θρέφτου εις το μαρμόρινον όδον έπιπλόν. Υπάρχει ο κίνδυνος να σπάση το μαρ- μαρόν από την μεγάλην πίεσιν, έξ' άλ- λου δέ δεν ήμπορείτε να μετακινήσετε καθόλου το έπιπλόν. Προτιμώτερον λοι- πόν να άκουμίζε ο καθρέφτης με το κά- τω μέρος του επάνω σε δύο μεγάλα καρφία στερεωμένα εις τον τοίχον.

HELLENIC BANK TRUST COMPANY

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ ΤΗΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ 1.350.000

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ και έκτελει πάσης φύσεως τραπεζιτικές εργασίας υπό Αίαν εύνοίας όρους.

Οι έχοντες συναλλαγές και συμφέροντα εν Άμερική δύναται ν' άπο- τεινωσάι είτε απ' ευθείας προς την HELLENIC BANK TRUST CO, 51 Maiden Lane, New York U. S. A., είτε προς την ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, εν Άθήναις, ή εις το Κεντρικόν Κόσμημα (ΥΉ Πρωσία Έργασίαν Άμερικής), εν ταίς Επαρχίαις δε εις το κατά τόπους Υποκαταστήματα αυτής.